

ANUL LXXXI

Nr. 44

30X — 5XI 1991

1991

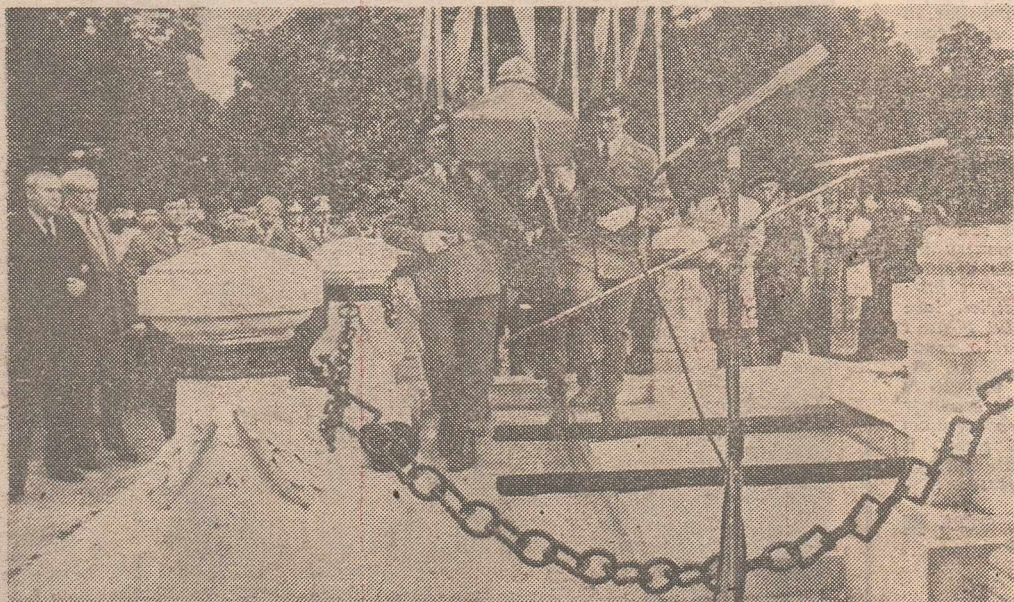
BUCUREȘTI

FLACĂRA

SAIA
DE
LECTURA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

DUPĂ 34 DE ANI, EROUL NECUNOSCUT SE ÎNTOARCE ACASĂ

Cuvîntul
adresat Eroului
de mareșalul
Ion Antonescu

pag. 7

În curînd:

Cel mai iubit almanah
dintre almanahuri

**ALMANAHUL
„FLACĂRA“**

Așteptăm la redacție comenzile difuzorilor, pentru ca
la sfîrșit de an în mina cititorilor noștri să se afle o
bibliotecă într-o carte, oferită de „Publicațiile Flacăra“.

Cum
a fost
vîndută
Sinaia

pag. 8

**Un milion
pentru un Luchian**

pag. 14

**ELCOHEP:
5000 de vindecări**

pag. 10

**Ceremonia prelungită
a strivirii unui om**

pag. 18

Adevărul despre mineriade

UNUL DINTRE PARTICIPANȚI POVEȘTEȘTE :

- „Cosma vorbea la telefon cu Gelu Voican, cu Petre Roman, mai era încă unul... stai, domnule, cum îl cheamă pe ăla ? A, da, Dan Iosif !”
- „Eu zic așa, Iliescu i-a chemat pe mineri prin telefon”.
- „...că și Răzvan Theodorescu e un escroc și mie să nu-mi spună nimeni că Televiziunea e liberă, e cea mai coruptă de la noi din țară”.
- „M-a ținut cazat la hotel Ambasador, nu numai pe mine, pe vreo... 80 de oameni”.
- „Leșeam seara pe balcon și ne uitam și strigam «Huo !» cînd era manifestație”.
- „Un maior a zis «Ia și vorbește cu dl. Iliescu la telefon», iar eu am luat telefonul și-am zis : Domnule, ne mai ții mult aici ? și zice : «Trebuie să mai stați, trebuie să mai stați !»

DECLARAȚIILE DOMNULUI MIRON COSMA

pag. 4-5-6

Biciuirea domovoilor

În timpurile mai vechi, pe cînd erau păgîni, slavii aveau niște zei ai casei, numiți domovoi, la care se închinau și pe care îi implorau să-i ajute. Îl făceau din lemn, din cîrpă sau din lut ars și-l țineau într-un loc anume, acolo unde mai tirziu au pus icoanele. Dacă lucrurile mergeau bine, domovoilor li se aduceau mulțumiri. În caz contrar, cînd ajutorul solicitat nu se vedea, domovoii erau luați la bătaie, cu vergile sau cu biciul.

La noi, pînă la revoluție domovoii erau intangibili, ei primeau doar închinăciunile și mulțumirile din inimă ale tuturor: flămînzii strigau în gura mare că n-au fost nicicînd așa de sătui, bolnavii că n-au fost nicicînd așa de sănătoși. După decembrie 1989, situația s-a schimbat. Românii au prins curaj să se răstească la domovoi, să-i biciuiască și chiar să-i mazilească. Dar acest lucru n-a făcut nici să fie mai multă pînă pe masă, nici mai multă căldură în casă, nici mai mulți bani în pungă. Și aceasta din două motive principale.

Mai întîi, fiindcă după revoluție cei mai mulți dintre români au căzut în greșeala vechilor slavi, crezînd că domovoii or să lucreze pentru ei. De pildă, să secere domovoii griul, rămas și acum pe cîmp. Or, se știe, domovoii, chiar cînd ar fi de cea mai bună calitate, îți dă, dar în traistă nu-ți pune. Adică îți poate crea condiții favorabile pentru ca tu să prosperi, însă trebuie să tragi virtos la șabă. Fără muncă multă și serioasă nu se poate realiza mare lucru, chiar dacă domovoii ar fi coboriți cu hirzobul din cer și ar fi bătuți cu biciul în fiecare zi. Cu atît mai tragică devine situația cînd domovoii nu numai că nu sînt coboriți din cer, dar nici printre pămînteni nu strălucesc. Și tocmai acest lucru ni s-a întîmplat nouă. Ajungem astfel la cel de-al doilea motiv al lipsei de rezultat a biciuirii domovoilor în România — calitatea acestora.

La noi domovoii au intrat singuri în casele oamenilor și-au zis, noi sîntem cei mai cei, puneți-ne pe perețele dinspre răsărit. Și marea majoritate a românilor i-au pus, mai ales la 20 mai. După ce însă au văzut că domovoii fesenști nu fac să curgă lapte și miere, cum promisese, ba, mai mult, traiul a început să fie chiar mai rău decît înainte, s-au pus pe cîrtit, apoi s-au dat la biciuire. Și în cele din urmă — o noutate față de slavi — au recurs la lovitură cu bita și cu ranga. Dar domovoii cei mari au manevrat astfel încît loviturile să le primească domovoii mai mici. Și ei, cei mari, au rămas. I-am văzut simbată în parcul Carol, erau acolo, unul lingă altul, la căpătîiul Eroului Necunoscut, și dl. Ion Iliescu, și dl. Marțian Dan, și încă alții, și ultragiau cu prezența lor acele clipe sublime. Căci, lăsînd altele la o parte, în timp ce erau primi-secretari ai C.C. al U.T.C., dnii Iliescu și Marțian i-au obligat pe tineri să-i cîntească pe cei din piramida megalitică, pe alde Ștefan Gheorghiu et comp., și n-au suflat nici un cuvînt despre Eroul neamului, au timpit mințile fiilor noștri vorbindu-le de internaționalismul proletar și de necesitatea combaterii manifestărilor de naționalism.

Însă am greși crunt dacă am pune situația de acum din România exclusiv pe seama mașinațiunilor domovoilor fesenști. Nu, ea este și rodul slabei prestații politice de pînă acum atît a forțelor de opoziție, cît și a electoratului sau, cum se zicea mai de mult, a maselor largi. Am auzit nu o dată spunîndu-se: „O duc rău cetățenii patriei noastre române? N-au decît, o merită, așa le trebuie, au ce-au ales, culeg ce-au semănat, să mai poftedască și de acum înainte să-i voteze pe fesenști!”. I-adevărat, românii trag în prezent ponoasele opțiunii lor electorale de anul trecut. Însă ar fi putut fi altfel? Dacă F.S.N.-ul, cu dl. Iliescu în frunte, n-ar fi recurs la enorma înșelătorie cu neparticiparea F.S.N.-ului la alegeri, s-ar fi putut. Forțele politice s-ar fi grupat mai echilibrat, peisajul politic ar fi fost altul. Însă după această sinistră tragere pe sfoară a națiunii române, merită să păstreze România în miinile vechii nomenclaturi (schimbată, de circumstanță, la față), ceea ce a constituit atunci opoziția nu mai avea nici o șansă.

Dar acum? Acum, oricît de tare s-ar îndrîli în continuare vechii nomenclaturisti, transformați în fesenști, să se mențină la putere, există șansa ca ei să fie bătuți (în alegeri, firește). Cu condiția ca opoziția să ofere o alternativă reală, credibilă, și oameni politici pe măsură. Pentru aceasta, după exemplul bun al vecinilor bulgari, opoziția trebuie să se prezinte la viitoarele confruntări electorale unită. Pe urmă, liderii opoziției să pășească în arenă cu curaj, cu pricepere și cu spirit de sacrificiu. Opoziția trebuie să scoată în față pe membrii ei cei mai buni. În al treilea rînd, opoziția nu trebuie să lase F.S.N.-ului monopolul patriotismului, al dragostei de țară, mulțumindu-se, ea, opoziția, cu rolul de megafon al unor cercuri, foruri și grupuri din străinătate. Dacă opoziția nu va proceda așa, românii îi vor alege tot pe fesenști, pentru simplul motiv că n-au pe alții mai buni. Chit că după aceea îi vor biciui din nou. Dar paguba va fi imensă: pentru cetățeni, fiindcă vor trăi perpetuu în sărăcie, mizerie și nesiguranță, și pentru țară, care va fi din nou compromisă, poate iremediabil, în ochii străinătății. Iată de ce românii trebuie să treacă cu hotărîre de la biciuirea domovoilor la o pricepută și chibzuită organizare și gospodărire a propriei lor case.

ION D. GOIA ■

Eram copil, în clasele primare, și în fiecare an, într-o zi de sfîrșit de octombrie, la școală, recitam poezii și cîntam. Era Ziua Regelui. Și se serba această zi cu mare simplitate, fără vreun fast deosebit, fără nici o silnicie sau obligație, dar tocmai de aceea cu toată dragostea, din inimă, de către toată lumea. Împlinea pe atunci Regele României 23, 24, 25 de ani.

În ziua de 25 octombrie anul acesta, Majestatea Sa Regele Mihai I a împlinit frumoasa vîrstă de 70 de ani. I-a împlinit departe de țară, într-un exil nedrept și inuman, impus de forțe malefice condamnate de istorie. Dar iată că efectul acestei nedreptăți se prelungește și în prezent, cînd românii, în pofida faptului că ei sînt conștienți că au rege, continuă să li se bage pe gît republica ilegală, de sorginte bolșevică, și instituția ilegală a președinției.

Însă, după cum am arătat și cu alte prilejuri, în situația politică de acum din România, Regele este singurul care poate aduce stabilitate și echilibru, care poate strînge în jurul său toate energiile națiunii pentru înfăptuirea idealurilor de dreptate, democrație, prosperitate, progres, reîntregire a patriei. Iată de ce revenirea Regelui Mihai I în țară este nu numai o reparație a unei nedreptăți și samavolnicii, ci și o stringentă necesitate politică. Cu credința că românii vor impune acest act într-un timp cit mai scurt, îi urăm Regelui din toată inima:

La Mulți Ani, Majestate!

ION D. GOIA ■

La multi ani, Majestate!

Prietenia „de nezdruincat”
F.S.N.—P.S.M.

Dorind să facă o conciliere județeană, noul prefect de Constanța, dl. Aurel Carp, a chemat la Prefectură pe toți reprezentanții locali ai partidelor. Și pentru a doua oară, opoziția a refuzat să stea la aceeași masă cu dl. (tov) Gh. Trandafir, liderul din Constanța al PSM. Astfel, dl. Carp a convorbit doar cu FSN, PSM, și Vatra Românească. Bună metoda de selecție practică de prefectii din Constanța...

P.S.D.R.-ul rămîne
în opoziție

Dl. Sergiu Cunesco, președintele Partidului Social Democrat Român este de părere că față de guvernul Stoiloian opoziția nu trebuie să manifeste inversunare, ci să aibă o atitudine nuanțată. „De aceea, spune liderul PSDR, vom sprijini acest guvern în cele două moduri practicate de opoziția politică de pretutindeni din țările democratice. Vom consilia guvernul Stoiloian, dar îl vom și critica”. „Deși, subliniază dl. Cunesco, noi am fi vrut un guvern de independenți”. Este acesta un gînd de pe urmă al domnului Sergiu Cunesco, deoarece la începutul negocierilor pentru formarea guvernului Stoiloian, PSDR-ul trecea drept un participant sigur la guvernare. Schimbarea de optică a venit destul de tirziu la PSDR și nu este exclus ca la acest lucru să fi contribuit și dl. Corneliu Coposu, care, cu greutate, a reușit să-și oprească prietenii din Convenția Națională pentru Instaurarea Democrației să intre în guvernul dominat de FSN și liderul său național, dl. Petre Roman.

Nemții noștri din politică

Uniunea Democrat Creștină, partid apărut după decembrie 1989 și care poartă întocmai numele partidului de guvernămînt din Germania (condus de Helmut Kohl), înaintea încet spre recunoaștere pe eșichierul politic românesc. UDC-ul face parte atît din Forumul Democrat Antitotalitar din România, cît și din Opoziția Democrată Unită, alianță a partidelor nereprezentate în parlament. Liderii săi, activi în gesturile anti-comuniste ale opoziției „mari”, stabilesc relații bune și peste hotare, UDC-ul contînd, prin urmare, ca un partid serios. În acest context, așa cum relatea dl. Mihai Grama, liderul partidului, UDC caută posibilități de a fuziona cu alte partide, interesat fiind de atragerea unor oameni valoroși.

EUGEN MIHĂESCU ■

LA INCHIDEREA EDITIEI

200 de zile pentru puțin mai bine

La trei săptămîni de la difuzare, programul de 200 de zile propus de cele 5 mari confederații sindicale din Uniunea Confederațională Națională (UCN) continuă să fie puțin cunoscut, după cum nu sînt cunoscute (încă) dimensiunile moștenirii de zastroase ale guvernării Petre Roman. Programul de 200 de zile, scotit ca minimal, propune 21 de direcții care laolaltă pot contribui la „ieșirea României din criza actuală și crearea premiselor pentru o reală democratizare a țării, pentru o economie de piață, eficientă, stabilă și echitabilă”. Programul UCN vine cu un nou început, anulînd cadrele și efectele guvernării Roman. Tocmai de aceea, desi de sorginte sindicală, programul de 200 de zile nu este lipsit de valențe politice, chiar și atunci cînd e vorba de administrație. Iată, de pildă, punctul 19: „Înlocuirea în termen de o lună a tuturor primarilor actuali din comune și orașe cu primari interni mari care nu au ocupat funcții de conducere în administrație și unități economice cu capital de stat, aleși prin negocieri sau tragere la sorți dintre candidații propuși de formațiunile politice ce funcționează în localitățile respective.

P.N.L. în singurătate

Întrînd în echipa guvernamentală Stoiloian, Partidul Național Liberal are o poziție extrem de complicată în rîndurile opoziției. Atît de dificilă e această situație încît, înțelegînd asemenea lucru, liderii PNL nu mai au curajul (sau puterea) de a participa la întîlnirile Convenției Naționale pentru Instaurarea Democrației și nici la cele ale Forumului Democrat Antitotalitar. Să le fie frică de întrebări incomode? Oricum, unul dintre cele mai importante partide politice de la noi pare să-și fi amanetat la modul cel mai serios viitorul, țara însăși avînd o șansă mai puțin.

Foștii deținuți politici
protestează din exil

Foștii Deținuți Politici din România, aflați și acum în exil, protestează, prin uniunea lor cu sediul la Geneva, față de intrarea PNL în guvernarea FSN: „Cautîunea pe care o dă istoricul PNL astăzi unui

regim nedemocratic și incapabil din punct de vedere economic, vine în flagrantă contradicție cu protestele ridicate de național-liberali după alegerile din 20 mai 1990, proteste ce contestau însă legitimitatea actualiei conduceri, cu care în prezent se află în stare de colaboraționism”, se spune într-o luare de poziție la Geneva.

Dincolo de lumea televizată
a Parlamentului

Mici divorțuri în rîndurile Opoziției Democratice Unite, adică la extraparlamentari. Gilceville de aici au ceva de casă și, deci, nu produc vreun fel de seism în viața noastră politică. Contează însă faptele politice pozitive, singurele care pot face credibilă această opoziție de lingă noi. Luxul orgoliilor și-l pot permite doar cei mari și cu fotolii în Parlament. Știe-cineva că Partidul Unității Democratice a fost în ultimele două săptămîni ceva mai distant de acțiunile Opoziției Democratice Unite? Nu. Sînt aspecte din care extraparlamentarii trebuie să învețe. Mandatul de 3 luni al noilor lideri ai Opoziției Democratice Unite — domnii Vladimir Fulger (UDC), Tudor Bompă (Congresul Mondial Românesc), Stelian Ciucă (Partidul Democrat Român), Alexandru Naniu (Partidul Conservator Monarhist), Gheorghe Simionică (Organizațiile Revoluției din Decembrie 1989) — va trebui să demonstreze că experiența de pînă acum este utilă.

Congresul Mondial Românesc

După Uniunea Mondială a Românilor Liberi (UMRL) auzim, iată, și de un Congres Mondial Românesc. Se pare că la ora de față acest CMR este mult mai activ și mai bine structurat decît UMRL care, încă de anul trecut, stăruie într-un con de umbră, măcinată fiind de lupte interne. Congresul Mondial Românesc a reușit să se întrunească zilele trecute (25—27 octombrie 1991) la Essen, în Germania, luînd în discuție probleme ale societății românești, precum și cele legate de crearea unui lobby românesc în parlamentele occidentale, pentru a promova cauza României. Nu au lipsit nici români din țară, reprezentînd nu numai organizații nepolitice, ci și partide, cum ar fi Partidul Unității Democratice și Partidul Liber Democrat.

PROCESUL GH. ROBU — C. V. TUDOR

Vadime, Vadime,

Mai cheamă și-un câine!

Miercuri, 16 octombrie — nouă înfățișare în cadrul interminabilului proces intentat pentru calomnie inculpatului Corneliu Vadim Tudor, redactor-șef al săptăminalului „România Mare”, de către ex-procurorul general Gheorghe Robu. Judecătoria din Ploiești, la fel de înșesată de personaje transfigurate. Coridoare întunecoase, săli îmbicsite de fum, unde printre băncile scunde, boxele mincate de carii și vrafurile prăfuite de dosare, justiția bijbile după adevăr, precum Diogene înveșmîntat în robă.

„Subtilul” apel din „România Mare” („Români, veniți și vă minunați”) n-a mai avut, pare-se, același ecou electrizant de altădată. Astfel că s-a făcut ora 13 și chibiții „vadimiști” n-au însumat de astă dată mai mult de 50—60 de persoane. Soții Robu și-au făcut apariția imediat ulterior și trecerea acestora a stîrnit (conform unei obositoare „tradiții”) iețete și murmur de revoltă. Din grupul infocaților „patrioți” s-a desprins brusc o tovarășă încinsă de arțăg, care a spart tăcerea, împroșcîndu-l pe dl. Robu cu invective, după obiceiul „casei”, ca la ușa cortului. La scurtă vreme, am consemnat sosirea multășteptată a „maestrului” C.V. Tudor, flancat de cei doi gingași „îngeri păzitori”, plinuț-rotofei, privind scurt în jur cu emfatică detașare din dosul lentilelor cafenii. Soare puternic, năduș, ehe...

Înfățișarea a rezervat suficiente surprize asistenței. Prima: înlocuirea președintelui completului de judecată (?). A doua: în urma unei cereri a apărării inculpatului, președintele a admis interdicerea fotografierii pe tot parcursul șe-

dinței. La solicitarea inculpatului C.V.T., au fost reaudiți doi din martori, dl. Iosif Ionescu, consilier juridic, fost magistrat în cadrul Procuraturii Generale și dl. Gheorghe Vlădica, avocat, fost procuror în cadrul Procuraturii sectorului 2 București. Din depoziția primului martor a mai rezultat încă o dată, cu evidență, că referirile menționate de inculpat în articolul incriminat, redactat la adresa dlui Gh. Robu, nu sînt găsite în nici un chip justificarea. În aceeași măsură, speculațiile patetice surprinse de acuzat în legătură cu eventualitatea unor afirmații pîrtinitoare ale dlui Gheorghe Vlădica (fin de cununie al părților vătămăte) n-au avut nici o relevanță juridică. În ciuda faptului că s-a ajuns, practic, la finalizarea administrării probelor (excepție făcînd absența nejustificată a martorei citate Udrea Maria), completul de judecată

a admis intervenția avocatului Viorel Dumitrescu, aflat în solda inculpatului, care a lecturat o cuprinzătoare listă de martori suplimentari, solicitați pentru audiere. Ciudat lucru, aceeași cerere fusese formulată și în 10 iunie, dată la care suporterii „României Mari” au anihilat prin propria galerie orice posibilitate de desfășurare civilizată a procesului. Rămîne de neînțeles ce a determinat-o pe reprezentanta procuraturii să admită audierea aripilor radicale pro-Vadim, desemnate de oligarhia săptăminalului „România Mare”, respectiv dnii Dan Ion Mirescu, Radu Theodoru, dr. Viorel Chiriță și prof. Mircea Mușat, precum și a fostelor virfuri din cadrul D.S.S., generalii Marin Neagoe și D-tru Budan, care se află în cursul ispășirii condamnărilor pronunțate.

Tactica de tergiversare pare să fi dat roade de această dată.

Perorațiile ditirambice ale inculpatului, încolțit de evidența propriei vinovății, virtual „martir al neamului”, au colorat prin falsa lor elocință ambianța, smulgînd fan-ilor excitați ropote de aplauze.

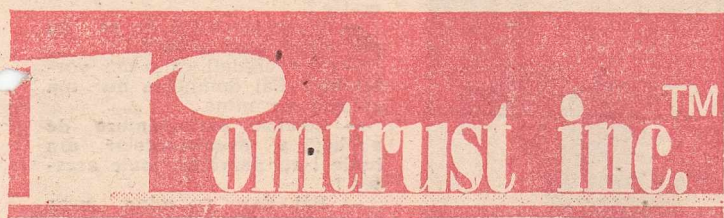
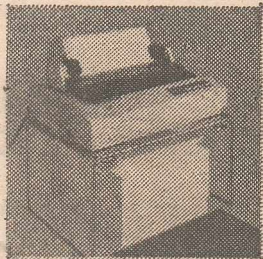
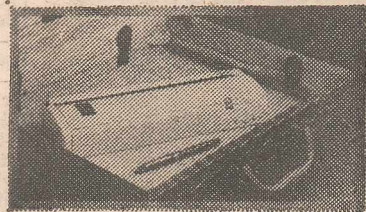
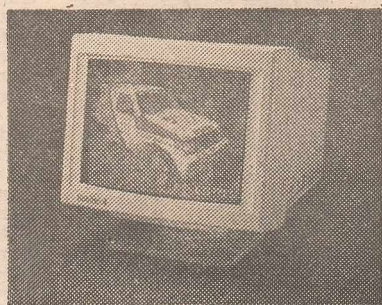
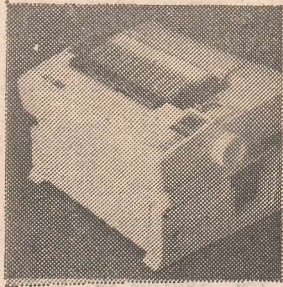
Faptul că maniera contradictorie de judecată a completului ridică semne de întrebare, nu mai e de natură să stîrnească uimire. Pentru a nu-știu-cita-oară, se demonstrează că ceea ce nu e posibil azi, poate deveni posibil mâine! Șocul propriu-zis al înfățișării a fost însă altul — apărarea a repus pe tapet cererea (deja respinsă!) de restituire a cauzei Procuraturii Generale, pe motiv că respectivul caz ar fi fost instrumentat defectuos și voit eronat. „Să se facă dreptate, chiar de-ar fi să piară lumea!” — a punctat în stilul său caracteristic marele „patriot național” C.V. Tudor, înfierînd „graba dlui Robu” de a-l vedea con-

damnat, după ce luni în șir nu a reușit să probeze în vreun fel veridicitatea articolelor semnate pe parcursul unui serial „în trombă”, care avea să facă o nesperată concurență poveștilor din „Dallas”.

Așadar, C.V. Tudor va „evolua” în prelungiri. Surisul său victorios pare totuși să ascundă ceva. Dacă domnia sa a depins modul în care rechizitoriul inițial fusese, ohșpurile, deturnat de pe făgașul adevărului prin însuși faptul că la ora începerii acestuia dl. Robu încă mai deținea funcția de procuror general, recenta decizie de restituire a cauzei aceleiași procuraturii îl poate face să adulmece achitarea. Asta, cu atât mai mult cu cît gurile slobode îl preconizează ca procuror general nici mai mult, nici mai puțin decît pe dl. Doru Viorel Unsu, semnatarul diplomei cu care Ministerul de Interne a premiat în acest an revista „România Mare”! Totodată, n-ar fi exclus ca domnia sa, (C.V. Tudor) model de modestie pur românească, să viseze de pe-acum la statutul de parlamentar (imun, nemuritor și... rece).

Încheierea „vizitei de lucru” a fost marcată de alt șir de aplauze ale discipolilor, strînși clopor la ieșire. Mai mult, marsul „triumfal” spre automobil a fost punctat de o lozincă sonoră oportună, izbucnită din rărunchii unui biciclist hîtru, picat întîmplător la moment: „Trăiască tovarășul Nicolae Ceaușescu în frunte cu Corneliu Vadim Tudor!”. Ce să-i faci?... Gura păcătosului...

CRISTIAN PAVEL

CITIZEN

COMPUTER PRINTERS

- MSP 15 E printer
- PRODOT 9x printer
- SWIFT 24 X printer
- SWIFT 24 printer
- 124 D printer

- 124 D printer
- SWIFT 9 printer
- PN 48 notebook printer
- OVERTURE 106 laser printer
- PROCOM 14 monitor

AVEM TOATE SOLUȚIILE PENTRU DUMNEA-VOASTRĂ, LA PREȚURI FĂRĂ CONCURENȚĂ!

ROMÂNIA - BUCUREȘTI 1
Str. Jean Texier nr. 7
Telex 400 - 90 - 11939 CBTxR

Telefon : 400 - 90 - 33.45.28
400 - 90 - 79.65.40
Fax : 400 - 90 - 33.45.28

Adevărul

În ultimii doi ani minciuna a ajuns iar la rang de lege. Cele mai grave evenimente în care a fost tirată o parte sau alta a populației continuă să rămână neclare; versiunile contradictorii (chipurile, dovadă zdrobitoare a democrației) reușesc să ascundă mai bine adevărurile pe care le așteaptă însetată opinia publică.

Nu numai că misterul care plutește în jurul morților și teroriștilor din Decembrie nu a fost luminat, dar, spre disperarea românească, la fel de întunecate rămân și înclăștrările din Tîrgu Mureș, și mineriile dezlanțuite în București, cele din iunie '90 și septembrie '91 aruncînd o pată uriașă de sînge pe obrazul Puterii.

Revoltată de strășnicia cu care sînt păzite aceste „secrete de stat”, presa a încercat în permanență să spargă tăcerea complice din Valea Jiului. Unde unii s-au hotărît să vorbească, în timp ce alții încă păstrează în manșetă asul dezvinovățitor.

Dezvăluirile unui participant:

— Vă spun: de două ori am dat telefon și i-am spus lui Iliescu „Dă domnule, dă drumul la mineri, că noi nu mai stăm în unitatea asta, devastăm tot și plecăm!” Și atunci, a doua zi dimineața, ne-o adus mincare, ne-o adus lăzi cubere în unitatea militară și ne-o dat de băut de ne-am îmbătat și seara, la ora 12, ne-am urcat în autobuze și-am plecat. Asta-i adevărul, domnule.

— Cam pe ce dată s-a întâmplat?

— Două săptămîni am stat în București, ce dracu', n-are rost să vă mint, (n.n. după plecarea minerilor, deci după 15 iunie 1990). Și plus de aia, să vă mai spun eu, Cîrlig, că eu aș vrea ca, știți, cum să spun eu, să-mi dați ș-un pistol din asta să-i și puse pe bandiți. M-a ținut cazat la Hotel Ambasador, nu numai pe mine, pe vreo... cîți dracu'?... vreo 80 de oameni. Am stat cațați acolo și aveam grijă de aia care făceau greva foamei și chestii din astea, să facem propagandă F.S.N.

— Cînd?

— Asta cînd o fo' aia acolo în Piață, de făceau greva foamei, și nu știu ce dracu'...

— Deci înainte de 13 iunie. — Păi da, înainte. Cîrlig o fo' și-nainte.

— 80 de mineri ați fost la hotel?

— Cred c-am fost mai mulți.

— Dar cum v-a selectat?

— Ne-o luat pe aștia mai mari.

— Dar cine și cum v-a cules din vale?

— Unu'... Ba, să fiu sincer, nici habar n-am. Stați, că vă pot spune. Așa, în prima fază am auzit c-or plecat — era Danciu, era Flocea de la mina Aninoasa, Iliescu... Zice: „Bă, Cîrlig, nu vii și tu? Și, eu zic hai mă, că vin și eu, ce-are? M-am dus la București, m-or cazat aia acolo frumos, mi-or dat de mincare fără să plătesc, de băut. No, și mergeam și eu prin Piață acolo și mă uitam și eu la aia și le ziceam ce dracu' aveți, mă, stați cu greva foamei? No, acum fi compătimește pe oameni, că imi dau seama c-aveau dreptate, da' îi tirziu!”

— Deci trebuia să stați la „Ambasador”, să vă plimbați prin Piață și să-i luați peste picior pe cei care făceau greva foamei. Atîta tot, în rest nimic?

— Da, da!

— Și cum erați înscrisi la hotel, cu numele real?

— Da, da, cu buletin, număr, serie, tot. La etajul 3 am stat. Încă, ieșeam seara pe balcon și ne uitam și strigam „Huo!” cînd era manifestație.

— Ce legătură are dl. Iliescu cu asta? Cîți ați stați la hotel ați vorbit personal cu dînsul sau cu altcineva?

— Erău aia de pe la F.S.N., nu știu cine dracu'... nu știu cum îi cheamă. Am fost parcă odată la el acolo, la sediul lor, vizavi de hotel. Dacă aș fi în București, v-aș arăta unde-l sediul.

— Dacă vă faceți drum prin București poate că ne arătați.

Mai aveți, vreun drum prin București?

— Păi am.

— Tot în grup?

— Nu, am alte probleme. Vă spun eu că minerii nu mai vin.

— Nu mai vin? Dar știți că așa s-a zis și anul trecut, după 13-15 iunie?

— Nu mai merg. Da' aici îi chestia, neagă Iliescu: „Păi nu v-am adus eu în București”, da' cine dracu' m-o dus pe mine acolo, în unitatea militară 01012? Ce, eu știam să mă duc, că era la ieșirea din București, nu știu pe unde dracu'... ce strada dracului era.

— Deci dumneavoastră ați vorbit cu dl. Iliescu la telefon de acolo. Cum procedați?

— Vă spun eu cum: eram cațați în partea asta, în partea cealaltă era un corp, nu știu cum îi zice, n-am făcut armata, nu cunosc și era un maior de la permanență, unul înalt cu mustață, a venit, a întrebat care-i dl. Cîrlig, și-a zis: „la și vorbește cu dl. Iliescu la telefon”, iar eu am luat telefonul și-am zis: Dom'le, ne mai ții mult aici? și zice: „Trebuie să mai stați, trebuie să mai stați!”

— Cine era cu organizarea în unitatea militară?

— Drelea, care acum e vice la Liga Sindicatului.

— Și cum erați îmbrăcați?

— În militari. Noi le-am dat hainele de mineri și aștia ne-or dus și ne-am spălat și ne-or dat haine militare.

— Și ce făceați dv. în unitate de dimineața pînă seara, vă uitați pe pereți?

— Păi aia făceam, ce să facem? Mincam și beam, cînd am plecat, bieții militari plîngeau: Dom'le, dacă ați mai sta aici, am minca și noi ca lumea.

— Nu vi s-a atras atenția să nu povestiți la nimeni lucrurile astea?

— Mie, unul, nu.

— Domnule Cîrlig, anul acesta, cînd ați ajuns la Cotroceni, i-ați amintit dlui Iliescu despre ceea ce vorbeai la telefon anul trecut cu dînsul?

— Nu, asta nu i-am amintit, da' i-am spus în felul următor: Dom'le, eu nu înțeleg de ce dv. cînd ne-ați adus pe 13-15, ne-ați primit cu pepsi, cu apă minerală, cu tot ce a trebuit și acum trageți în noi cu gloanțe. „Păi nu eu v-am chemat” — zice. Păi da' dv. nici acum nu recunoașteți că pe 13-15 ne-ați chemat. Nici acum nu recunoaște nimeni. Am venit noi așa, de capul nostru? Sau cum, că sîntem patrioți?

— Era și Televiziunea acolo cînd i-ați spus?

— Da, da' i-o țipat afară, bineînțeles.

— Și-n momentul acela s-a întrerupt discuția?

— Păi da! No, is hoți aștia dom'le!

— Asta a fost la prima sau a doua întîlnire de la Cotroceni?

— La prima.

— Vă mai amintiți ce mineri au mai fost cu dv. în hotel și în unitatea militară?

— Îl știu pe Rusu de la Lupeni, pe Pivacec, pe nea Păru, îl știu pe unu' cu aparatul de fotografiat, dacă-l văd, îl cunosc — cu aștia am stat la hotel. În unitatea militară a fost în felul următor: Drelea, încă unu' de la Lupeni, dar îi am pe aia 67 de oameni care au fost cu mine, de la mina Aninoasa. Li am pe foaie, nu știu dacă mai am foaia. O fost Nuțu de la sectorul 1, de la sectorul 3, o fost Durnea Dumitru, maiștrul Pop Ștefan, o ieșit la pensie acum, Rîșcu, Răscoleanu Ion de la sectorul 9, Arcanu Ovidiu...

— Dar Cosma ce misiune a avut anul trecut?

— Era într-un birou, la Sala Polivalentă și dădea telefoane și venea și spunea la mulțime ce se întîmpla. Vorbea cu Gelu Voican, cu Petre Roman, mai era încă unu'... stai dom'le, cum îl cheamă pe aia? A, da, Dan Iosif!

In locul lui Danciu, aș intra în greva foamei!

— Cunoașteți împrejurările în care s-au furat dolarii domnului Rațiu?

— Da, am să vă povestesc. Mă duc eu la un partid, nu mai țin minte ce dracu' de partid era. Am intrat înăuntru p-acolo, am găsit într-o casetă 600 de lei. Am văzut într-o Dacie crem

parcă, așa o zis, dracu' să-i ia. S-o uitat, o adus un aparat, l-o pus la ochi și-or zis că-s dolari originali. L-or luat pe Danciu, nu în ziua aia, a doua zi, pe la 10 și ceva a venit o mașină, l-o luat cîcă numa' să dea o declarație. O venit Danciu înapoi și-o mers cu noi acasă. Danciu o fo' prost, mă! Danciu face pușcărie ca Berilă. Eu aș intra în greva foamei să fiu în locul lui și-aș cere să vină ziariștii să scrie tot ce spun eu. Da' nu spune prostu'!

— Păi n-a furat ei dolarii?

— Păi cum să-i fure, doamnă, că nu-i adevărat! Îi prost! O fost în felul următor, eu știu, că mie mi-o povestit: o fost cu aia doi acasă la Rațiu, or găsit un săculeț de dolari și aștia doi i-or dat lui 20.000 de dolari și i-or zis: Bă, fii băiat deștept, vezi-ți de treabă, n-are nimeni treabă cu tine. Asta o băgat banii în buzunar, aia s-or dus și Danciu-i la pușcărie.

— Credeți că Danciu nu s-ar fi putut duce singur la Rațiu?

— Păi cum dracu'? Du-mă dumneata pe mine în București și zi-mi: Du-te la Rațiu acasă. Dacă eu îl găsesc pe Rațiu într-o lună de zile, dumneata nu știu ce să-mi faci mie.

doi îmbrăcați civil, erași Danciu cu ei, chiar în fața la PECO, dacă aș fi în București v-aș spune uite, aici, și Danciu a zis cătră mine: Mă, da-mi 200 de lei, că n-avem benzină și i-am dat 200 de lei și-am rămas cu 400. Și asta zice: Hai, bă Cîrlig, nu dai un citric? M-am dus, am cumpărat cite un citric, l-am băut, or plecat. După aia, la vreo 3-4 zile, apare Danciu în unitatea militară cu 20.000 de dolari, 10.000 l-am numărat chiar eu cu mina mea și 10.000 maiorul care era la permanență. O chemat expertul și pe procurorul general

— Și Danciu îi știe pe cei doi?

— Cum dracu' nu-i știe? Da-i prost!

— Vă dau cuvîntul meu de onoare: mi-am luat cînspe zile din concediul de odihnă și am umblat după adeziuni pentru FSN și cînd o fost la alegeri zice cătră mine: Bă, Cîrlig, tu nu mai poți participa, că tu ești din orașul Petroșani și noi sîntem din Aninoasa. Le-am zis, bă, băieți, mie oricum nu-mi trebuie nici post de primar, nici de secretar, știți că mie nu-mi fuge mintea la chestii de astea. S-a pus Bercea pri-

mar, s-o pus nu mai știu care. Eu zic: voi imi dați 5000 de lei, că eu atîta am pierdut la salariu cît am stat în concediu... Mi-o dat 5000 de lei, dar Cîrlig o făcut 8000 de adeziuni la FSN.

Eu zic așa, Iliescu i-a chemat pe mineri prin telefon.

— Cum?

— A dat telefon la RAH, la combinat aicea și a spus: „la toate unitățile din Valea Jiului anunța minerii să vină la București.

— Cum ați aflat acest amănunt?

— Păi, imi dau seama că altfel nu s-a putut manipula așa repede. Să-i scoți pe oameni afară, să-i arunci în mașină... Păi, dacă eu mă duc acuma, ca lider de sindicat, nu-ți lasă unu', zice, asta-i timpit la cap.

— Deci cum credeți că s-a procedat?

— O procedat foarte frumos. O zis: „oameni de bună credință...” că și Răzvan Theodorescu e un escroc și mie să nu-mi spună nimeni că Televiziunea e liberă, e cea mai coruptă de la noi din țară. Știți ce mi-ar place mie? Să vină Răzvan Theodorescu să-mi spună: Cîrlig, la vino tu la Televiziune și spune tot ce-ai spus pe caseta asta. Dacă tu nu spui exact ce-ai spus pe caseta asta te pusc. Și dacă nu, mă puști tu pe mine. Și îți chem oamenii care i-am avut cu mine acolo, să mă lase într-o săptămînă să-i adun pe toți de la Aninoasa, de la Petrila, de la Lupeni, de la Lonea.

— Și credeți că oamenii vor spune, nu le va fi frică?

— Păi de ce să le fie frică? De ce să nu vorbească? Da de cine ți-i frică, dacă-i democrație?

— Dumneavoastră de ce nu ați vorbit pînă acum?

— Dar credeți că n-am vorbit eu? Păi dumneata nu mă cunoști pe mine...

— Comisiei parlamentare de anchetă a evenimentelor din iunie i-ați dezvăluit toate acestea?

— Păi, dar pe mine m-or chemat? Știți ce-au făcut cu mine? Cînd o fost chestia de comisie, pe mine m-or tirănit, o zis du-te tu, Cîrlig, la doi englezi, du-te tu cu ei la Aninoasa. Mi-o fost rușine de oamenii aia, m-am dus la Aninoasa, cînd am venit mi-or zis că a fost și comisla parlamentară. Păi, bă, de ce n-ați oprit-o? Păi acuma s-o dus. Și cînd mai vine, mă? Nu m-au chemat nici acuma, înainte nici atîta.

Anul trecut, în ianuarie i-am zis lui Iliescu: „Domnu' Iliescu, cum fi lăsați pe escroci aștia (n.n. pe membrii PNT-cd) să facă chestii de astea? Acum zic invers: Cum lasă partidele politice să facă Iliescu escrocheriile astea?

— Ce v-a convins că este invers?

— Păi, mersul asta... cum să zic... hoțeste... nu se lucră pe față... nu-mi plac chestiile astea. Uite, vă spun în modul cel mai serios, dumneavoastră dați chestiile astea la ziar și știți ce-or să spună aștia? Or să vină cu o replică și or să spună: I-ați luat interviu lui Cîrlig, asta care-a făcut pușcărie pe timpul lui Ceaușescu, care a făcut nu știu ce scandal, bețiv...

— Acum un an vi s-a părut firesc faptul ca un partid, în care aveți încredere, pe care îl considerați cinstit, să vă ceară dumneavoastră, minerilor, un asemenea ajutor?

— Atunci nu m-am gîndit. Abia acum imi pun întrebarea, oare cum am putut să fiu atît de prost să stau în București și să fac ceea ce am făcut? Da, acuma-mi pun întrebarea și-mi spun că aia din Piața Universității au avut dreptate. Dar e tirziu. Așa e situația. Și la București le-am zis oamenilor: mă mir de ce ne aduceți apă și mincare. Nu mă așteptam.

— Ați văzut anul trecut mineri bătînd bucureșteni?

— Dar de ce nu mă întrebați pe mine? Cîți oameni ai băut, Cîrlig?

despre mineriade

— Ați bătut?
— Păi, normal!
— De ce?
— De ce i-am bătut? Alurea.
Așa o fost situația.
— Și nu v-a fost milă?
— Dar nu mă întrebați?
Te-ai întâlnit, Cîrlig, acum cu
unul care l-ai bătut anul
trecut? Uite că m-am întâlnit.
Și a zis bă, îmi spui și mie de
ce mi-ai rupt piciorul? I-am
zis, domnule, așa o fost situa-
ția. Dar pentru asta nu minerii
sînt de vină, e de vină Tele-

viziunea, e de vină presa, e
de vină națiunea asta română
care zice: noi sîntem români...
Păi, ieși, dacă ești român, pe
postul de televiziune și spune
tot ce trebuie să spui la
oameni.

— Pe domnul Cosma l-ați
auzit vreodată vorbind despre
13 — 15 iunie?

— Doar o singură dată m-o
întrebat cum a fost după ce-au
plecat minerii și noi am ră-
mas în unitate.

tit în gît!), dar domnul minis-
tru cum ar putea fi considerat
în condițiile în care a spus că
a vrut să ia o porțiune din ca-
lea ferată, să deraieze trenul?
Să ne omoare, nu? Vă spun eu
că nu scăpa de noi dacă vreun
miner de-al nostru pătea ceva.
Gîndiți-vă că ne-au întrerupt
curentul electric la Lainici...
6000 de mineri au plecat la
Tg. Jiu pe jos.

...Minerii ăștia au fost tero-
riști... Să-mi arate mie civili
bătuți de mineri în perioada
asta... Sau, cum s-a zis, maga-
zine devastate în Petroșani. Da!
Dar ale cui magazine au fost
devastate? Să vă dau un exem-
plu: aici este consignația lui
Portase și consignația fostului
comandant al Miliției, Mitea.
De ce au spart-o pe a lui Mitea
și nu au spart-o pe a lui Por-
tase? Erau una lingă alta. De
ce au spart-o pe cea a fostului
comandant?

Eu am cîșpe ani de muncit
în mină... păi să veniți la mine
acasă să vedeți ce palat am, că
stau într-un apartament cu trei
camere, cu patru familii de ti-
gani, cu două scări de cămine
în bloc, pentru că așa m-a mu-
tat Ceaușescu... și cu igrasie și
cum sînt la noi blocurile astea;
uitați-vă la ele, toate-s fără co-
șuri de fum, așa le-a făcut
Ceaușescu, să nu ardem cărbu-
ne... Eu în cîșpe ani de mine-
rit, la banii pe care-i cîștig,
acei bani mulți, ar trebui să
stau numai pe roze, să am
economii la CEC... Uite, eu
mi-am luat și acum CAR
100000 de lei ca să pot plăti
niște datorii pe care le-am avut
pentru accidentul ăla nenorocit,
pentru cheltuielile de înmor-
mîntare care trebuia să le dau
familiei...

Și v-o spun și pe-ailaltă sin-
ceră: foarte mulți au zis că eu
mi-am făcut guvern, am fost
ministru al industriei... la un
moment dat că m-am dus acolo
să mă numesc prim-ministru și
alte... Să știți că promisiuni
am primit suficiente în perioa-
da asta... doar în ideea de a
mă rupe de minerii din Valea
Jiului.

— Promisiuni din partea cui?
— De la FSN pentru că el a
fost la putere, nu?

— Cînd, în momentul în care
ați venit în București?

— Nuuu! Înainte, înainte...
s-a încercat ruperea mea de
aici, am avut promisiuni... N-ați
cîștigat România Liberă? Am fost
chemat să mă duc prefect al
județului.

— Deci este adevărat?

— Da, bineînțeles.

— Uneori nu sînteți de acord
cu ce apare în presă.

— Uneori nu, alteori da. Nu
vă imaginați că eu cred că tot
ce scrie în ziare este o minciu-
nă, e mult prea absurd. Și
vreau să vă spun nu numai
asta: mi s-a propus chiar func-
ția de vicelider național al
Frontului, pe care am refu-
zat-o. Tot cu mult timp înainte
de evenimentele astea.

— Cine anume? Dacă nu pre-
cizați are caracter de zvon.

— Nu, nu, nu! Nă vă trans-
mit eu! Pentru că am și vizavi
de chestiunea cu Gelu Voican
Voiculescu, și chestiunile din
iunie, am chestii ascunse, încă;
am spus-o la început...

— Pe care le veți dezvălui?

— Sigur, cînd nu vor mai avea
unii imunitate parlamentară...

— Vă este frică să nu vi se
întimplă ceva?

— Nu mi-e frică de nimic, să
știți.

— Credeți că la ora actuală
cei răspunzători nu ar putea fi
pedepsiți?

— Tocmai. Și asta este unul
dintre motive.

— Despre domnul Iliescu nu
cunoașteți nimic în plus?

— De ce sînteți indiscretă?...
Dumneavoastră credeți că eu
îi iubesc pe Iliescu, așa credeți.

Au mai spus-o și alții. Vreau
să vă spun că eu nu iubesc pe
nimeni. Pentru că am spus pă-
rerea mea sinceră: eu să fi fost
în locul lui, atîta timp cit cei-
lalți doi au fost contestați pen-
tru faptul că nu au fost
aici în țară, și pe drept, iar el
a fost singurul contestat pen-
tru că a făcut parte din no-
menclatură, eu îmi dădeam de-
misia. Și așa fi cerut chiar să
vină, într-adevăr, un român-
român, un român adevărat. Eu
nu pot să cred că țara asta stă
în trei oameni, în Rațiu, Căm-
peanu și Iliescu... La fel pot să
vă spun că nu prea a dispărut
cam nimic din lanțul ăla comu-
nist, care a fost. Eu m-am
convins prin relațiile care
le-am avut cu el. Și încă un
argument, ca să nu-l uit: mi-
nerii ăștia au fost vinduți lui
Ceaușescu, au fost vinduți de
liderul lor. De mine nu se va
spune chestia asta vreodată. Eu
n-am să-i vind niciodată nimă-
nui, nici pentru, știu eu?, o
vilă la... vroiam să fac acum,
așa, o referire tot la o anumită
persoană, să-mi aduc aminte,
unde a fost, în Spania, în sfir-
șit, nu-mi aduc aminte acum
exact unde... Dar domnul prim-
ministru nu știa o chestie, nu
toți cei care erau în guvern
erau de partea lui, dintre sub-
alternii lui, nu cei de sus, din
linia întâi, din ceilalți. Și cînd
el spunea că nu poate să se
întîlnească cu noi că e în nu
știu ce protocol... în ultima vre-
me toată lumea era în proto-
col, oricine îl căuta din guvern,
orice ministru... și el era în
Spania, cu dl. Adrian Severin...

— Dl. Măgureanu a afirmat
că încă din august a fost sunat
de dumneavoastră...

— Cine?

— În Parlament s-a prezen-
tat raportul directorului Servi-
ciului Român de Informații...

— Măgureanu?

— Domnia-sa a susținut că li-
derul minerilor, Miron Cosma
l-a sunat încă din august și l-a
anunțat că se pregătește ceva
în Valea Jiului...

— A zis Măgureanu chestia
asta?

— În Parlament.

Dumneavoastră credeți că
eu stau cu ochii în televizor?
Și cu nasul în presă? Azi-
noapte am fost la schimbul pa-
tru, schimbul unu, schimbul
doi, acum mă duc la schimbul
trei... și nici n-am mincat azi...

— Raportul a fost prezentat
în Parlament imediat după in-
toarcerea minerilor în Vale. Și
transmis la televizor. Cum răs-
pundeți? O asemenea afirmație
dă de înțeles că aveți telefon
direct cu șeful SRI-ului și că...

— Vedeți telefoanele mele...

— Astea e defect, asta a fost cu
combinatul...

— Deci, l-ați sunat sau nu?

— Pe cine, pe Măgureanu?
Domnule, eu nu pot să spun și
n-am văzut efectiv ce-a decla-
rat Măgureanu, dar poate dum-
nealui să spună ultima dată
cînd am discutat eu cu el?

Intervine domnul secretar
Marinescu: Am ascultat inte-
gralul raportul, dar eu n-am auzit
așa ceva.

— Nu aveți încredere în a-
ceastă informație?

— N-am înțeles de ce așa avea
încredere în dumneavoastră și
n-ăș avea în colegul meu, care
a văzut raportul. Întrebarea
trebuia pusă și invers, cînd s-a
întîlnit dl. Măgureanu ultima
dată cu mine?

— Nu de întîlnire este vorba.

— Sau cînd am vorbit, poftim,
ultima dată cu el la telefon?

Același domn secretar Mari-
nescu: Și mai e o treabă, toate
convorbirile cu dl. Măgureanu
sînt înregistrate, ar trebui să
aibă înregistrarea.

Nu trebuia să spună dl. Mă-
gureanu chestia asta, atîta timp
cit noi venim... Nu trebuia să
spună el că informațiile le-a
transmis, că informațiile sînt
aici. Petiția a fost înaintată în
28.08, de ce n-a răspuns Gu-
vernul și de ce nu respectă le-
gile Parlamentului? Protestul
a fost înaintat în 11.09, la Pre-
ședinție, Petre Roman, Dijmă-
rescu, Mihnea Marmeliuc, cei-
lalți, protestul transmis în 11
septembrie, sesizarea...

(Continuare în pag. 6)

VALERIA DORNEANU ■
OLTEA MUTULESCU ■
Fotografii de
SILVIU STAN ■

Declarațiile domnului Miron Cosma

— Cînd dumneavoastră ați ieșit
de la Cotroceni, mare parte
dintre mineri v-a urmat și ați
plecat spre gară, însă cei care
au rămas au început să strige:
„Cosma ne-a vîndut!”. Cum vă
explicați neîncrederea apărută
în rîndul minerilor?

— Probabil a fost și implemen-
tată de către cei care erau a-
colo. Eu sînt convins că mulți
dintre bucureșteni au fost cu
bune intenții, dar sînt convins
că tot așa și o parte din cei de
acolo nu au fost bine intențio-
nați. Și vă dau un singur exem-
plu: la Televiziune, înainte cu
o seară, cînd am discutat cu
domnul Emanoil Valeriu, am
cîștigat foarte mult și am fost
cu opt mii de mineri doar; de
ce n-am atacat atunci Televi-
ziunea, de ce am atacat-o a
doua seară; am atacat-o noi?
Să știți că la fel se cîștiga foar-
te mult atunci, pentru că inten-
ționam să fac, să merg la Tele-
viziune și să dau un comunicat
cître țară, al meu, prin care să
arăd situația de fapt de acolo,
situația reală... Timișoara era
deja în miting, Valea Jiului era
în miting, Brașovul începuse,
deci poate că era un cîștig mult
mai mare. Nu ne-au ajutat ace-
le petarde și acele sticle incen-
diare cu care au venit civili
bucureșteni. Și vă spun sigur
că ei au venit și le-au aruncat
asupra Televiziunii.

— Dar Guvernul l-au atacat
minerii?

— Da, de acord, dar n-au veni-
t cu ceea ce spunea Roman,
cu armament, cu dinamită... Nu
v-ați pus întrebarea, dacă eram
atît de rău intenționați și do-
ream o chestiune din astea, gin-
diți-vă că fiecare mină are de-
pozit de explozibil... Dacă do-
ream puteam să aruncăm și Pa-
latul Victoriei în aer.

— Domnule Cosma, minerii nu
puteau veni fără acele arme?

— Nu. Și știți de ce? Am pri-
mit semnale că vom fi atacați.

— A fost o măsură de pruden-
ță?

— Am agresat noi? Pe cine?
N-am venit de la gară conșuși

de Poliție? În Piața Victoriei
nu ne-am pus jos? Ni s-au
transmis semnale cum că în
București ne așteaptă țiganii să
se răzbune pentru anul trecut.
Deci pentru asta am mai luat
cite un furtun, cite o... Dar
răngi n-au luat totuși, pentru
că răngile sînt destul de grele
ca să le poarte după ei. E mult
mai ușor de luat un furtun, o
coadă...

— Trenul a fost condus sub
amenințare?

— Eu am stat în primul tren
și colegul meu, vicepreședinte-
le, în al doilea, pentru că am
zis să facem comunicarea prin
stație. Și am mers pînă la
București cu mecanicii din Pe-
troșani și vă spun că au venit
cu noi fără amenințări. Noi
i-am rugat, ne-au înțeles și
ne-au dat voie să stăm acolo.
Și în Craiova! S-a greșit, pen-
tru că eu am întors de două
ori minerii din gară, de două
ori i-am întors și n-am mai
putut să-i stăpînesc, i-am rugat
ca pe Dumnezeu, sint mecanicii
de aici care pot să declare: nu
ne-au dat la Craiova conducă-
tor de traseu care să ne ducă
la București și nici n-au vrut
să ne dea drumul... Și ăștia ai
mei, i-am ținut cit i-am ținut,
i-am întors de două ori și în
momentul în care s-au dus din
nou... Anul trecut, asta-i pro-
blema, în cinci ore! Și acum
am ajuns eu cu primul tren în
treispe ore!

— Cum vă explicați diferența
de rapiditate?

— Păi diferența constă că at-
unci guvernul era într-o con-
junctură și acum era într-altă
conjunctură...

— Acum un an guvernul nu a
avut motiv să se oprească veniri
minerilor?

— Nu. Și acum avea motive
suficiente să se opună. Acum
să vă întreb și eu ceva. Noi
sîntem teroriști, toată lumea a
zis, inclusiv dl. Traian Băsescu;
deci sîntem teroriști, (cu toate
că nu s-a dovedit și nu știu
dacă se va dovedi că un miner
a stat la un mecanic cu un cu-

Românii trebuie să câștige maratonul istoriei (III)

— Interviu cu ION UNGUREANU,

ministrul culturii și cultelor din Republica Moldova —

România de acum nu seamănă cu România de care ne-am despărțit

— Nu vi s-ar părea oportună o acțiune similară operațiunii „Villages roumains”, între România și Basarabia?

— Ideea e foarte bună, dar nu trebuie s-o facem în mod comunist, ca venită de sus. Ea trebuie să pornească de la oameni. Fiindcă noi nu simțim încă gata, nici dv. nici noi, psihologic vorbind, pentru a ne contacta fără a ne înjosi unii pe alții. Dv. veniți acum cu experiența ceașistă... Dacă ați fi fost Regatul care mergea cum se cade, era o treabă! Din păcate, avem de-a face cu o altă Românie care nu prea seamănă cu România de care ne-am despărțit. Să avem pardon! Elevii care vin la dv., studenții care vin în România au nimerit într-un mediu care nu se aseamănă cu ceea ce știam noi despre România. Și nu întimplător, nimerind la dv., devin studenți proști. Este o nedisciplină... Mă înțelegeți? Este altă Românie! Studenții noștri care învăță la Moscova, la Leningrad, sint cei mai buni. Cei mai disciplinați. Nimerind în România, ei devin nedisciplinați. „Ai noștri tineri la Paris învăță...”. Cum, Moscova e mai bună? Moscova are mai multă grijă de studenții noștri, pină-acuma, decit s-a avut în România! S-au dat aceste burse și s-a uitat de ei. Moscova, unde învăță băieții noștri... Au niște cămine! Și din primul an au făcut deja două călătorii în Anglia și America! Să treci Oceanul — cheltuieli! Pe cind studenții moldoveni din România au fost plasați (la Institutul de artă și cinematografie) în condiții oribile, la București. Sub acoperiș, le îngheață apa, n-au nimic. Și Ambasada sovietică a anunțat la Moscova care-i atitudinea românilor. Lumea vede!

Ne-apucăm de gît între noi tocmai cind cetatea e asediată?

— Ce-ar trebui să facă puterea actuală de la noi ca să existe cele mai firești relații cu Republica Moldova?

— Trebuie schimbată psihologia, mentalitatea față de noi! Aceasta e o problemă de esență. Pentru evrei nu există evrei de primul sort, sau de-al doilea sort. Dar la noi există. Așa cum în Basarabia se manifestă un fel de aroganță față de transnistreni, „că-s mai rămași!”, tot așa și regăsești dv. au o aroganță... — Iar ne învinuim?

— Eu nu învinuiesc pe nimeni. Dar, în general, românii au o anumită aroganță față de basarabeni. Asta apare și în presa dv. cind e atacat Grigore Vieru. S-a găsit momentul cind să fie atacat Grig Vieru! Că are niște versuri-proaste pe lingă versurile geniale, că face poezie socială, acolo, care va să zică... Dar uite, cum e pe-adevărata poezia! Măi, aia cu adevărata, voi ați luat arma în mînă? Voi ați ieșit în stradă? Și-au găsit momentul, domnule!

— Cine l-a atacat pe Grigore Vieru?

— Spineanu.

— De la Iași, mai demult?

— De la „Convorbiri literare”!

— Dorin Spineanu nu este o personalitate atât de cunoscută în cultura română incit opinia lui să poată fi luată ca reprezentativă și să-l tulbure atât de mult pe un poet de talia lui Grigore Vieru.

— Pe urmă, România literară, acum. Următorul atac! Impotriva Leonidei Lari, impotriva... Domnule, sintem țigani? Ce-i cu neamul ăsta al nostru, bu-libăseala asta? M-am săturat de asemenea lucruri! Ne-am găsit momentul! Cetatea-i asediată. Românismul e asediat! Am fost la Washington și-am văzut cită românofobie există. Ce fac ungurii pe plan mondial contra noastră? Au făcut front comun cu forțele obscure ovrești, fiindcă acolo sint alți ovrei care au altă atitudine față de noi și trebuie să-i recucerim, trebuie să intrăm în relații cu ei. Atita românofobie-i în lume, iar noi ca niște... scuzați-mă... ne apucăm de gît unii pe alții, tocmai cind cetatea-i asediată? Ce-i cu mentalitatea aceasta? Ce-i cu neamul ăsta al nostru? Îți vine să-ți versi din minți de prostia noastră! Nimeni n-o să ne îngroape mai adinec decit noi singuri o să ne-ngropăm din proprie prostie! Lupte de stradă aprige între noi, ă la Caragiale, cind cetatea este asediată! Și e asediată bine! Ucraina declară că Galațiul e Galiția!

— Și Ucraina?

— Ei spun că sint pămînturi ucrainești!

Nu mai vorbim de sud și nord, de Cetatea Albă, de Ismail, Cernăuți... Ei vor să sârbătorească la Hotin 300 și nu știu cîți ani, ca vechi cetate ucrainească! Și în momentul acesta, în ziare împung basarabeni că uite, au scris un vers, uite colo...

— Nu cred că e vorba de versuri, ci de faptul că Grigore Vieru apare, de exemplu, în același colegiu redacțional cu... Ilie Purcaru și se coalizează cu...

— Să se coalizeze! Treceti peste asta. Nu-i atrageți atenția. El o face din naivitate. Mă-nțelegeți?

— Desigur!

— Treceti peste amănuntele astea. Tocmai prin faptul că dv. îi atrageți atenția... Deci n-aveți încredere că Vieru, care a știut să-și găsească drumul adevărului în condiții grele, o să-l găsească și de data asta? O să-l găsească! Noi sintem ca niște părinți care n-avem încredere, desi copilul are instincte să ajungă, totuși, unde trebuie! E același partid comunist: numai noi detinem adevărul! Vorba lui Caragiale: toti sintem români, mai mult sau mai puțin onesti. Eu sint cel mai onest! S-a terminat cu toate chestiile astea!

Palma dată de fratele tău

— Să țină tot ce mi-ați spus de românofobia de care-ați vorbit?

— Într-un sat, în plină campanie electorală — eram cu Vieru —, am întrebat un bătrîn de peste 90 de ani: ce-ai, moșule, cu românii? „În tinerete, un țandarm mi-a tras o palmă de mi-au sărit ochii!” Atunci Vieru i-a răspuns, în fața oamenilor: „Dumneata ții mințe palma trasă de român și ai uitat ce ți-a făcut rusul?... Te-a dus în Siberia, ți-a dăruit biserică, ți-a luat casa, limba, sufletul, ești sclav în propria casă!” Lumea l-a aplaudat pe Vieru, însă mie mi-a rămas ceva nelămurit în ceea ce-a spus moșul, ceva neclar ce m-a urmărit multă vreme. Abia după mult timp mi-am dat seama: palma pe care ți-a

tras-o fratele tău nu se uită niciodată! Vine turcul, te lovește; vine rusul — te lovește. Și uiți toate astea. Dar cînd vine și fratele tău și te lovește ca străinul, asta nu se uită. De la dușman nu te aștepti la ceva bun, știi la ce să te aștepti, dar de la fratele tău...

— Nu mai e aceeași situație ca atunci, nu se mai pun aceleași probleme.

— Și totuși, basarabeni se simt marginalizați. Noi vorbim, încă, greci, iraducem în minte unele cuvinte, școala am făcut-o în limba rusă, armata — în rusă, românii vorbesc o limbă mult mai rapidă. Vin bișnițarii din România, țiganii. Ce zic ai noștri? Asta-i România? Voi sințeti urmașii Romei? Cu voi să ne schimbăm?

— Același lucru se întimplă, probabil, și în plan cultural. Nu credeți, însă, că și dumneavoastră ați îmbrățișat prea repede multe nonvalori care au venit în Basarabia din oportunism?

— Dar dv., cei de valoare, de ce n-ați venit primii? Unde-ați fost dv., românii adevărați, pină-acum? N-am avut cî cine face Lupoaița. A venit Victor Crăciun și-am făcut-o, orice s-ar spune despre Victor Crăciun! Dv. cei atit de români nu faceți nimic. Stați și criticați... Trebuie să ne schimbăm psihologia. Unele lucruri trebuie grăbite, altele, nu. Românii au față de Basarabia exact aceeași atitudine pe care o avem noi față de Transnistria. Îl tratăm cu aroganță! Tocmai pe cel căruia îi e mai greu și îi trebuie dragoste mai multă! Cred că trebuie să se întimple, în realitate, ca în parabola lui Hristos, cînd păstorul lasă turma pentru oița rătăcită. Sufletul acela trebuie cîștigat. Dar și alintul prea mult strică! Ce v-aș spune? Uitați că Basarabia e a rușilor. Uitați de asta! Nu purtați grija rușilor! Uitați de ruși. Faceți ceva pentru noi. Orice faceți, invitați-ne și pe noi, chemați-ne, încadrați-ne! Asta trebuie să facem. E un simpozion undeva? Cîți basarabeni invitați? Nu uitați de basarabeni. Ce-am spus pină acum, am făcut-o numai din dorința ca tot ceea ce facem să nu se facă în grabă, ci să fie făcut pentru totdeauna. „Timpul nu respectă ceea ce se face fără el!”

Vom cîștiga maratonul

— Sintem înconjurată din toate părțile de ruși. Cum credeți că vor evolua relațiile noastre cu ei? Se vor schimba cît de puțin în ceea ce ne privește?

— Rusia nu mai există și ei se ocupă de ruși din Ucraina și din... Moldova. Să se ocupe de ruși lor din Rusia, să le meargă bine și toți o să alerge spre ei! Au ras 70 de mii de sate, în Rusia e ca o uriașă groapă atomică și ei se ocupă de Transnistria și Moldova. Au acum o unică șansă de-a se pocăi, iar acum cind au posibilitatea aceasta, nu reușesc să se pocăiască. Dacă n-o vor face acum, chiar că nu mai au nici o salvare! Unde-i Rusia voastră? Voi ni i-ați adus pe gîgăuți pe pămîntul nostru și acum ei spun că-i pămîntul lor!

— Mai sint încă o mare putere?

— Nu există mare și mic, ci doar oameni și neoaameni! E nevoie de o nouă mentalitate în lume. În destinul nostru e lucrarea lui Dumnezeu. Avem ceva bun și noi basarabeni. Luați de la noi ca dintr-un copac sălbatic, luați forța pentru noul altoi, ca neamul nostru să se regenereze astfel. Pe distanțe scurte am cîștigat, trebuie să cîștigăm și maratonul istoric.

ION ZUBAȘCU ■

Declarațiile domnului Miron Cosma

(Urmare din pag. 5)

— Dl. Măgureanu nu ar fi avut cădere să rezolve petiții, dumnealui nu la acte s-a referit.

— Dl. Măgureanu are și el aici un serviciu, în Valea Jiului, care probabil că îl informează...

Aș vrea să citiți ziarele FSN după iunie (care s-au înșelat atit de amarinc crezînd că noi într-adevăr sintem gîrzile lui Iliescu și gîrzile lui Roman), și ziarele de acum; comparați-le puțin și întrebați-l de ce și-au schimbat părerea? E vorba de aceiași oameni doar. Sau nu consideră că totuși și anumiți oameni au dreptul să gîndească și ei democratic și să acționeze chiar democratic? Nu? Chiar dacă sint unele excese, provocate de unii care poate nici nu ne reprezintă...

Si haideți să mai puneți o întrebare din partea mea: de ce la Guvern au fost aproape patru mii de scutieri pe care l-am simțit și i-am văzut, de ce acolo au fost TAB-uri și de ce nu au fost la Parlamentul României decit vreo patruzeci și patru de soldați? Care a fost intenția Guvernului, bănuiesc că trebuia să protejeze și această clădire... Cineva a avut intenția ca minerii să agrezeze parlamentarii, așa, ca să iasă pe plan mondial scandal. Oare cine ar trebui să fie responsabil pentru chestiunea

asta, atita timp cît se spune că noi, prin ceea ce am făcut, am discreditat România și am pierdut în exterior? Eu consider un act clar și o manipulare, chiar și a lor, a Ministerului de Interne, de către Guvern... Ce s-a vrut cu asta? Ce s-ar fi întimplat dacă s-ar fi aflat la Parlamentul Europei că minerii au agresat parlamentarii? Uite, s-a demonstrat că minerii au fost mult mai înțelepți decit dl. prim-ministru și gașca lui din Guvern.

— În legătură cu întrebarea referitoare la sursele de informare ale domnului Măgureanu, păstrați îndoiala că v-am redat corect ceea ce a susținut domnia-sa în Parlament, sau doriți să nu răspundeți?

— Ce pot să vă spun e că dl. Măgureanu nu a discutat cu mine la telefon de nu mai țin minte, cu mult, mult înainte de eveniment; și mă refer nu din 28 august, ci chiar din 16, cînd, de fapt, au început evenimentele la Lupeni...

— Obisnuiați să-l sunați?

— Eu, să-l sun?

— Din ceea ce a afirmat domnia-sa, din ceea ce ați spus chiar dumneavoastră acum rezultă...

— Eu am vorbit într-adevăr, și asta se poate dovedi, am vorbit pe telefon guvernamental de la Primărie, în situații cu totul deosebite, cînd s-a zis, domne, nu avem butelii, am discutat cu ministrul Ioniță de

atitea ori, de la Petrochimie, nu avem mincare, am discutat cu ministrul Fota și cu alții, înțelegeți, prin telefon guvernamental...

— Dar cu dl. Măgureanu?

— Nu țin minte, vă rog să mă credeți, dacă am vorbit o dată sau de două ori. Și atunci provocat de dînsul...

— V-a sunat?

— Dînsul, adică prin SRI mi s-a transmis că de la București vrea să stea de vorbă cu mine.

— Ce părere aveți despre actualul prim-ministru?

— Vă dați seama că nu-l cunosc; nu pot să fac o afirmație nelaloqil ei, nu din teamă că dl. Stolojan ar putea face nu știu ce presiuni la adresa mea... Dar e o chestiune, așa cum am făcut în iunie, trebuie să îi acordăm posibilitatea să demonstreze ceea ce e în stare... Oricum, și-a asumat o responsabilitate mult prea mare, pentru că eram mai cîștigați la momentul preluării puterii de către Roman decit acum, după mandatul lui.

— Cum au primit minerii răzgîndirea președintelui Iliescu? Ei au plecat din București cu promisiunea fermă că domnia-sa va veni în Valea Jiului.

— Încă nu am discutat cu majoritatea liderilor, pentru că am înțeles, în prima fază, că era vorba de discuții foarte multe pentru formarea noului guvern.

— Credeți că dl. Iliescu în momentul în care a stabilit data vizitei nu știa că îi va fi imposibil să o respecte datorită tocmai discuțiilor legate de noul guvern?

— Bănuiesc că da, sigur... Eu nu pot să știu ce gîndește el, dar bănuiesc că da. Din moment ce a semnat acel comunicat și-a asumat o responsabilitate.

— Sperăți să-l aveți curînd în mijlocul dumneavoastră?

— Dă, bineînțeles. Și am dori chiar foarte mult, pentru că, am spus-o de atitea ori, minerilor nu le prea place să fie mințiți. Și eu mi-am asumat o responsabilitate în numele lui în fața minerilor.

— Dar dumneavoastră nu l-ați mințit? Ați spus că plecați din București și pe urmă v-ați întors.

— Pe cine?

— Pe dl. Iliescu.

— L-am mințit eu?

— Ați spus că plecați și pe urmă v-ați întors.

— Am zis că plecăm în condițiile în care totul ar fi fost normal. Dar ulterior... am zis... după ce s-a tras... s-a tras împotriva oamenilor...

— De unde știți? Dumneavoastră ați plecat.

— De unde știți că nu m-am întors? Și ce-am găsit — oameni răniți, oameni care erau împușcați...

— Pină la urmă l-ați iertat pe dl. președinte...

— De ce să-l iert? Dar cine v-a zis că l-am iertat?

— Simpatia minerilor și a dvs. pentru președinte nu a scăzut?

— Să scădem noi? Nici nu ne interesează simpatia lui, să știți!

— Nu, a dvs. față de dumnealui...

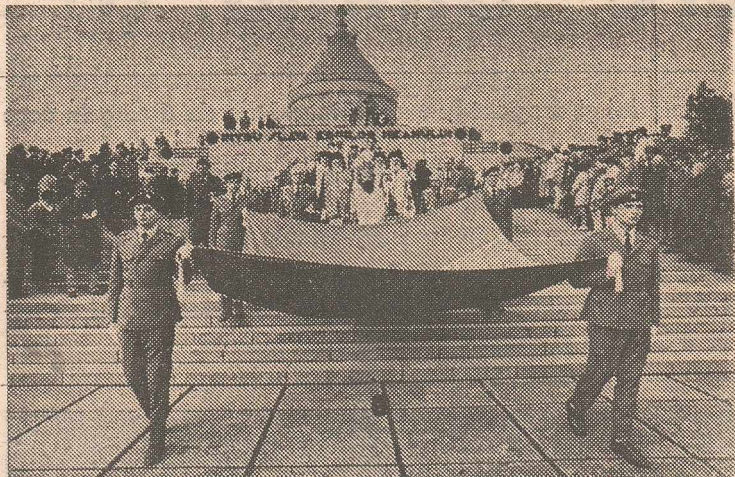
— A mea? Dar cine v-a zis vreodată că eu am avut vreo simpatie față de el? Minerii au avut într-adevăr mare încredere și și-au pierdut-o atit pe parcursul situației produse de guvern... nu numai a economiei... Discuțiile pe care le-am avut cu ceilalți lideri de sindicat... pe mine m-a frapat

modul în care s-au tratat problemele lor... Hai s-o luăm re aia dreaptă — legile sindicatelor — alea sint legi? Mă deranjează că guvernul a luptat foarte mult ca toate sindicatete să fie fărîmițate... Acum luptă în Valea Jiului ca sindicatele de aici să fie fărîmițate...

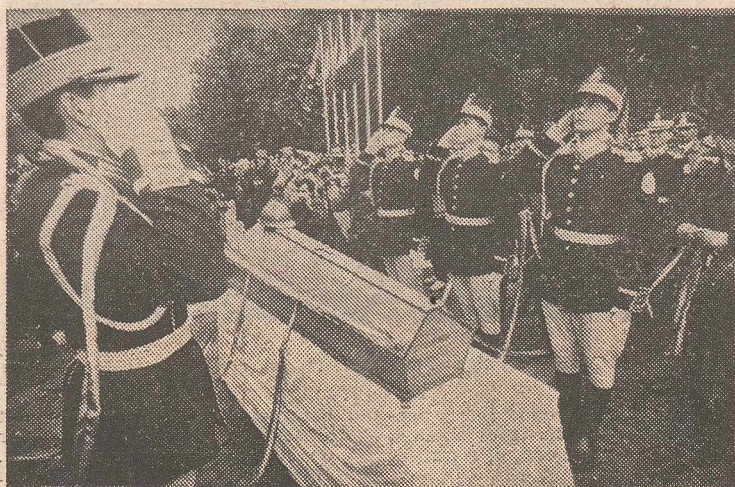
E mina fostului guvern și a unor care sint în guvern la ora actuală... Si mina FSN-ului... — Ați fi reușit să evitați întorsătura pe care a luat-o situația dacă în loc să fi venit la București, minerii ar fi declarat grevă în Valea Jiului?

— Nu ne-am fi putut permite o grevă îndelungată. Dacă într-o săptămînă s-a pierdut atita cărbune...

Eroul Necunoscut s-a întors acasă

Plecarea din Mărășești

În Parcul Carol

Depasarea cortegiului și festivitatea din Parcul Carol fuseseră, de fapt, programate în zilele de 24, 25 octombrie. Au fost decalate cu o zi, deoarece ministrul Spiroiu a fost prezent, de Ziua Armatei, la Carei. Echipa de ziariști a însoțit convoiul de la plecarea din București spre Mărășești. Tradiția „penelor de cauciuc” nu s-a confirmat decât în parte: o pană în apropiere de Buzău, și alta la un camion, în drum spre Urziceni. A doua zi dimineată pe 25.X., la orele 8,00 au început pregătirile pentru festivitatea de plecare, la Mausoleul Eroilor din Mărășești. La ora 8,20 sosește sicriul cel nou în care vor fi mutate osemintele Eroului. Sicriul cel vechi, mușcat, cu tabla de zinc ajunsă „foiță de țigară”, este acoperit în tricor și depus lângă sarcofagul generalului Eremia Grigorescu. Alături sînt așezate coroane de flori. Și coroanele sînt „pegrupi parlamentare”. Așa scrie pe ele. Este prezent și Ioan Alexandru, cu o luminare în mîini; el face și o rugă. Pe holul principal al intrării în Mausoleu, multe coroane și jerbe

de flori: de la Guvern, Președinție, prim-ministru, M.Ap.N., M.I. Au sosit și copiii, o clasă de școală. În fața scîrilor așteaptă cele două care mortuare: 2 camioane acoperite cu crenguțe de brad, una din ele avînd un rastel triunghiular, metalic, servind ca suport pentru coroane.

La Slobozia Bradului, copiii aruncă flori

Festivitatea din mausoleu a fost copleșitoare: în sicriul cel nou, purtat pe brațe de 6 sergenți și captușit tot cu tablă de zinc, au fost puse, de către col. M. Popescu, un pumn de oase și un craniu blind, cu uitor de mulți dinți: atât a rămas din omenescul trup al eroului. Slujba a fost divină: s-a cîntat, cu corul seminaristilor. În spate, „Hristos a înviat din morți” și, după obicei creștin, s-a „veșnicit pomenirea” Eroului prin colive cu lumînări, vin, azime. S-a purces apoi spre Focșani, unde, în piața mare a orașului, c-dantul garnizoanei locale, col. Malerov, împreună cu cel mai bătrîn veteran de război de

prin partea locului (Petrache Vasile) a reușit, la orele 10,25, un cuvînt festiv. A urmat drumul: la Timboești, copiii, adunați de-o parte și de alta a șoselei, au aruncat cu flori. La fel s-a întîmplat în localitatea Slobozia Bradului. Pe drum s-au mai adunat uluitor de multe coroane, incit soldații au fost nevoiți să le lege cu sîrmă de partea din față a autocamionului. La Rm. Sărat, s-a ajuns la ora 11,40. Piața era un adevărat furnicar. Foarte mulți oameni care nu vedeau mai nimic s-au urcat pe blocuri. La Buzău (orele 13,00), ceremonia decurge la fel. Se lasă din ce în ce mai frig: un ger de crapă pietrele. Stă să plouă. La cuvîntul un veteran. Apoi, gen. lt. Bușă (c-dantul garnizoanei locale) cu o frumoasă cuvîntare care pare făcută de vreun soldat (subaltern) mai priceput în d-ale literaturii. Alte coroane, alte jerbe. Sicriul este, literalmente, încadrat de flori. Coroana „Lic. Militar Neagoe Basarab”, a „Garnizoanei Buzău”.

La Bucov, preotul așteaptă în ploaie

Mizil, 15,15: oprire într-o intersecție centrală a orașului, în fața statuii dedicată eroilor din regimentul 22. În Bucov, cu 7 km înainte de Ploiești, în fața monumentului dedicat eroilor primului război mondial, preotul, cu o luminare aprinsă în mînă, înconjurat de vreo 2 clase de copii din sat, a așteptat cîteva ore în ploaie ca să salute trecerea convoiului. Și copiii erau cu lumînări aprinse în mînă. Trecerea cortegiului a durat mai puțin de un minut. Convoiul nu s-a oprit și a trecut mai departe. Peste ani, copiii bucoveni vor povesti că, preț de o secundă, au văzut cortegiul trecînd în viteză la 5 metri de ei. Peste un timp, înainte de intrarea în Ploiești, un autocamion are pană și trage pe dreapta. Convoiul își reia mersul în ordinea obișnuită: 3 mașini de poliție cu sirena în funcțiune, una în față, alta la mijloc, a 3-a în spate; între autobuzul ziariștilor și mașina din mijloc a poliției se interpune un ARO militar. La fel, un ARO e în spatele nostru. În față, primul autocamion cu si-

criul Eroului, al 2-lea purtător de ofrande florale, al 3-lea cel cu garda la erou. În fiecare oraș, după slujba oficiată, se trag 3 salve de armă cu gloanțe de manevră, după regulament.

Popas la Ploiești

La orele 16,50, la Ploiești, convoiul s-a oprit în fața frumoasei catedrale a orașului. Sicriul a fost coborît și purtat pe umeri de 8 militari, dintre care 6 elevi ai Lic. Militar. A fost depus în fața catedralei, pe un catafalc negru. A fost dat onorul. În fața catedralei, mulțimea adunată ca la încoronare de regi: sute, dacă nu cumva mai bine de o mie de oameni. Cei doisprezece preoți, în soborul lor, și-au făcut datoria cu bine. După ce sicriul (cu casca deasupra) a fost purtat înăuntru, catedrala s-a umplut ochi. În timpul slujbei, lumea îl ruga pe I. Alexandru să țină o cuvîntare. Pînă întru, mulțime de oameni avea să treacă, spre închinăciune și omagiu, prin fața sicriului, în fața căruia s-a ținut, din nou, o slujbă religioasă. În seara aceea de vineri, catedrala n-a avut nici un sfenic de luminări gol — și astfel a luminat pînă departe. A doua zi, după slujba de la ora 8, convoiul a pornit spre București. S-a trecut prin Otopeni, Băneasa, Arcul de Triumf, unde erau programate onorurile date de jandarmi, Academia de Poliție, compania de infanterie, fără ca să se oprească solemn cortegiul. La ora 12,00 punct, convoiul a sosit în Parcul Carol. Pe drum, col. Marin Popescu era neliniștit de o posibilă contra-manifestare a membrilor CADA, care se pare că ar fi fost indignați de cei patru cinci morți comuniști încă aflați în mausoleul din deal. Deoarece nu veniseră familiile să-l fie, aceștia nu mai apucaseră să fie deshuși.

Coborîrea în mormînt

Muzica întonează. De pe afe-tul de tun se coboară sicriul. Este depus pe un catafalc alb. Imnul Eroilor. După „Presărați pe-a lor mormînte”, urmează Imnul de Stat. La 12,25 soseș-

te președintele. Se așterne tricorul pe sicriu. Iliescu e înconjurat de Stolojan și Marțian. Primește, de la un preot, prima luminare aprinsă. A doua, Stolojan. A treia Marțian. (E și un absent nemotivat?). În fața microfonului stă N. Spiroiu. Și V. Măgureanu își ține lumina-re. În tot acest timp, continuă slujba. Tête-à-tête cu Măgureanu, șade Răzvan Teodorescu. În spatele său, Ludovic Spiess. Lîngă el, Grigore Vieru. Are cuvîntul gen. în rezervă, veteran Titus Gîrbea. Este ora 12,50: se aud huiiduieli puternice din aripa dreaptă a adunării, unde este înălțat un tricor cu banderolă neagră legată de el. Unul din protagoniști se distinge bine: brunet, cu mustață, înalt, tînăr (25—30 de ani). Cel din grupul contestatar, strigă niște slogane anticomuniste, de genul „nu mai vrem comuniști”. Înțelegem că ele vizează unele oficialități. Cineva mă informează că ar recunoaște, printre contestatari, cîteva de la aripa tînără liberală. Nu vîd mobilul și nu cred. Patru oameni de la Poliția Militară (printre care un caporal) primesc ordin, pe șoptite, să pună arma la spate — și li se dă mișcarea de a-l izola pe „tînerul furios” și a-l scoate din latura unde sînt. Vorbeste Iliescu, cineva îl fluieră. Grupul PNT-ul stă separat de „grupul puterii”, alături de corpul diplomatic străin. Orele 13,05. DL Iliescu vorbește de „reconcilierea națională” și „moaștele sfinte”. Slujbă, apoi coborîrea sicriului în groapă. Se depun săculețele cu pămînt sfințit din toate provinciile românești (Grigore Vieru, pentru Basarabia). Patriarhul Teodist stropes-te cu vin, sicriul. Se aprinde, de către un fiu al regimentului, orfanul Năstase Costin, candelă eternă. Se depun coroanele. Iliescu reușește să iasă cu greu din mulțime.

MIHAIL GALĂȚANU
Fotografii de
GIG MOTOIANU

P.S. Mulțumim S.R.I.-ului pentru „suspectul domn cu gioben” care n-a părăsit autobuzul ziariștilor tot drumul, n-a scos o vorbă, n-a scris, nu s-a prezentat, n-a vorbit cu nimeni, n-a fotografiat, n-a filmat nimic. Patria îi va fi recunoștoare.

Erou necunoscut

Tie-ți închinăm azi smerit toată sărbătoarea cugetelor noastre unite.

Prin Tine și pentru Tine s-au aprins azi din nou în piepturi, flăcările de credință românească și ostășească.

Prin Tine, glorie mută și învingătoare, care n'ai cerut niciodată nimic, nimănui, dar ai dat totul tuturor, prin Tine care ai intrat pe veci în istorie fără nume, dar ai dat pentru veșnic istoriei un nume.

Ne adresăm trecutului și viitorului și mărturisim că ani de-a rândul am uitat jertfa Ta dăruitoare și măreață și nu ne-am gândit decât la interese.

Ani de-a rândul am uitat fapta Ta anonimă și nu ne-am gândit decât la ambiții și nume personale.

Ani de-a rândul am uitat că Tu n'ai cerut să fii Erou și că numai jertfa Ta mută Te-a înălțat Erou.

Ani de-a rândul am uitat că virtutea Ta cea mare era pilda tăcerii Tale și a modestiei Tale, pe cînd noi ne-am urît și ne-am disprețuit, ne-am lovit și ne-am dăruit unii pe alții, aruncînd în piețele publice tot valul desărtelor noastre vorbe și sângele tineretului nostru.

Pe cînd Tu ai cînsit Legea eroică a Sarmisgetuzel, care-ți cere să mori pentru ea, Tara să trăiască, noi am trăit în disprețul datinei sfinte și strămoșești, lăsînd să fie frînte drepturile Neamului și să se frîngă granițele fără luptă și fără jertfă.

De aceea azi,

Cînd desnădejdea ne-a cuprins inimile,
Cînd piețele publice nu mai pot răsuna de cuvîntul fariseilor,

Cînd viața și bunurile comune ne sînt primeduite,

Cînd granițele s-au prăvălit și nevoia ne-a surrumat,

Cînd cutremurarea pămîntului ne-a încercat și pedepsit;

Azi,

Cînd remuscarea umbrește fruntile și răsăritul de nădejde despice cerul înegurat de păcatul nostru;

Azi,

Ne-am întors la Tine și am venit în fața Ta,

ca să auzim dojana aspră a tăcerii,

Ca să durăm din piatra statorniciei Tale statornicia îndatoririlor noastre.

Ca să aprindem din făclia Ta lumină de credință înnoitoare și veșnică, precum veșnică va fi flacăra Ta.

Lespede nepieritoare, mormînt de înviere, Erou de legendă renăscătoare,

Veghea Ta poate fi acum liniștită.

Neamul românesc se întoarce la împlinirea adevăratelor lui destine.

Azi suntem gata să-ți îndeplinim Legea.

Nu mai cerem nimic, ci dăm totul;

Nu mai vrem vorbe, pretindem jertfă;

Nu mai improscăm cu ură, ci ne înfrățim cu iubire;

Nimic pentru noi, totul pentru Patrie.

Fii cu noi, alături de noi, Erou Necunoscut,

Puterea noastră.

Flacăra Ta veșnică să ne lumineze calea și să ne încălzească inimile numai de această dreaptă și nouă linie.

Trecutul Tău să ne despice viitorul nostru

Din discursul Domnului General

ION ANTONESCU

conducătorul Statului Român și Președintele Consiliului de Miniștri,
rostit la Mormîntul Soldatului Necunoscut, în ziua de 8 decembrie 1940,
cu prilejul Adunării Foștilor Luptători.

În atenția dlui prim ministru și a Parlamentului României:

Cine vrea să cumpere Sinaia (I)

La numai două luni de la intrarea în vigoare a funestului Ordin 89, semnat de d-l secretar de stat Viorel Cataramă, situația turismului românesc este dezastruoasă. În ciuda unei puternice reacții de masă (o bună parte din populație, lucrători din turism, firme străine și parteneri externi, agenți economici de stat și privatizați, deputați și senatori, majoritatea covârșitoare a presei și câteva departamente care au contingență cu domeniul comercial turistic), acest ordin anti-turism, anticomerț, antisocial și antinațional care, în mod fals, se pretinde promotor al economiei de piață, continuă să facă ravagii. Promotorul său continuă să

rămână opac, dictatorial și arrogant la toate încercările de dialog la care a fost invitat.

Dincolo de asta, jocurile de culise la care se pretează, blochează orice tendință de ieșire din criză.

Toate acestea i-ar putea fi (temporar) trecute cu vederea dacă ar fi dublate de o înaltă capacitate profesională, pe care însă nu o are. Mai mult decât atât, multe din manevrele în care se lansează ridică serioase semne de întrebare și asupra bunelor sale intenții.

O. J. T. Sinaia, adică tov. Scăunaș

Prin așezarea geografică, frumusețea naturală și edilitară și diversitatea obiectivelor turistice, Sinaia este una dintre cele mai importante stațiuni montane din țară, dacă nu chiar cea mai importantă, și una din cele mai încântătoare din Europa. Pe vremea dictaturii comuniste, turismul sinaian — ramura economică primordială locală —

cietății comerciale cu același nume).

Dar toată nu se lasă cu una, cu două! Folosindu-și cu abilitate vechile și noile relații, forțează din nou acapărarea puterii. Astfel în ziua de 19 10 1990, apare o primă încercare total abuzivă și nedemocratică. Printr-o notă telefonică din partea Departamentului Turismului (DT), d-l consilier Rusu

Ce nu-i bun la Sinaia, e bun la minister!

(Scăunaș, adică)

„Aici (în conducerea S. C. PALACE S.A. — n.n.) n-are ce căuta nici o schimbare — e punctul nostru de vedere. Legea prevede autonomie. Dacă-i autonomie, să fie! Au plecat unii din rândul dv. care n-au fost bun, și au ajuns buni în minister...”

(Fragment din intervenția d-lui dir Hlăstă, membru C.I.S. al S. C. PALACE, în ședința C.I.S. din 25 septembrie, a.c.)

era asigurat, așa cum îi stătea bine unei instituții „multilaterale dezvoltate”, de un coscogea mastodont: O.J.T., Sinaia. Ani buni înainte de Revoluția din 1989, cine spunea O.J.T. Sinaia, spunea tov. Scăunaș. Intrucât în nr. 38/18 septembrie a.c. al publicației noastre, i-am făcut un amplu portret acestui personaj repudiat de majoritatea covârșitoare a localnicilor, ne vom mărgini acum doar la câteva amănunte esențiale.

Ion Scăunaș a fost un „cadru de nădejde” al P.C.R., un activist de frunte, un nomenclaturist în toată regula și un fidel partener — cel puțin, partener! — al Securității. Pe linie profesională s-a dovedit a fi un bun cunoscător al studiilor aprofundate la Academia „Ștefan Gheorghiu” și al muncii cu gura, iar față de ceilalți nomenclaturisti, a fost întruchiparea lupului potrivit în stina potrivită, umflându-și buzonele din munca celorlalți și trăind pe picior mare.

După Revoluție, grație nenumăratelor relații și instinctului caracteristic activiștilor și arivistilor feroce, de a „cadea în picior”, tov. Scăunaș își păstrează încă o vreme scaunul său drag. Simțind totuși că acesta prezintă o oarecare instabilitate, își pregătește terenul pentru mutările următoare, lansându-se în politică și cultivând relații noi. Reușește astfel, într-un singur an, să stabilească un adevărat record în materie, trecând prin trei partide: P.C.R., P.N.L. și PLAT. Întâlnirea cu d-nii Patriciu și Cataramă — contacte întreținute încă în perioada când era membru în Comitetul județean P.N.L. Prahova! — pare a-i fi benefică.

Iată însă că, datorită noulor tendințe de descentralizare și de trecere la economia de piață, mastodontul O.J.T. începe să se clatine. În toamna lui 1990, acesta se divide în șase societăți comerciale-turistice, pe acțiuni: PALACE, SINAIA, MONTANA, INTERNAȚIONAL, ALPIN și CERBUL. Când se pune problema alegerii consilierilor de conducere și administrație ale acestora, tov. Scăunaș este contestat din toate părțile, găsindu-și cu greu locul — și asta, prin bunăvoința d-lui Ion Teodorescu, director al S.C. PALACE S.A. —, ca director al complexului PALACE (parte a so-

transmite că, prin desființarea regiei DACOREX, baza materială a fostei I.T. Sinaia (Cum-pătul) — fosta Gospodărie a P.C.R. — ar urma să fuzioneze cu S.C. PALACE S.A. Se preciza că, director al acestei noi societăți (PALACE + I. T. Sinaia) va fi numit d-l Scăunaș! Contestația vehementă și fermă a lucrătorilor de la S. C. PALACE a dejucat însă aceas-

Vă mai aduceți aminte, dle ministru M. I. Quintus?

(când l-ați propus ca membru în Comitetul județean P.N.L.):

„Venirea mea aici nu este întâmplătoare și individuală. Am făcut-o cu soția mea și cu toată convingerea. Puteți conta foarte serios și clar pe atitudinea mea corectă în rândul P.N.L. Sinaia. Acesta este angajamentul meu moral față de organizație, că nu am venit aici pentru privilegii imediate sau de viitor. Să lăsăm timpul să judece...”

(Intervenție a lui Ion Scăunaș, la ședința județeană P.N.L. Prahova, din 13 aprilie 1990)

● Timpul a trecut și a judecat. Considerând probabil că P.N.L. nu l-a prea ajutat să ajungă la scaunul pe care și-l dorea și, primind între timp promisiuni din partea Ariepei Tinere, după nici 7 (sapte) luni de la acest angajament smerit, rostit într-un original limbaj fibros lemnifer, tov. Scăunaș „divorțează” de P.N.L. și se „înrudeste” (din interes) cu P.L.A.T., devenind membru fondator și vicepreședinte al filialei Sinaia...

Vă mai aduceți aminte, dle secretar de stat Viorel Cataramă?

„Mă întrebați dacă intenționez să reunesc toate societățile într-una singură... Ideea mea asta este. După părerea mea, Sinaia este cea mai importantă stațiune de munte din țară. Ideea mea este ca aceste societăți să se reunească într-una singură, puternică...”

(O voce sarcastică, din sală: „Și cât timp va lua reorganizarea?”)

„Știți cât? Două zile!”
(Rumoare, prin care răzbat câteva voci: „Așa deci! Ați aranjat totul dinainte, care va să zică!”)

„...Nu este hotărârea mea... Eu pot să propun și să aduc argumente... Este părerea mea. Și dumneavoastră știți foarte bine că mult mai bine a funcționat Sinaia ca o singură societate, cu o conducere puternică și capabilă și competentă, decât divizată... (?) în mai multe societăți... Și rezultatele se cunosc... (Iar rumoare și glasuri care protestează). Nu, domne, nu va fi numit director d-l Scăunaș! Nu va fi, pentru că d-l Scăunaș stă cu mine la Minister și m-a ajutat... Că eu, nefiind mare specialist în comerț și turism, am nevoie de un om care să-mi ajute...”

tă manevră. Nesatisfăcut, dar coclind planuri aprige de răzbunare, Ion Scăunaș se retrage de lângă butoiul, cu pulbere al nemulțumirii foștilor subalterni, transferându-se în cadrul S.C.

portante. Doar nu degeaba fusese el „al mai mare și mai tare” de aici... La rândul său, dl Cataramă îl privește cu interes și se arată entuziasmat de enciclopedia pe două picioare,

ALPIN S.A., în funcția de contabil șef. Din acea clipă, toate visele frumoase îl începeau cu execuția publică a celor care-l contestaseră... Faptul că aceștia

reprezentau aproape întreg personalul din turismul sinaian, aproape tot orașul, nu îl încurca deloc.

categoria „3 stele”, act parafat și semnat de dl „subsecretar de stat”, Ion Scăunaș. În plus, câțiva sinaieni aflați cu treburi pe la DT povestesc că funcționarii de acolo i se adresează tocului, pe coridoare, cu „dle ministru”. Cu toate acestea, discuția purtată cu reprezentanții Sindicatului S.C. PALACE de către dl ministru Constantin Fota, în ziua de 9 10 '91, la București, dl ministru a afirmat că „nimeni din cadrul DT nu a intervenit în micșorarea tarifelor de cazare, cu atât mai puțin dl Scăunaș, care nu are și nici nu a avut vreo calitate oficială în cadrul departamentului”. De asemenea, dl Fota a mai precizat: „Nu-l mai acuzați atita pe Scăunaș, care nu are nici o calitate oficială și nu poate lua nici o decizie”.

Ar fi cazul să ne (sau, să vă) lămurim, dle ministru! Dacă lucrurile stau așa precum susțineți, cine i-a permis dlui Scăunaș să semneze acte oficiale, cu antetul și parafa MCT-DT, sub funcția de subsecretar de stat, lăsând la o parte alte și alte demersuri prin care s-a făcut remarcat, demersuri pe care numai un subsecretar de stat, în carne și oase, și le-ar fi putut permite? În rest, socoteala pecare și-a făcut-o dl Scăunaș, ni se pare de o originală transparență: „Deci contabil la Sinaia, mai bine ministru la București!” Unde mai pui și faptul că, din această perspectivă, maziilele celor ce l-au contestat este pe aproape... Mai trebuie doar ca și dumneavoastră să fiți de acord cu asemenea năstrușnicii. Nu-i așa, dle ministru?

PAUL VINICIUS ■
Fotografie de
CORNEL CIOMAZGA ■
(va urma)

ULTIMA ORA

La conferința de presă de la Guvern, desfășurată joi, 24 octombrie, a.c., întrebat despre poziția sa față de menținerea d-lui Cataramă în funcția de secretar de stat la MCT-DT, d-l prim-ministru Stolojan a precizat că se preconizează eliberarea din funcție a d-lui Cataramă.

Cu toate acestea, revista noastră va continua să publice rezultatul anchetei privind „afacerea Sinaia”, intrucât aceasta nu s-a referit la persoanele particulare Viorel Cataramă și Ion Scăunaș, ci la demersurile nocive ale acestora abuzând, cu bună-știință, de prerogativele funcțiilor. În acest sens, revista noastră trage un serios semnal de alarmă asupra unor asemenea cazuri, fenomen destul de răspândit în societatea română contemporană, atrăgând astfel atenția factorilor de răspundere și opiniei publice, pentru ca acestea să nu se mai repete.

Un om care știe să nu spună nimic

Dialogul purtat cu dl. Petre Arsene, directorul tehnic al Agenției Naționale de Investigații și Securitate Economică din Vîlcea mi-a dovedit că fostul maior de Securitate a învățat de-a lungul anilor să vorbească foarte convingător fără să spună ceva. Dacă l-aș fi întrebat cine se ascunde în spatele acestei agenții, cu siguranță că mi-ar fi negat statutul de paravan. Răspunsurile neconvincătoare la întrebările adresate par să atragă implicit un adevăr care (încă) nu poate fi dovedit cu argumente. Dar să nu ne molipsim de „scenaristica Voican“.

— **Îl cunoașteți personal pe senatorul Gelu Voican Voiculescu?**

— Nu. L-am văzut doar la televizor și n-aș avea plăcerea să-l cunosc personal.

— **De ce credeți că senatorul Voican v-a amestecat în scenariul prezentat în Parlament? De ce pe dumneavoastră și nu... să zicem, pe Regele Mihai sau pe Papă?**

— Gelu Voican Voiculescu n-a trecut vreodată prin Vîlcea. Lui i s-au transmis probabil niște informații... de altfel a fost dezinformat. Ori cineva a vrut voit să ne compromită pe noi, cei de la agenție, ori să-l compromită pe el. A acceptat niște informații neverificate pentru că în trei zile nu este posibil să prezinti un astfel de scenariu. E imposibil. El s-a legat de următoarea situație: eu am dat pentru publicitate în „Europa“ un anunț că la Rm.-Vîlcea s-a înființat... agenția. Pe urmă am văzut și eu anunțul cu Mesagerul. Habar n-am al cui este. Nu știam. De chestiunea de parolă, repet, habar n-am. Practic, numărul de telefon pe care l-am dat eu este numărul centralei telefonice de la hotelul „Alutus“. Nici în momentul de față agenția noastră nu are un sediu.

— **Credeți că Voican are un serviciu de informații al său ce dublează S.R.I.-ul?**

— Ceea ce vă pot spune, nedocumentat, el este alimentat de undeva cu niște informații și din păcate, de data asta, a

fost dezinformat complet. Nu știu dacă are. Eu am auzit că are o gardă de protecție, e normal să aibă ca senator. Treaba lui! Dar eu tind să cred că cineva îl informează.

— **Sințeti maior în rezervă și ați lucrat în Securitate. Cînd ați trecut în rezervă și de ce?**

— Am trecut în rezervă în 19 august '89. Am trecut la cerere, pe caz medical pentru că am înțeles atunci că nu se mai puteau rezolva niște probleme. Eu ca ofițer am lucrat în contraspionaj în Securitate. Dar în momentul în care mi s-a impus să mă duc în agricultură — că nu-mi era străină agricultura, că știu să dau și cu sapa și cu coasa — și mi s-au invocat niște motive: că de ce nu l-am luat pe nu știu care din cîmp că a plecat cu o sacoașă de porumb, eu n-am mai putut! Și am cerut trecerea în rezervă. Am avut și niște afecțiuni pentru că altfel nu mă puteau scoate din serviciu.

— **Cum v-a venit ideea înființării agenției și ce urmăriți eu ea?**

— Noi încercăm să protejăm întreprinderile particulare și cele de stat. Vine un agent economic la mine și-mi zice că vreau să angajez pe X, vreau să știu cine este. Agenția face verificările cine e persoana și-i stabilește cine e omul. Sau, vine un director și-mi spune că are nevoie să-l apar învențile, inovațiile, tehnologia. Sau, să vezi de ce într-un anumit loc nu se derulează un contract ca lumea! Și noi investigăm acolo și-i raportăm. Asta e faza incipientă a agenției. Din 19 august noi sîntem în tratative cu C.F.R. Craiova pentru un contract de protecție a trenurilor, contract în valoare de 1,5 milioane lei. Cum să mă duc acum la Craiova, să mai tratez cu C.F.R.-ul după ce mi-a făcut Voican?

— **Cîți oameni are agenția?**

— Vedeți, aici diferă... Atunci cînd... ce-a zis și dl. Măgureanu... eram cînd. Între timp, avînd situația contractului cu C.F.R. Craiova, că avem nevoie

de mai mulți oameni, am mai luat cîțiva. Fluctuează numeric.

— **Nu știți numărul exact?**

— Acum vi-l spun exact, dar mine s-ar putea să fie altul. Acum sîntem 15.

— **În dosarul de înscriere la Judecătoria sînt trecuți 20.**

— Agenția s-a format inițial cu 20 de membri. Eu nici nu sînt pe listă la Tribunal. Eu începînd să-i verific, mi-am dat seama că trebuie să-i scot pe cîțiva.

— **Nu-i cunoșteți de la început?**

— Nu-i cunoșteam pe toți. Aici există și o greșală de-a mea. Nu-ți dai seama de un om de la început cine e, de aici și fluctuația de personal. Eu n-am știut, de exemplu, că unul din cei 20 era în Alianța Civică, ceea ce contravine statutului. Nu sîntem o agenție politică.

— **Redactorul-șef de la ziarul „Actualitatea vîlceană“, dl. Tudor Iosifaru, susține că s-a descoperit trecut pe listă sub semnătură falsă. Și în situația dînsului mai sînt persoane. Cum vă explicați?**

— Inițial, Tudor Iosifaru a acceptat să fie înscris în agenție. Eu neștiind că el este președinte al A.C. Vîlcea, i-am spus despre un membru din comitetul director A.C. ce propuneră mi-a făcut mie. Nu mi-au convenit aceste propuneri.

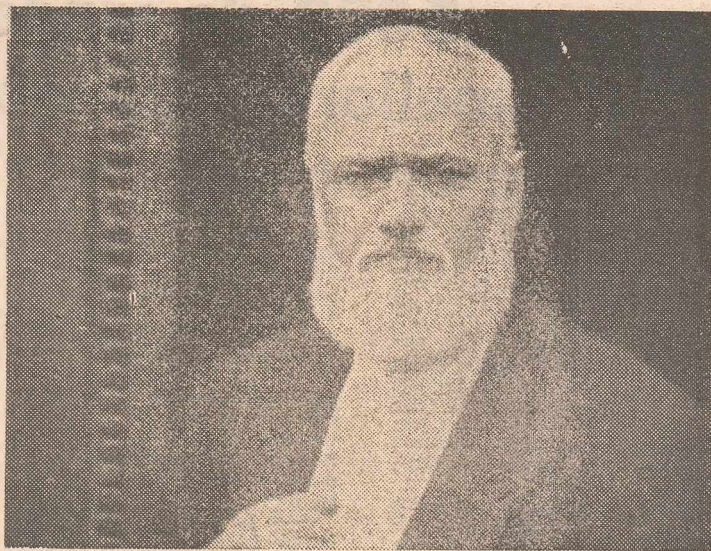
— **Ce fel de propuneri?**

— A venit persoana din comitetul director și mi-a spus că are nevoie să-i găsească niște oameni care să meargă în comune pentru campania electorală. Să-i recrutez cîte un agent în fiecare comună, ca la urne să vadă dacă alegerile se fac subiectiv sau obiectiv. Nu era problema mea, agenția e apolitică. Eu nu mă pot complica în politică.

— **Decei susțineți că Tudor Iosifaru a vrut să intre în agenție, dar s-a răzgîndit, însă dv. l-ați trecut pe listă.**

— Da, sigur, e trecut acolo...

— **Bun! Să trecem la altă chestiune. Agenția poartă numele de agenție de investigație. Dacă vine S.R.I.-ul sau M.I.-ul la dv. și vă cere date**

sau informații, dv. le acordați?

— În statut e prevăzut așa: noi colaborăm cu M.I., cu Procuratura, cu S.R.I. Mulți se leagă de noi că colaborăm... Dar eu aș întreba altfel. Orice om de bună credință în momentul în care își dă seama că e o problemă ce interesează S.R.I., spion, sabotor, trădător... spuneți-mi mie... înseamnă că nu e patriot cel ce nu se duce să informeze asemenea lucruri. Informațiile pe care le am eu, le am eu, dar într-o situație de genul asta...

— **În statut este prevăzut că puteți deține aparatură de emisie recepție și chiar și arme de foc. De ce sînt aceste prevederi?**

— Ca să asiguri o asistență pe C.F.R., de exemplu, îți trebuie mijloace. Eu trebuie să țin legătura cu mecanicul de locomotivă, apoi bag o echipă

în spatele trenului și-n față care să țină legătura între ele și dacă se întîmplă niște fenomene teroriste să fiu pe fază. Despre armele de foc. Cineva m-a rugat să-i fac rost de un paznic. M-am dus la Forțele de Muncă și am cerut un băiat bun cu armata făcută. Și vă dați seama, paznicul trece în armat. Trebuie mers la Poliție, să-i dea armament. La asta se referă prevederea.

— **Îl cunoașteți pe Ilie Neacșu?**

— Da, îl cunosc. E vîlcean... e vîlcean de aici. Îl cunosc demult. Eu sînt aici de 28 de ani.

— **Sințeti simpatizant al unui partid?**

— Nu. Nu simpatizez cu nici un partid. Nici nu mă gîndesc să mă înscriu. Am fost membru P.C.R. și în 1988 am primit vot de blam cu avertisment pentru inactivitate.

O agenție pentru neliniștea noastră

Celebra intervenție în Parlament a senatorului Gelu Voican Voiculescu în care se prezenta întreaga rețea de teroriști ce au răsturnat guvernul Roman a stîrnit agitație în somnoroșul municipiu Rm.-Vîlcea, implicată în această poveste polițistă fiind Agenția Națională de Investigații și Securitate Economică. Agitația s-a transformat repede într-o confuzie amplificată și de șirul declarațiilor dat în presa locală de liderii agenției care au negat categoric participarea lor la complot, permițîndu-și în plus afirmații ironice la adresa lui Voican și lansînd la rîndul lor alte zvonuri și nedumeriri. Ziariștii celor trei cotidiane din oraș, cîți și alți curioși, dornici în dezvăluiri senzaționale s-au împotmolit în ipoteze. Nimic nu este sigur, dar se simte „sub picioare“ o rețea subterană pe care nimeni nu o poate dovedi. Nu se cunosc cu adevărat legăturile dintre agenție și revista „Europa“, în speță Ilie Neacșu, sau amestecul filialei P.S.M. din localitate, o filială de altfel foarte puternică, în evenimentele din septembrie. Liderii din Vîlcea al P.S.M.-ului resping și ei acuzațiile senatorului Voican. Incertitudinile i-au amestecat pe curioși.

Agenția din Rm.-Vîlcea îi are ca protagoniști pe dl. Dan Dinu, fost subofițer M.Ap.N., dat afară din motive neclare și pe dl. Petre Arsene, fost maior în Securitate, despre care gurile rele spun că a fost trecut pe linie moartă din cauza... „bătăturii“, deși domnia sa susține alte motive. Dar lucrul ăsta are mai mică importanță. Agenția a fost înregistrată la Tribunalul din Vîlcea pe 1 august cu dosarul 7131/91, avînd încheierea 80/91 din 19 august. Procesul verbal este încheiat între 20 de persoane, membri ai agenției. Dl. Arsene afirmă că numărul angajaților variază permanent, așa că nu se poate stabili o cifră exactă. Deși în dosar este trecut drept adresă B-dul T. Vladimirescu, nr. 3-7, agenția în realitate nu

are sediu. Dacă ai nevoie de un paznic la consignație sau vrei să-ți păzești tehnologia de spionaj japonezi, te poți adresa agenției, ducîndu-te în barul hotelului „Alutus“ și întrebînd ospătarii de dl. Arsene. Directorul, dl. Dan Dinu, a declarat în „Curierul de Vîlcea“ că agenția a pierdut din cauza lui Voican o „căruță de parteneri“. Ne îndoiem de această afirmație. Din august și pînă la sfîrșitul lui septembrie, cei doi pensionari nu au încheiat nici o afacere. Mulți vîlcani îi consideră niște copii care se joacă „de-a hoții și vardiștii“. Acum dosarul se află la Procuratura Vîlcea pentru cercetări. Se pare că există cîinci semnături false în lista asociaților. Una este sigură. Sub semnătură și adresă falsă este trecut Tudor Iosifaru, liderul P.A.C. din oraș și redactor-șef la „Actualitatea vîlceană“. În această situație, agenția a fost înregistrată ilegal.

Dar cu ce se ocupă agenția din Vîlcea. Scopul ei (transparent) este acela de a proteja informațiile cu caracter secret în potențialii agenți economici din sectorul particular și de stat. Statutul prevede posibilitatea deținerii de aparatură emisie-recepție și arme de foc. Baza materială a agenției este inexistentă... cel puțin la suprafață. Capitalul afacerii — susține dl. Arsene — este de 1000 lei. Agenția poate colabora — prevede statutul — cu M.I., Procuratura, S.R.I. Ciudață prevedere! Conducătorii agenției afirmă că activitatea de abia demarase... dar Voican... L-au dat în judecată și vor cere importante despăgubiri materiale, nu le pasă de imunitatea lui parlamentară. Pînă la urmă, în confuzie și mister, scandalul se va transforma într-un foc de paie. Cineva și-a făcut datoria. Un lucru este sigur. Manevra a urmărit, printre altele, discreditarea Partidului Alianței Civice. S-a lucrat subtil, ca la cartea marilor „agenți“.

PETRE BARBU ■

Tandon
ROMANIA
S.R.L.

**Distribuitor autorizat pentru
România al firmelor**

COMPUTERS — SUA

oferă imediat întreaga aparatură de birou, calculatoare, produse de înaltă calitate după standardele germane:

- MICROCALCULATOARE AT compatibile IBM-PC din grupa 80 286, 80 386, 80 486;
- MONITORE alb-negru sau color VGA;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
- IMPRIMANTE cu laser;
- REȚELE de tip NOVELL.

GARANȚIE 1 AN.

se asigură instalare, service, service postgaranție, școlarizare. Termen de livrare maximum 30 de zile de la transferul în cont al contravalorii comenzii

Societate mixtă româno-germană
ADRESA: Bd. Poligrafiei 3-5
sect. 1, hotel Turist, sala 4 și 5
telefon 17 09 60, 17 08 75
fax 17 10 39

și
AEG
OLYMPIA
GERMANIA

- MAȘINI DE SCRIS;
- IMPRIMANTE matriciale cu 9 și 24 ace;
- aparate de FOTOCOPIAT;
- TELEFAXURI;
- MAȘINI DE CALCULAT cu bandă de hîrtie și display;
- aparate TELEFONICE;
- CONSUMABILE diverse.

ELCOHEP: 5000 de vindecări și ameliorări spectaculoase

De curind, la Oradea, a luat ființă una din primele societăți medicale private din România. Ea își consacră activitatea tratării bolilor hepato-biliare, folosind în acest scop o metodă originală de fitoterapie. Autorii invenției și descoperirii, medicii Aristina și Ludovic Elthes, exclud cu desăvârșire administrarea medicamentului de sinteză, iar o practică medicală de peste zece ani atestă, printr-o impresiune cazuistică, valoarea și eficacitatea curativă a terapiei cu „Elcohep”.

De fapt, mulțumită relatărilor apărute în presa centrală și județeană (dar și prin mijlocirea radioului și televiziunii), metoda celor doi medici orădeni este azi cunoscută în întreaga țară. Ea se bazează pe descoperirea unei familii de plante cu virtuți de excepție în tămăduirea bolilor de ficat. Descoperirea și apoi invenția au făcut obiectul unor cercetări

multidisciplinare la care și-au dat concursul clinici din Cluj și București, laboratoare și institute de profil, între care și Institutul pentru controlul de stat al medicamentului. Mai reamintim că metoda a fost brevetată în opt țări, prezentată la mai multe întruniri științifice internaționale și că este omologată de ministrul Sănătății. De acest tratament au beneficiat până în prezent peste 5000 bolnavi cu suferințe grave de ficat și ficat, „Elcohep” dovăduindu-și eficacitatea în proporție de:

— 90 la sută în dischinezii biliare (prin dispariția completă a tabloului clinic)

— 70 la sută în hepatite cronice (prin revenirea probelor de laborator la parametrii normali)

— 40 la sută în hepatopatii grave (ciroză hepatică).

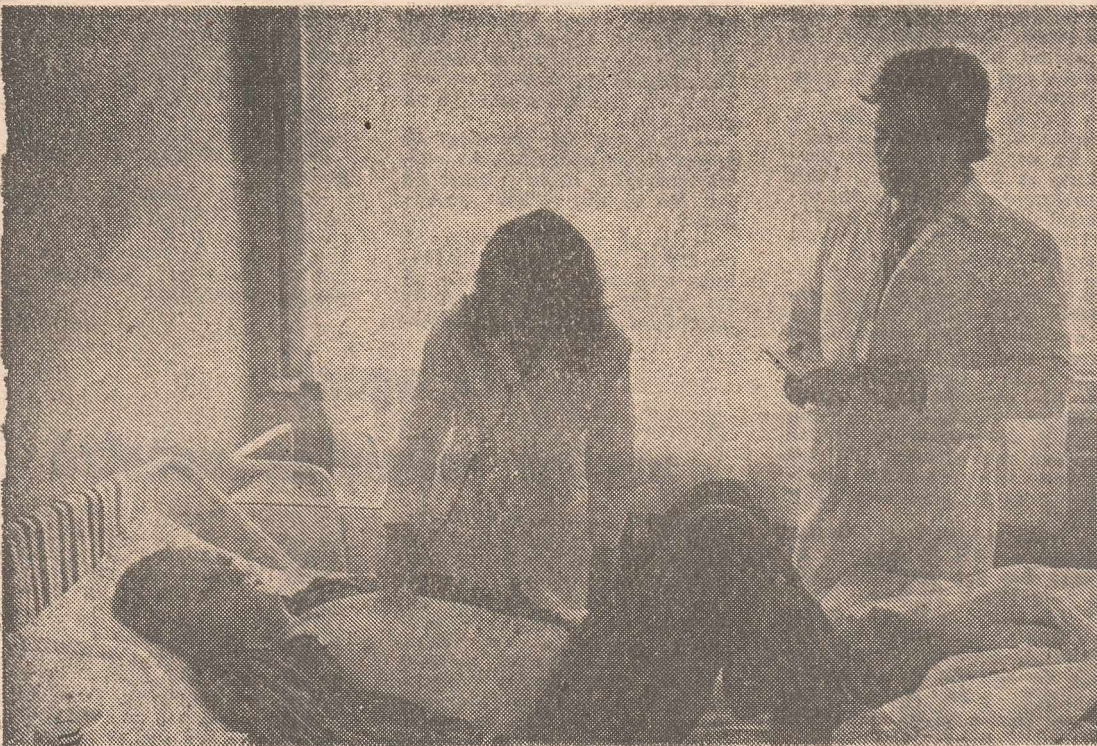
Scrisori semnate de foști sau actuali pacienți ai tratamentu-

lui cu „Elcohep” (din care am prezentat fragmente cu altă ocazie) aduc mărturie impresionantă despre rezultatele acestei terapii. Oameni ajunși la capătul speranței, după ce au încercat toate tratamentele posibile, și-au redobândit sănătatea, urmând indicațiile și folosind medicamentul celor doi fitoterapeuți.

Noutatea o constituie faptul că, în prezent, intrarea în tratament se poate face într-un termen scurt și nu după luni de așteptare, timp în care boala se poate agrava. Cei care doresc o programare o pot obține la următoarele telefoane: 991/3 00 31 (între orele 9—21), 991/3 62 98 (între orele 14—21), 992/6 12 65 (între orele 9—14), sau prin mijlocirea poștei la următoarea adresă: str. Ady Endre 72, Oradea, cod. 3700.

Le dorim tuturor sănătate!

L. T.

O carte pe care o așteptăm de 20 de ani!

Foarte multe persoane au avut prilejul să cunoască această lucrare încă din vremea cind ea circula în clandestinitate sub formă de manuscris xeroxat. Va fi deci interesant să aflăm în primul rînd cum s-a născut acest ghid de tratamente naturiste și cine este autorul lui.

Viorel Olivan Pașcanu s-a născut la 22 ianuarie 1932 la Cernăuți. A absolvit liceul la Rădăuți, dar sănătatea subredă și greutăți materiale insurmontabile l-au împiedicat să urmeze o facultate. S-a mulțumit, pînă la pensionare, cu o slujbă de funcționar. „Viața mea a fost liniară și banală”, ne declară domnul Pașcanu. Dar ca de atîtea ori, și în cazul meu, sărăcia și suferința au fost un teren fertil de meditație și creație.

Autorul viitorului tratat a fost bintuit de boli chinuitoare încă din fragedă tinerețe. Afecțiuni pulmonare, cardiace, dar și alte maladii pustiitoare, care l-au obligat la internări repetate de pe urma cărora nu s-a ales decît cu ameliorări temporare și cu organismul intoxicat de medicamente. Asta pînă în clipa în care disperarea l-a îndemnat să-și întoarcă ochii spre remediile naturale. Pentru început toate lucrările dedicate domeniului, cu deosebire pe cele aparținînd medicinei extrem-orientale. A colin-

dat astele, a cules rețete, a identificat proceduri terapeutice aparținînd folclorului medical. Un imens material documentar pe care apoi l-a structurat pe domenii și grupe de maladii. Vastul tablou de remedii naturale l-a îndemnat să propună tratamente complexe, legînd între ele procedee de respirație, presopunctură, medicație naturistă, pentru a le înfrîți virtuțile într-o acțiune sinergică. Acest demers relevă contribuția creatoare a autorului. Primul pacient: chiar Olivan Pașcanu.

Treptat au început să apară efectele benefice. Bolile au bătut în retragere, organismul și-a recîștigat vigoarea pierdută. Evident, nu se poate vorbi de o însănătoșire totală, dar noile tratamente i-au îndepărtat chinul și obsesia morții. Ceea ce, desigur, înseamnă enorm.

Experiența cîștigată l-a îndemnat, din solicitudine și milă creștinească, să prescrie și altora rețetele descoperite și adunate. A redactat lucrarea amintită mai sus pe care bolnavii s-au grăbit să o multiplice. În 1982, domnul Viorel Olivan Pașcanu s-a adresat redacției noastre. I-am solicitat un interviu din care n-am putut publica decît o mică parte, deoarece conceptul său terapeutic cuorinde și o componentă spirituală: credința în Dumnezeu, dialogul dintre divinitate și muritor, convingerea că sănătatea se alimentează în permanență cu energie cosmică.

Articolele noastre i-au adus celebritatea, dar și numeroase necazuri din partea invidioșilor și „officialilor”. De asemenea, intervențiile noastre pentru tipărirea lucrării au rămas fără ecou. După moda timpului.

Cartea domnului Viorel Olivan Pașcanu, intitulată „Tratament naturist integral”, a văzut lumina tiparului, mulțumită Editurii „Cogito” din București. Proprietarul editurii și, deopotrivă, directorul periodicului „Psi”, domnul Alexandru Voinescu, ne-a mărturisit că a luat cunoștință de opera rădăuțeanului Pașcanu prin mijlocirea „Flăcării”. A izbutit mai apoi să și-o procure și, folosind în familie cîteva din rețetele indicate de autor, a simțit „in vivo” excepționala lor eficacitate. „Am hotărît să editez această lucrare de îndată ce condițiile politice o vor permite”. O promisiune onorată acum, în octombrie 1991.

„Tratamentul” integral naturist, prefăcut de medicul R. Alexandrescu, cuprinde 96 pagini, distribuite în 23 capitole și secțiuni. Începutul este dedicat familiarizării cititorului cu metoda și locul pe care îl deține în această privință latura moral-afectivă a pacientului. Un capitol important al lucrării reactualizează, printr-o viziune modernă, proceduri desprinse din folclorul medical și medicina extrem-orientală: băi de plante, cataplasme, cealuri, inhalatii, tincturi, cure cu argilă, griu incolțit, oțet de mere, ouă de prepeliță, presopunctură, respirație, meditație, autosugestie etc.

Secțiunea cea mai vastă, „Ghidul terapeutic”, este rezervată unor tratamente asociate, cu efecte cumulative. Iată de pildă ce indică autorul în cazul hipertensiunii arteriale: „Zilnic, băi de miini ascendente. Respirația I, II și III. Aeroterapie. Masarea tălpii în zonele reflexogene: ficat, plex solar, hipofiză. Cură de boabe de ienupăr, de lămie, de oțet de mere. Cura lui Schrodt. Suc de sfeclă roșie 60 ml în 3 reprize. Cite o lingură de 3 ori pe zi din următorul sirop: miere 50 g, suc de morcov 20 g, suc de roșii 20 g, suc de hrean 10 g, suc de lă-mie, infuzie de busuioc, trais-ta ciobanului, mușetel, mătă-ciune, visc în părți egale, o cană pe zi. Tinctură obținută din usturoi pisat 100 g și visc 50 g în alcool. Se lasă la macerat zece zile și se bea o lingură pe zi în apă îndulcită. Recomandăm și rețeta lui Breuss: o cană infuzie coada șoricelului și o lingură drojdie de bere proaspătă de 3 ori pe zi”.

Din păcate, această adevărată biblie a tămăduirii a apărut într-un tiraj extrem de redus. Cei ce doresc informații suplimentare se pot adresa direct editurii: str. Riul Dorna nr. 2, bl. F-1, sc. II, ap. 28, sect. VI, cod. 77344.

LIVIU TIMBUS ■

CU SEDIUL ÎN BOTOȘANI, CALEA NAȚIONALĂ NR. 2 A, TELEFON 15 707 —
INTERIOR 132 DESFACERE, TELEX 24 260, ÎN BAZA UNEI COMENZI FERME, POATE
DEVENI PARTENERUL DVS. DE AFACERI CA FURNIZOR DE ARTICOLE TEHNICE DIN
CAUCIUC MARCA „MOLDFLEX”:

- benzii transport cu inserții textile — STAS 2077/1 — 85
- benzii transport cu cord oțel — STAS 10674 — 86
- tuburi fără inserții și garnituri profilate — STAS 3230 — 84
- garnituri presate rezistente în medii petroliere — STAS 7278 — 82
- inele „O” din cauciuc pentru etanșări hidraulice — STAS 7320/1 — 82
- garnituri din cauciuc de uz general — STAS 7277 — 86
- aparate de reazem din neopren armat — STAS 10167 — 83
- inele din cauciuc pentru îmbinarea tuburilor de azbociment și beton
- produse tehnice presate din cauciuc pentru autovehicule — STAS 9606 — 77
- garnituri din cauciuc pentru frinele hidraulice ale autovehiculelor — STAS 8427 — 75

- covorașe auto — STR 204 — 87
- plăcuțe C.F.R. sub șină — N.I.R. 11037 — 83
- sapă din cauciuc — STR 224 — 87
- furtunuri de înaltă presiune — STAS 10689 — 83
- curele trapezoidale: lungimi primitive 2500—5000 mm, profilul secțiunii 13X8, 17X11, 17X13, 22X14, 32X19 mm
- curele trapezoidale și late pentru echiparea combinei Gloria C 12 cu dimensiunile 35X12X1 340, 40X20X1 750, 45X20X2 750, 140X 55X3 460 (mm)
- curele pentru mașina de balotat pale 450X3 000X6, 240X11 250X6 mm
- anvelope fără cameră pentru roata tasare semănători
- pinză impregnată și cauciucată
- plastic cauciuc calandrat
- proiectăm și executăm matrițele necesare pentru vulcanizare

Societatea Comercială pe acțiuni ARCA S.A. cu o experiență de 15 ani în fabricarea articolelor tehnice din cauciuc satisface cu maximum de operativitate solicitările dvs., acceptînd propuneri și sugestii pentru îmbunătățirea caracteristicilor tehnico-funcționale a produselor pe care le realizează, precum și propuneri pentru lărgirea gamei sortimentale din dorința de a satisface toate necesitățile partenerilor săi de afaceri.

Produsele marca „MOLDFLEX” vă oferă garanția unei calități ireproșabile.

În acest an Societății Comerciale „ARCA” S.A. i-a fost decernat trofeul „International Gold Star for Quality” de către Organizația spaniolă cu sediul în Madrid „Business Initiative Directions” B.I.D.

FLACĂRA - 80 DE ANI DE APARIȚIE REBUS - 60 DE ANI

Portret de grup cu doamnă

Aici, în acest reportaj, perso-
najul principal este Ea. Între
două vîrste (octogenară? sexa-
genară?), jună, belă, rebelă.
Vivantă. Frumoasă ca umbra
unei idei. Ea, adică FLACĂRA-
REBUS. Marți, 22 octombrie
a.c., a fost, aparent, o zi ca ori-
care alta. Doar că oamenii au
venit mai devreme ca de obi-
cei la redacție. A venit, gen-
tilă, doamna Sanda să ne in-
trebe care vrem cafea, că ne
face ea. Pe la ora doisprezece-
unu, la prînz, ne-am adunat cu
toții în biroul directorului. A-
proape toți bărbierii la singe,
ca la nuntă. (Mai puțin eu —
și aici îmi fac autocritica — eu,
care mă brodisem mai sîu. Care
sînt prea timid, prea emoționat
la o sărbătoare, ca să mai pot
suporta sărbătoarea. Să mai
înțeleg că e sărbătoare. Supra-
tensionat de parc-aș fi băgat
degetele-n priză). Cu toții, adică
vreo patruzeci și cinci. Sau a-
proape toți. Uneori am impresia
că FLACĂRA e un castel
cu stafii. Mai mult sau mai pu-
țin celebre. Și noi, stafiile de
mîine... Toți la costum. Trași la
patru ace. Festivitatea (ce este
aceea o festivitate?). Incepe.
George Arion este emoționat
pînă la lacrimi. Toți găsim, stin-
gaci, ceva de care ne împiedi-
căm. Cînd ești emoționat, orice
lucru poate fi bun de pus pie-
dică: un colț de masă, un
scaun, un petec de covor indoit.
Acum sîntem cu toții cordiali.
Între muze, și armele tac.
George Arion murmură cu o
voce joasă ceva despre sărbă-
toarea de astăzi. Primim, drept
cadou, fiecare, o diplomă. Aflu
că au fost scrise, cu discreție,
de Mihai Zgubea. Textul („mo-
tivația juriului Nobel”) este
bine ticluit, cu miez ascuns.
Pe jumătate — serios, pe ju-
mătate — nostimadă, jocul
„dedicațiilor” ne prinde. Spi-
culesc cîteva, cu adevărat
bine potrivite. Mie: „pen-

tru un aplomb mai bine
temperat”, la Oltea Mutulescu:
„pentru tinerețea ei revoluțio-
nară”, lui Cornel Speriatu:
„pentru priceperea cu care se
lasă mereu prins „în flagrantă”,
lui Pompiliu Dumitrescu: „pen-
tru corectura sa transcendentală”,
lui Al. Mihailă: „pentru că ia
de la bogați ca să ne facă bo-
gați”, fotoreporterului Gig Mo-
toianu: „pentru sufletul său
fotosensibil”, Valeriei Dornea-
nu: „pentru temerara ei dis-
creție”, lui Ion Zubăscu: „pen-
tru că a mutat centrul lumii
din Maramureș la Chișinău”.
Mai mult: zîmbete sau chiar
risete discrete au punctat vala-
bilitatea acestor „portrete în-
tr-un vers”. Cu delicatețea de
care nu o dată a dat dovadă
(deformație profesională de di-
plomat, deh), Ion D. Goia a
întors ultima filă a dedicațiilor:
o diplomă chiar pentru George
Arion. Care s-a ascuns atît de
bine printre celelalte, încît a-
ceasta, mai tîrziu, nici nu o mai
găsea. Cuvintele au fost, aș pu-
tea spune, puține, poate unde
era și aerul din cameră apreta,
scrobit, ca o cămașă cu guler
tare. A urmat, apoi, partea cea
mai spumoașă a zilei: însăși
„spuma zilelor”, șampania, a
parafat, cu un speech gîgitor,
mica festivitate. O șampanie
căreia, într-adevăr, vorba lui
Fănuș Neagu, merită să-i spui:
„dumneavoastră”. Șampanie ro-
mânească, premiată, însăși mar-
ca „PREMIAT”, imbuteliată
pentru America. Pentru colabo-
ratori a rămas doar pepșul
străvezii prin sticle. După 3
pahare de șampanie, puteam
ușor dezlega cuvinte încrucișate
chiar și fără careuri. Ne-am
dat întîlnire, apoi, peste 80 de
ani. (Am hotărît că pentru
primii 80 de ani atît este în-
deajuns și am alergat să mai
împărțim ultimele invitații).

MIHAIL GALĂȚANU ■

„Nu există formă de artă, oricît de superioară și de subtilă ne-am
inchipui-o, pe care acel care a creat-o, ca și acei care o înțeleg, să nu aibă
marea datorie de-a o face să pătrundă în conștiința cît mai multora dintre
semenii lor. Numai prin această democratizare arta devine ceva mai mult
decît o nobilă distracțiune sau o curiozitate interesantă, devine o forță morală
și socială care împinge omenirea înspre culmi din ce în ce mai ridicate. Cu
această credință mi-am permis să ridic glasul. Cu această credință mi-am
permis a ruga pe reprezentanții sufletului românesc să aprindă o flacără
pentru luminarea și încălzirea mării mulțimi. O astfel de flacără rîvnim să
aprindem și năzuim s-o putem ține vie, deasupra patimilor oarbe și a
intereselor trecătoare, pentru ca ea, luminînd de sus, să lumineze departe!”

CONSTANTIN BANU

„Nu putem reuși decît împreună” îi spune George Arion lui
Liviu Timbus, cel mai vechi om din redacția „FLACĂRA”

Către oaspeți și cititori, cu bucurie și tandrețe

GEORGE ARION

ION D. GOIA

TUDOR OCTAVIAN

Dați-mi voie să vă mulțumesc pentru prezenta dum-
neavoastră în această ambianță în care sărbătorim în-
temeierea, în urmă cu 80 de ani, a revistei „Flacăra” și
apariția primului număr din revista „Rebus”, două pu-
blicații de prestigiu, profund instalate în conștiința pu-
blicului românesc. Faptul că astăzi se întîlnesc aici di-
plomați străluciți, politicieni cunoscuți, artiști de renume
mondial, scriitori de valoare, savanți, omnisclenți, gaze-
tari cu pană incisivă, avînd fiecare opțiunile, păreri dese-
ori contradictorii, pe care din decembrie 1989 le pot
exprima deschis, este un semn benefic pentru dorința
de instaurare a unei democrații, a unei libertăți după
care nația noastră, încercată în altele rînduri, a tinjit
vreme îndelungată. Este, de asemenea, o elocventă ex-
presie a dorinței celor mulți de a nu se lăsa dezbinăți,
atomizați pentru a deveni mai lesne o masă manevra-
bilă. Prin scris, prin artă, prin știință, prin schimb de
opinii se pot stabili între oameni punți durabile, legă-
turi indestructibile, apropieri care să alunge vrajba, ura,
violența, eliberînd în schimb energii uriașe, capabile să
stirnească respect, admirație, dărînd forță. Unirea va-
lorilor unui anume moment, cum, în mic, am încercat
noi astăzi să o realizăm, cum încercăm în paginile re-
vistelor noastre, fără dorința de a subjugă aceste valori,
de a le uniformiza, ci doar pentru a le pune față în
față, în scopul de a dialoga cît mai firesc și mai rod-
nic, este o emblemă pe care oricine o poate purta cu
justificată mîndrie. Și dacă unirea face puterea, e bine
să ne gîndim că și puterea face unirea. Să ne dorim
decî, la această sărbătoare care nu e numai a colectivui-
lui de la „Flacăra”, ci și a presei românești, a culturii
române, să avem parte de o asemenea putere!

Cuvîntul „Flacăra”, numele de „Flacăra” este cunoscut
în primul rînd ca semn inoendiar, al răzvrătirii, al răs-
coalei. Și revista „Flacăra” a fost, în multe momente
din cei 80 de ani ai existenței ei, și promotoare a re-
voltei. S-a întîmplat acest lucru și cînd cu răzvrătirea
noastră cea mare din decembrie 1989, și după aceea.

Acum însă, epoca seismelor, ale căror rol și rost este
o nouă așezare, mai bună, a lucrurilor, e timpul să se
încheie. O osteneală mult mai puțin spectaculoasă, dar
mai grea ne așteaptă: să zidim. Iată de ce am să mă
refer în continuare la celelalte funcții și semnificații ale
flăcării, care sînt, evident, și direcții de acțiune ale re-
vistei noastre.

Flacăra luminează. Revista noastră s-a străduit să facă
acest lucru informînd cu cea mai mare onestitate, ex-
plicînd, comentînd șine ira et studio. Unicul criteriu —
adevărul. Am pus și noi în lucrare, desigur, după pu-
terea noastră și cu toată modestia necesară, îndemnul
creștin: „Veniți de luați lumină!”. Vom face așa și de
acum înainte.

Flacăra purifică. Prin ardere. Criticile noastre, aspre
sau foarte aspre, acest țel benefic l-au avut: să curețe și
să vindece prin cremație și cauterizare.

Flacăra încălzește. Ca atare și noi, „oamenii de la
„Flacăra”, ne-am propus să încălzim inima, sufletul,
viața cititorilor noștri, ale românilor, prin cultivarea
frumosului, prin promovarea ideilor înălțătoare de dra-
goste de neam, țară, de dor de România Mare, de
cinstă, dreptate, adevăr. Așa vom acționa și în viitor.

Avem cu toții, politicieni, oameni de cultură, ziaristi —
se-nțelege, împreună cu toți românii —, o misie de impor-
tanță vitală: să scoatem țara la liman. Spuneam mai înain-
te că trebuie să zidim. Ce anume? O Românie cu adevărat
liberă, o Românie ai cărei locuitori să ducă o viață
adevărată, o Românie cu prosperă și civilizată. Și întreagă.
Și Mare. În acest scop, trebuie să ne dăm frățește și
bărbătește mîna. Vă mulțumesc.

Multe lucruri par firești pînă în clipa cînd cauți să
le explici. Pasiunea pentru rebus e un astfel de lucru.
Oamenii s-au preocupat de enigme de cînd e lumea.
Nu există activitate spirituală fără un trecut, fără un
început istoric — consemnat pe la asirieni, egipteni,
indieni. Adică în creuzetele umanului, cu mii de ani
îndărăt. „Rebus”-ul, în tiparul modern, e conceput pe la
începutul veacului de un american. Dacă e să scoțim
rentabilitatea acestei indeletniciri, în toate planurile, și
coerența ei într-un spațiu geografic vast, probabil că nu
mai e alta la fel. Nici un om nu a reușit să innebu-
nească atît de definitiv o planetă cu atît de puțin.
Rebus-ul e ceva inventat ori, mai bine zis, dedus de o
inteligentă din structura limbii. O chestiune de inteli-
gență întru continua ei ascuțire. Ca unul venit tîrziu și
dinafară în domeniu pot spune că nu conținesc să fiu
uimit de trăinicia relațiilor pe care cruciverbismul —
cum îi spun italienii — le instaurează. Dacă revista
noastră a ajuns la 60 de ani, aceasta a fost posibil numai
fiindcă zeci de mii de pasionați au stat aproape de ea
60 de ani. E publicația cea mai dependentă de cititorii
ei și singura mărunțită efectiv de la un cap la altul.
Dacă ar deveni o revistă reflectînd strict puterile re-
dacției în domeniu, ar muri atît de definitiv încît nici
n-am ști că a existat cîndva. Datorită faptului că, re-
dactată de noi, e scrisă, practic, de cititori, „Rebus”-ul
are șanse să răzbească încă niște ani.

Cu un deceniu în urmă ne-am propus să-l schimbăm
adresa, să o croim pentru un public care știe bine să
scrie și să citească. Sînt semne că am reușit. Nu e destul
de greu s-o scriem, dar sîntem o revistă pentru elite.
Pentru oameni care găsesc plăcere în gîndit.

ȘI NOI AM FOST LA „VOX M

George Arion sub semnul întrebării (Ionel V. Săndulescu)

Marian Munteanu prins în „Flagrant”

Mircea Martin negociază cu Oltea Mutulescu prețul liberalizat la „Pepsi”

George Stanca se întreabă de ce Adrian Păunescu n-a răspuns invitației revistei „FLACĂRA”

Actorul Eugen Cristea nu se teme de măgăruș

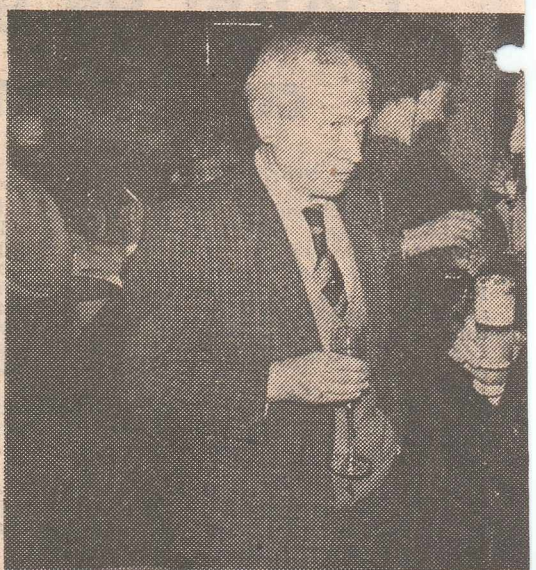
Nicolae Cristache și Gheorghe Tomozei : Al

Tudor Octavian către Alexandru Mironov : „Îți spun numai tie cine va fi viitorul președinte”

Corneliu Coposu și Simina Mezincescu se întreabă dacă a fost invitată și Majestatea Sa Regele Mihai I

Ion D. Goia și Dumitru Tinu : În v

Victor Surdu prinde ultimul „Expres” guvernamental și-l lasă Cărciog să cîștige pariul cu agricultura

Ne-am distrat d

Politicieni, oameni de cultură, oameni de afaceri și ziariști de toate culorile (adică blonzi, șateni și bruneți) s-au strins la Clubul Vox Maris în jurul orei cinci după amiază. Cel mai mulți foarte punctuali. Jazz-ul, lumina difuză, șampania, chefurile de vorbă au devenit un excelent start al acestor sărbători. Abia apucaseră invitații să se recunoască între ei cînd i-am atacat cu prima întrebare : Cum definiți ziaristul român de astăzi ?

CORNELIU COPOSU : „E factorul stabilizator al societății. Prin informațiile pe care le servește opiniei publice poate determina stările sociale și curentele de opinie din țară. De aceea presa este considerată a patra putere în stat. Din păcate nu toți ziaariștii înțeleg importanța profesiei lor și sînt cazuri cînd ei se transformă în surse de destabilizare și incitație. Cred că în momentul în care ziaariștii români vor lua în serios misiunea lor de educatori ai opiniei publice,

presa noastră se va ridica la nivelul la care are dreptul în orice societate civilizată”.

LUCIAN CORNESCU : „Ziaristul nostru e tînăr, impetuos, nu cunoaște toate regulile și uneori sare peste gard. Dar e adorabil”.

I.V. SÂNDULESCU : „E foarte greu să-l definești pentru că avem puțini ziaariști. Majoritatea sînt niște oameni care scriu compuneri și cred că din acestea se poate face un ziar. Ziaristul ar trebui să știe să respecte niște reguli, să se axeze numai pe problemele legate de activitatea celui despre care scrie. Mi-e foarte greu să dau o definiție despre ceea ce nu avem”.

SIMINA MEZINCESCU : „Lumea începe să se dezmeticească și asta se întâmplă în primul rînd grație ziarelor”.

NICA LEON : „Ziaariștii sînt umili slujbași care încearcă să-și găsească bucată de piine printre valurile puterii. Uneori

și printre cetele de scutieri”.

TOMA GEORGE MAIORESCU : „Ziaristul nostru este un om al riscului, un om al unei responsabilități pe care nu o poate ascunde nicăieri. Un om arătat cu degetul și care nu se sfiește să arate și el cu degetul. Ziaariștii ajută, poate mai mult decît oricare alții, să se deschidă porțile celui viitor pe care noi îl visăm”.

VICTOR SURDU : „Ziaristul ?! Un om superb, curios și care, de cele mai multe ori, are dreptate !”.

Am ocolit cu grijă pe cel care duceau tăvile cu gustări, am luat din zbor un pahar cu pepsi și m-am oprit în fața noului ministru de justiție, Mircea Ionescu-Quintus.

— Cînd va începe procesul comunismului ?

„Orice proces trebuie pregătit temeinic pentru că odată deschis trebuie să se și sfîrșească. Deocamdată grija mea este să finalizăm procesele care sînt deja in-

cepute și care trecează prea mult pe rolul instanțelor. Asta duce la o slăbire a încrederii oamenilor în actul de justiție. Sigur, vom încerca în această scurtă perioadă de timp pe care o avem la dispoziție să dăm curs și acestui deziderat național, dar trebuie pregătit pentru că el va cuprinde pe toți cei care au avut răspundere efectivă sau personală. Nu va fi ușor să alegi pe vinovați de nevinovați”.

Ce am mai aflat. Marian Munteanu e șomer. Și-a dat lucrarea de diplomă cu tema „Poezia detenției” și acum își pregătește doctoratul • Cornel Ionescu, redactor la „Flacăra” prin anii '70, a venit din München special pentru această aniversare. Acum se ocupă de muzică. De curînd a imprimat „Rapsodia albastră” cu orchestra din Köln. Dacă are noroc, în curînd va înregistra o rapsodie română scrisă de un compozitor englez cu nume francez, iar la pupitru se va afla Celi-

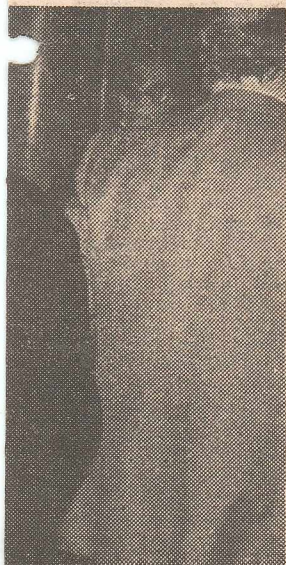
RIS"

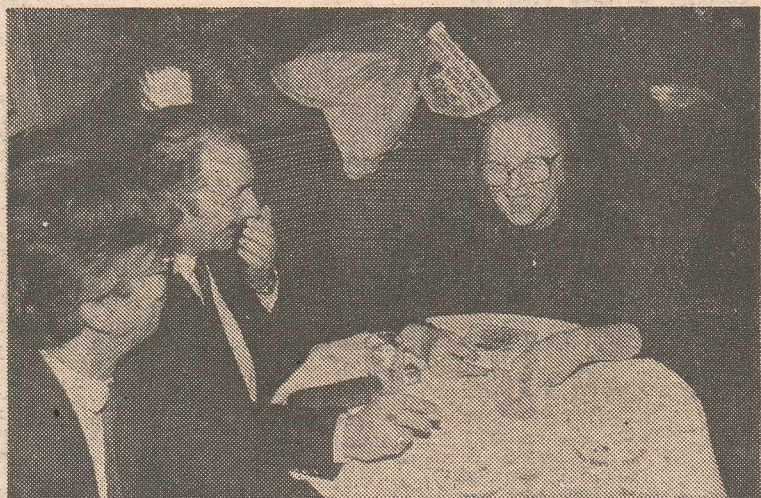
Nu aduce anu', ce aduce Banu

Ion Barbu și Radu Șofran, doi eroi ai Revoluției române din decembrie 1989

ărul"

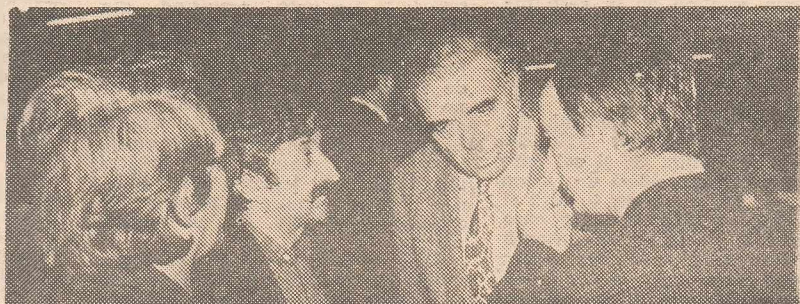
Leopoldina Bălănuță intră în afaceri cu firma SOGEMI

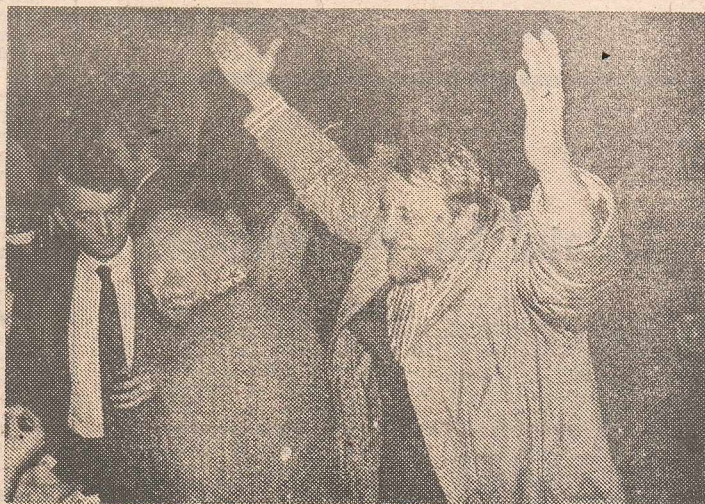
Cezar Tabarcea către Aurelia Boriga: La Facultatea noastră de jurnalistică noi dăm ce putem. Restul îl dă Dumnezeu!

George Pruteanu : „ACUM” ori niciodată

Peter Balogh, Peter Mihai Băcanu, Peter Vartan Arachelian și Peter Nica Leon aprobă, într-o unitate de nezdrcinat, Raportul Harghita-Covasna

Sorin Postolache: Fraților! Fraților! A apărut „Totuși iubirea”...

Dr. și doamna ambasador Domingo Schipani și Toma George Maiorescu apreciază calitatea mediului înconjurător la discoteca „Vox Maris”

unește pe oameni!

ă un scenariu

lache ● „Expresul” mai amină porni-
cotidianului până în clipa cind va
ea 500 de reporteri teritoriali. Vă sim-
tentați să faceți calcule cîte ziare va
și înghiți, nu-i așa?! ● Era prezent și
ectorul firmei care oferă în fiecare
ură, la televizor, un milion de lei ce-
care va da informații în legătură cu
tul din cartierul Aviației. De la el nu
afla nimic. I-am zis între patru ochi:
timate domn, dacă nu-mi spui cît s-a
rat, am să lansez un scenariu cum că
a fost nici o spargere, iar anunțul cu
lionul este doar „publicitate”. Și am
cut-o. Nu mi-au făcut confidențe, dar
siguranță Maria Slătinaru Nistor se
ude. A viitorul recital de la televiziune
Silvia Voinea la Lucia de Lamor-
cor, care deschidea stagiunea operii.
Clubul a fost survolat și de Alexandru
ronov. „Care este rolul S.F.-ului la
epedinția română?”, l-am întrebat.
red că mai tot politicianul trebuie să

se gindească și la ziua de poimîne și
răspoimîne. Prin asta se justifică pre-
zența unui prognostician, pentru că un
scriitor de S.F. asta face. În ce privește
politica de astăzi noi trăim cei mai extra-
ordinari ani din istoria omului. Nici mă-
car scriitorii de S.F. nu au putut prevedea
că într-o bună zi vor asista la căderea
zidului Berlinului, la momentul în care
un electrician va fi președintele Poloniei,
sau cind Ceaușești vor fi uitați. Sînt
uitați cu totul pentru că ne e rușine de
lașitatea noastră. Preferăm să fim mari
anticomuniști acum în loc să fi fost la
vremea potrivită”.
Nu renunț la speranța că voi găsi prin-
tre invitații noștri și persoane cu umor.
Dar în seara aceea nu-mi prea ieșeau
păsențele. „De ce vă temeți?” i-am în-
trebat pe cei doi „magnați ai presei”.
Mihail Cărciog: „De nimic”. P.M. Băcanu
„Mă tem că națiunea română nu mai are
curaj”. Mă rog în gînd ca Băcanu să se

înșele. Cei din jur servesc înghețată,
cîțiva se mișcă pe ringul de dans. Prind
frînturi de conversație: Școala Arde-
leană, turnul Eiffel, rețeaua particulară
de difuzarea piesei. Zoe Dumitrescu Bu-
șulenga i-a explicat timp de o jumătate
de oră lui I.V. Săndulescu (sub privirile
paterne ale lui I.D. Goia) ce este cu re-
forma ortografiei. Leopoldina Bălănuță
ascultă confesiunile unui grup numeros
de admiratori.
Și a sosit și ora scenariilor. „De ce nu
a venit Adrian Păunescu?”, arunc eu
întrebarea. George Stanca face un co-
mentariu pîcant. Uit să-l transcriu. Sorin
Postolache intervine și el. „Am fost prie-
ten cu Băcanu și ne-am certat. Am fost
prieteni cu Arion și ne-am certat. Am fost
prieteni cu Păunescu și ne-am certat. Se
împacă oamenii de afaceri chiar și cînd
pierd milioane. Numai noi, ziariștii, nu
ne împacă. Abia atunci am deveni o
forță” ● Sub lumina reflectoarelor George

Arion citește un scenariu pentru emisiu-
nea de actualități ● Aripa tinăra de la
„Flacăra” stă grupată într-un colț al sălii.
„Afurișii ăștia șapte. Două ziare în-
cearcă să pună mîna pe ei”, comentează
un atotștiutor ● „Un tir de replici s-a
pornit între Băcanu, Arachelian, Mihail
Cărciog și Cezar Tabarcea. Sînt prieteni
ai revistei noastre, așa încît nu vîd de-
vălu subiectul. Notez doar ultime vorbe
spuse de Cărciog lui Arachelian: „Ai
încercare în mine”. Ei așa! spun ochii
interlocutorului ● Un politician convinge
un grup de ziariști: „Toate scenariile
care apar în presă fac jocul puterii. Se
crează în rîndul opiniei publice impresia
că politica e un lucru foarte complicat și
că e bine să stai deoparte”. Prea multe
nu am apucat eu să notez. Veți putea
face adăugiri din rapoartele S.R.I.-ului,
scrise cu cernelă simpatcă.

AURELIA BORIGA ■

Cursa cu obstacole

Bărbuncul faliților

Nu se mai îndolește nimeni: faliții n-au dispărut. Unii au plecat peste hotare, peste mări, dar nu e mic numărul celor care au rămas la vatră. Faliți au fost, faliți au rămas, fără deosebire de naționalitate. Evenimentele din decembrie 1989, în mod paradoxal, au deschis perspective și pentru faliți. Cei mai pricepuți și cu legături bine stabilite s-au aventurat în afaceri: comerciale locale, de import-export, servicii publicitare, matrimoniale. Toate înregistrate, cu en-tête și mărci, telefoane și fax-uri și cu reclamele de rigoare. Alții, pricepuți și ei, au eliminat procedurile legale și au îmbrățișat bisnita. Oricât de bine le merge, tot faliți vor rămâne, deși călătoresc în limuzine sfidătoare.

Scrutind cu atenție scenele social-politice ale țării, poți trage concluzia, deloc liniștitoare: faliții s-au implementat și în angrenajul politico-administrativ, în structurile de partid. Mulți dintre ei s-au deghizat, folosind din belsug farduri politice, dar limbajul de lemn, ideile perimate vehiculate, după un timp, îi trădează. Lideri de partide, directori de reviste, parlamentari, justițiar făcând eforturi zilnice de a rămâne pe linia de plutire în ape tulburi, forțând avanposturile și virfurile vieții politice, își recrutează susținători și adepți, punind în mișcare, pentru atingerea scopurilor propuse, un arsenal bogat. Scriu, vorbesc, se agită, dau declarații, formulează proteste energice, perorează cu ardoare, cu vehemență și irascibilitate lipsite de orice toleranță. Faliții cîntă, recită, dansează, acuză, infierează, tună și fulgeră cerind tăierea unor capete, denigrăză, calomniază și mint cu nerușinare. Succesul aparent e efemer. Falițul transpirat în executarea bărbuncului, tot faliț rămîne, chiar dacă publicul îl aplaudă. Il bisează și îl urmărește îndelung la radio, în paginile ziarelor și, desigur, pe micul ecran.

Falițul nu obosește. E unică sa șansă de a rămâne pe scenă, în lumina reflectoarelor, în atenția spectatorilor buimăciți și a sponsorilor mărinoși, autohtoni sau de peste hotare. Soarta este, desigur, nemiloasă cu acești veleitari fără scrupule, flotanți sau cu domiciliul stabil în România, Ungaria sau în metropole mai îndepărtate. Bărbuncul zgometos nu poate înșela pe toată lumea. Mășcarile false, oricât de bine însușite la repetiții, dau gres mai devreme sau mai târziu.

Faliții sînt demascați sau se autodemască. Degeaba angajează tărăfuri și fanfare. Nu-i ajută nici orchestrațiile iscusite, nici tiradele patriotarde sau nostalgiile desarte. Tot mai mult lume descoperă că bărbuncul faliților urmărește, în esență, îndepărtarea privirii comunităților, majoritare și minoritare deopotrivă, de la problemele reale și dureroase ale țării, prin întreținerea și exacerbarea unui climat de tensiune și isterie colectivă.

Cineva, acolo sus, îi iubeste. Eu îi detest.

18 octombrie 1991

BALOGH JOZSEF ■

Semnal

Tratatul lui Wittgenstein

LUDWIG (JOSEF, JOHANN) WITTGENSTEIN s-a născut pe 26 aprilie 1889, la Viena, într-o familie austriacă de origine evreiască. A studiat logică și filozofia la Cambridge. Parcurge întreaga ierarhie universitară; obține cetățenie britanică; participă, ca voluntar, în armata Marii Britanii, în a doua conflagrație mondială. Pe 29 aprilie 1951 se stinge din viață la Cambridge.

Fărăndoială că **TRACTATUS LOGICO-PHILOSOPHICUS** (apărut în paralel în limbile germană și engleză, la Leipzig și Londra) este un demers estetic-filozofic esențial asupra lumii contemporane. Pur și simplu, schimbă radical modul de a gândi și de a viețui într-o gândire. În fapt, este, un alt mod de a gândi în lumea culturii umaniste contemporane. Introspecția se constituie, până la urmă, într-un tablou vast, profund original asupra filozofiei vieții și a filozofiei înseși. Chiar dacă s-a răspuns la toate întrebările științifice posibile — scrie Wittgenstein —, noi simțim că problemele noastre de viață n-au fost încă deloc atinse. Atunci firește că nu mai rămîne nici o întrebare și chiar acesta este răspunsul.

Micul volum de filozofie occidentală apare la Editura HUMANITAS (felicitări pentru demersurile sale culturale, umaniste), în traducerea lui Alexandru Surdu, care semnează altminteri și cuvîntul introductiv.

Tabloul comprehensiv al lumii din **TRACTATUS...** este deosebit de profund și original și reprezintă, realmente, „una dintre cele mai impresionante construcții propuse în filozofia occidentală”. Linia frîntă a gândului se înalță din nou, după atîta estropiere existențială, și izbîndeste tocmai prin gînd, prin versatilitatea lui, printr-o ironie amară a vieții, acolo unde vîlătugul destinului te duce cu sufletul la gură și cu gura la suflet.

DORIN SĂLĂJAN ■

Record la o licitație de artă:

Un milion pentru un Luchian!

Am întrebuințat cîțiva termeni care trebuie discutați: record, competiție, discreție, investiție, șansă, expertiză, autenticitate. La care mai putem adăuga: emoție, fericire, dramă și, nu în ultimul rînd, **PREȚ STABILIT PRIN LICITAȚIE PUBLICĂ**.

E pentru prima oară în ultimele cinci decenii cînd pretul unei lucrări de artă importantă a fost stabilit nu prin părerile cîtorva oameni, ci în jocul cererii și al ofertei. Un milion nu înseamnă nici mult, nici puțin. De vreme ce proprietarul a gândit că atîta face și a aflat un cumpărător care să gîndească la fel e clar că „Luchian”-ul tranzactat face exact un milion! Am dezvăluit astfel cel mai însemnat rol al licitațiilor: ele decid ierarhia reală a valorilor. Datorită licitațiilor vom trăi mari surprize. Multe nume de artiști se vor ridica, își vor dobîndi recunoașterea, multe vor cădea în uitare. COTA, despre care s-a pomenit adesea fără a putea referi, totuși, la un preț rezultînd din contractul cerere-ofertă, va putea fi argumentată. Vom asista la mari jubilații și drame, vom auzi de recorduri, la care azi nici nu ne îndăduim să visăm. Obiectul de artă e, fiecare în parte o bancă. Ea poate da faliment, cînd nu te aștepti, sau poate plăti dobînzii amețitoare. El tezaurează talent, dar și spirii comerciale, intuiție, încredere în valoare. Într-un cuvînt, viață.

Casa de licitație ALIS are o poveste fascinantă. În urmă cu un an, șapte ingineri constructori de avioane au înțeles, mai repede decît altii, că profesiunea lor, cel puțin pentru un timp, nu le mai asigură un venit rezonabil. Un constructor de avioane e un specialist de mare clasă. O inteligență vie, plină de nestare. Tineri și încă tineri, colegi și prieteni, cei șapte — Mihail Bucur Papagheorghiu, Viorel Grigorovici, Nicolae

Ghimis, George Damian, Cristian Nicolcea, Florin Nicolcea, Ion Rizea — s-au gîndit că trebuie să existe o afacere în care să investești puțini bani și multă deșteptăciune. Iar pe lîngă deșteptăciune, caracter, optimism, seriozitate. Cu bani se pare că poate izbîti oricine. Dar fără bani? Și care ar fi afacerea în care să demarezi sărac?

Prima licitație s-a desfășurat în 27 octombrie 1990 într-o sală modestă din Bd. Kogălniceanu. Trebuie precizat că nici unul din ei nu a făcut și nici n-a crezut că va face comerț. Nu sînt specialiști în artă. Au însă o bună educație și credință în valoare. În primele editii, licitațiile au fost și un pic de aventură. Și-au dat seama ce implicații are întreprinderea și, mai ales, cit viitor. „Acum e foarte plăcut să fii cîștigat, mărturiseste Mihail Papagheorghiu. La început, am trecut prin mari tentații. Apar tot felul de oferte care ar putea deturna licitația de la cursul firesc. O competiție trebuie să se bazeze pe reguli respectate de toți. Cînd e vorba de bani, de cîștig mare, apar presiuni din nici nu știi care direcție. Cea mai importantă investiție a noastră e cîștea. Mai avem enorm de învățat, cîteva lucruri însă nu se învăță: le ai ori nu. Într-un an am reușit să organizăm 14 licitații, fiecare mai bună ca precedenta. Acum, în sfîrșit, am început să ni se adreseze colecționari cunoscuți, persoane care știu să investească în valori, oameni dornici să participe la tranzacții importante.”

Licitatia 14 a avut 10 secțiuni: Tesături — covorașe, icoane, pictură-grafică, mobilier, sticlă-portelan, obiecte din argint, ceasuri-bijuterii, bronz-alamă, sculpturi, diverse. Preturile cele mai mari le-au obținut: un ceainic cu spirieră, atelier rusesc, începutul sec. XX (70 000), un covor românesc de lînă lucrat în gherghel la castelul Balcic pentru regina Maria (200 000), o icoană rusească în casetă (130 000), un Tonitza (900 000), un Iser (600 000) un Schweizer — Cumpăna (120 000), un desen de Pallady (85 000). Nume care în perioada interbelică aflau mulți cumpărători (Leon Biju, Pan Ioanid, Adam Bălțatu) fac cu greutate preturi relativ mici sau pur și simplu nu mai interesează. Oferta a fost destul de bogată dar datorită puterii scăzute de cumpărare a leului, au fost licitate îndeosebi valori atestate, care garantează — într-un comerț de artă controlat de licitații! — protecția investiției. Fiindcă acesta e unul din rolurile cheie ale caselor de licitații serioase, să protejeze investiția competentă și — adevărul nu supără pe nimeni, nu-i așa? — să-i oblige pe vanitoși să piardă cu credința că au cîștigat. Costă inteligența, prostia costă mai mult.

TUDOR OCTAVIAN ■

Eminescu, Basarabia și Bucovina

La Academia de înalte studii militare din București, în colecția emblematică „Suflet românesc” apare studiul politico-istoric de reală amplitudine și valoare **BUCOVINA ȘI BASARABIA** de Mihail Eminescu, (ediție îngrijită, note și argument editorial de Constantin Hlihor și Andrei Judea; Introducerea este semnată de regretatul profesor I. Crețu de la Liceul „Gh. Lazăr” din București). Ideea de „tăgăduială”, de „renunțare de bună voie”, de „vindecă” cu privire la Basarabia și Bucovina n-a existat vreodată, și nici nu e cu putință să existe vreodată, din 1812 și pînă în 1991 și mult mai departe. Speculațiile istoricilor, plătite cu ziua, sînt de multe feluri; speculațiile și samavolniciile oamenilor politici sînt numai unele — de rapț.

De sub pana genialului nostru poet ies fraze fundamentale, care ar fi făcut cînte oricărui cîntăreț român, predispus spre a înțelege că problema „țărilor” române nu consună spre divizare, ci spre unitate. Să ne aruncăm puțin ochii asupra cîtorva fulgurații de gînd și idee și să vedem cît de actual este Eminescu și azi și mîine la răspoiemine. „Împlinirea mi-a făcut ca din copilărie să cunosc poporul român din apele Nistrului începînd în crucis și-n curmeziș, pînă la Tisa și-n Dună-

re”. Cît de exact, cît de axiomatic se exprimă Eminescu la acea vreme, despre un imperiu cu picioarele de lut, ca dinozaurul preistoric: „Impărația rusească nu este un stat, nu este un popor, este o lume întreagă, care, negăsind în sine nimic de o măreție intensă, caută mîngîierea propriei măriri în dimensiunile mari”.

Ideea că Bucovina și Basarabia au fost puse la învoială, la țîrguială, cade de la sine. Vicisitudinile istorice hrăpărețe au fost acelea care au dictat cu privire la unitatea și independența „țărișoarei noastre”, de la Nistru și Prut pînă la Dunăre și peste Carpați: „Nu vom avea însă dreptul de a ceda, ori de a consimți la cedare, întocmai cum nu am consimțit la cedarea Bucovinei ori la cedarea Basarabiei, ci, ca popor slab dar hotărît (sublinierea ne aparține — n.n.), ne-am rezervat dreptul de a respinge oricînd învinovățirea că insine am stat la „țîrguială” asupra „vetrei strămoșilor noștri”. Și, ceva mai departe: „Nu voim decât să putem fi un strat de cultură în această parte inspirată a Europei, nu stăruim decât ca popoarele dela apus să se încredințeze că interesele noastre sînt identice cu ale civilizațiunii și că sîntem un popor vrednic de mîsiunea ce ni se cuvine”.

Asadar, scrisul jurnalistic emi-

nescian și-a cîștigat, prin reflecțiile asupra Basarabiei și a Bucovinei natale, noi dimensiuni, dramatic de profunde și exacte. Marele nostru poet a fost și un apărător fervent al drepturilor tuturor românilor, bătuți de Dumnezeu și de umila speranță dar, mai ales, bătuți în foala destinului, de marile imperii. Este de notorietate publică faptul că Basarabia și Bucovina, alături de țările baltice, au fost încorporate în imperiul țaristo-comunist. Cele trei țări baltice și-au cîștigat independența, dar și recunoașterea în fața țărilor lumii, pe cînd, Moldova dintre Prut și Nistru — Nu! Dureroasele evenimente derulate în Moldova frățescă ne întăresc ideea că iar am fost lăsați „sub dominațiune străină”. Pentru a renunța definitiv la aceste pămînturi românești, bolșevicul notoriu și kaghebiștul ispravnic, nu uită să ne creeze probleme în Transilvania.

Nu cred că putem să-i aducem un omagiu mai mare lui Eminescu decît fraza memorabilă apărînd lui Nicolae Iorga: „N-a fost om să cunoască mai bine viața românească din toate provinciile și scrisul românesc din toate timpurile”.

DORIN SĂLĂJAN ■

Eugen Ionesco și goana după parapsihologie

„Regele moare” sau „Regele Lear”? Aceasta este dilema în care s-a pierdut Dominic Dembinski când a montat „Regele moare” de Eugen Ionesco.

Béranger I află că va muri într-o oră și jumătate. E luat prin surprindere, el se pregătise pentru viață nu și pentru moarte. Încearcă să se sustragă destinului. Amenință, păcălește, se face că nu pricepe, dar mecanismul, care macină totul, l-a prins în roțile sale și îl ingenunchează puțin cite puțin. Regizorul nuanțează această idee. Béranger moare pentru că este victima unei lupte pentru putere. Și astfel spectacolul începe să semene, cu voia sau fără de voia celor care l-au gândit, cu Regele Lear. Pe o parte îl avem pe Béranger regele nebun, costumat cu o mantie de clovn. Supușii nu îl mai ascultă, îi mai rămâne fidelă doar frivola și sentimentală regină Maria. Pe de altă parte sunt inamicii săi regina Margareta și

Doctorul-călău, iar ei și-au pierdut răbdarea, cer moartea sau abdicarea regelui.

Interesant este și felul în care regizorul rezolvă momentul morții lui Béranger. După indicațiile dramaturgului piesa trebuia să se termine într-un cenușiu la tot stăpînitor. Regizorul preferă infuzia unor elemente de parapsihologie despre mult discutata viață de după moarte. În scena agoniei spiritală sau circula, privește cu atenție chipurile celor din jur și fiecare loc din sala tronului. În scena finală trupul lui Béranger este ridicat de un trapezist. Regele poartă o mantie lungă, albă, trapezistul un costum verde strălucitor. Se înalță într-o baie de lumină, doar lumea de jos rămâne în cenușiu la cotidian. Ca întotdeauna, Dominic Dembinski gîndește un final de spectacol plastic și surprinzător. E punctul de la care ar trebui, de fapt, să înceapă.

Nimic rău în faptul că tînărul regizor contrazice punctul de vedere al exegeților dramaturgiei lui Ionesco. Acolo, pe scenă, regizorul și actorii sînt stăpînii absoluți ai piesei. Altceva reproșăm regizorului. Tratarea într-o cheie realistă nu se potrivește acestui text cu toate că este considerat cel mai tradițional din tot ce a scris Ionesco. Multe scene sînt statice, iar altele sînt monotone rituale. Prea multe replici nu sînt decît cuvinte înșirate fără strălucire și fără un gînd. Interpretarea lui Alexandru Repan în Béranger convinge doar în ultima parte a spectacolului. Dana Dogaru, Valentin Teodosiu, Teodora Mares reușesc doar niște creații corecte.

Teatrul Nottara a început stațiunea cu o piesă valoroasă, dar cu un spectacol minor.

AURELIA BORIGA ■

Grigore Gonța a demisionat

Grigore Gonța a cerut demisia din funcția de director al Teatrului Creangă. Amănunte am aflat de la Tomi Cristin, unul din actorii tineri ai teatrului. „Grigore Gonța a vrut să șteargă cu buretele și să înceapă ceva nou la acest teatru. Dorea ca spectacolele să se adreseze tinerilor, de aceea a montat „Tiganiada” și piesa lui

Eugen Ionesco „Nemaipomenita harababură”. S-a lovit însă de armata actorilor în vîrstă din teatru. Ei doreau să joace numai pentru copii pînă la 7 ani, în ideea că cei mici nu înțeleg mare lucru. Dar copiii înțeleg mai mult decît oamenii mari. Sînt neliniștiți cînd văd un Pinocchio bătrîn sau o zîină care are 80 de kilograme. Proble-

ma este că acești actori în vîrstă, chiar dacă nu sînt valoroși, au foarte multe relații și în primul rînd în lumea ziariștilor. Au făcut o serie de articole de denigrare a lui Gonța, articole în care îl făceau găgăuță sau golan. Nimeni nu a răspuns în nici un fel și atunci foarte ușor lumea a început să creadă că așa stau lucrurile. În fața acestor presiuni, Gonța a abdicat. Vina ne revine și nouă tinerilor pentru că nu am susținut destul de categoric programul lui Gonța. Prin această demisie Teatrul Creangă nu este doar cel mai slab teatru din București, dar are toate șansele să devină cel mai slab din țară”. (A. B.).

„Starea unei boli care năclăiește orice relație...!”

(MICRO-INTERVIU CU REGIZORUL MIRCEA DANELIUC,
AUTOR AL FILMULUI „A UNSPREZECEA PORUNCĂ”)

HORIA PĂTRAȘCU. — Ce-ai vrut să faci, Mircea Daneliuc, cu filmul ăsta : în cele din urmă, din ceea ce ai intenționat, totul și-a lăsat exact așa cum ai vrut tu ?

— **M.D.** — Cum să-ți spun... exact, nu-ți iese niciodată ! Dar în mare, sînt mulțumit de ceea ce am făcut. Sigur că lucrul scris în scenariu nu-și găsește întotdeauna o, cum să-i spun ?, sinonimie în munca de platou... dar sînt și cazuri în care lucrul pe platou iese mai bine decît în munca la scenariu. Una peste alta, asta am dorit să fac, și asta am făcut.

H. P. — Ne poți relata cite ceva din munca în platou, ceva așa, mai colorat, de la filmări ?

M.D. — Sînt destule... ! Și nu-ți voi povesti picanterii de platou. De pildă, despre locul filmării : este un loc care reprezintă numai o piesă, o parte din centura de fortificare a Bucureștilor... a fost folosit, de-a lungul istoriei recente, în diverse moduri... s-a degradat, cu timpul. În apropierea acestui loc există institutul „Pasteur” — sau o aripă a sa... În timpul cînd am făcut prospecția pentru filmări și am găsit locul ăsta, el era complet acoperit de un strat pestilential provocat de dejecțiile institutului — ale institutului „Pasteur”, vă dați seama ce spun ! — probabil printr-o scurgere spartă ; se uscase cînd am venit să filmăm, însă era un praf... ! Un praf oribil, actorii și membrii echipei s-au umplut de furuncule... filmam cu vesnice dureri de cap, stări proaste, căștile aveau grețuri, se manifestau stări de slăbiciune generală... cred că erau lucrări de laborator pe care ei le-au aruncat la canal, cultură etc. !... Așteptam iarna numai eu știu cum, ca să se acopere locul de zăpadă, să înghețe măcar... Pentru că atunci cînd ploua, se forma un fel de noroi greșos... mda, cam în felul ăsta am filmat o vreme ! Intraserăm în joc, nu mai era cale de dat înapoi... în-

țelesesem cu toții cam ce se întimplă acolo și din ce cauză sîntem bolnavi, dar nu mai aveam ce face !... Poate că starea asta s-a imprimat și filmului, starea asta a unei boli care năclăiește orice relație... ! ?

H. P. — Ceva mai... „vesel”, totuși ?

M.D. — Vesel... ? ! Dacă stau și-mi răscolesc memoria, lucrurile vesele nu prea sînt. Sigur că am avut fiecare bucurii, dar astea se manifestau fieceară, atunci cînd i se consumau lui : momentul unei filmări bune, reușita unei interpretări actoricești... reușita unei mișcări de aparat, sau faptul că nu ploua într-o zi în care ne trebuia soare etc.... sînt bucurii, acestea ce apar pe platou, generate de munca însăși, dar ca să spun că ar fi fost o stare euforică, sau, mă rog... nu, în nici un caz !

H. P. — Cît a costat „A UNSPREZECEA PORUNCĂ” ?

M.D. — Paisprezece milioane, cu totul (însumînd, ca durată, aproape două serii !). Considerînd că astăzi un film de o singură serie merge către patruzeci de milioane !..., a fost extrem de ieftin.

H. P. — Cum și-ai descoperit interpreta personajului „Barbara”, al cărei debut, mărturisesc și insist, îl consider a fi de excepție ?

M.D. — Am fost colegi de institut, ea era la actorie... La ora actuală, Ildico Zamfirescu este directoroarea Teatrului german din Timișoara.

H. P. — În perspectivă : ce urmează, care crezi că va fi calea pe care o va apuca acest film ?

M.D. — Din clipa asta el nu mai îmi aparține... ! Nu știu cite șanse voi avea să-l trimt la un festival, voi vedea... ! El, filmul ăsta însă, a încetat să mai fie ceva produs de mine, are de acum o viață independentă : rulează într-o sală, îl văd alții în absența mea... și, ca la orice film pe care l-am făcut, nu mă mai duc să-l văd !...

H. P. — Ai afirmat că s-a încheiat, cu filmul ăsta, un triptic... o trilogie ; vei merge spre același lucru, spre aceeași „zonă” de idei ?

M. D. — Dacă s-a încheiat, s-a încheiat.

H. P. — Următorul film al tău, dacă am înțeles bine, va fi o comedie ! Tu și comedie ? !

M. D. — De ce nu... ? ! Chiar îmi propun ca lumea să ridă în hohote !... Va fi o comedie bufă. Am încheiat filmările în proporții de 85 la sută, mă aflu în faza de mixaj, mai am de filmat ceva în iarnă asta, aștept deci zăpada... , circa 200 metri mai am de filmat. „TU-SEA ȘI JUNGHIUL” (după „Fata babei și fata moșneagului” — dar nelimitîndu-se numai la ea), va intra pe ecrane, cred cel tîrziu în primăvara viitoare. Practic, filmul este gata.

H. P. — Îmi poți spune ceva despre el, sau e secret ?

M. D. — Filmul este inspirat din Creangă, evident, dar, repet, nu se rezumă doar la „Fata babei...”, ci și la basmele sau „Amintirile” lui. Dacă vrei, e vorba de un „basm comic” — dacă îl iei ca basm !... Este poate mai ales un film ce încearcă să refacă atmosfera picturilor naive... este absolut un cutit alt gen de film, decît cel pe care l-am făcut pînă acum... !

H. P. — Mircea, tu ești un tip foarte dur, și direct în același timp. Îți spun asta pentru că e ceva ce prețuiesc mult la tine, iar tu o vii : atacul tău — cinematografic vorbind — e întotdeauna foarte la obiect, politic, social, sau cum vrei să o iei ; păstrează ceva comedia din toate astea ?

M. D. — A, sigur că da... !

H. P. — Hai să risc : va fi un pamflet ? !

M. D. — Nu, nu — în nici un caz !... Este, oricum, lumea lui Creangă. De data asta însă, „atacul” meu va fi un... hohot de ris !

HORIA PĂTRAȘCU ■

Correspondență literară

Precizare

Cum orice lucru din lume are un început și un sfîrșit, încheiem în acest număr experimentul nostru de un an numit **Correspondență literară**, întrucît această rubrică (în urma unor schimbări redacționale) nu mai este socotită oportună. În speranța că toți cei pe care am mizat și i-am încurajat în acest spațiu vor reuși să ajungă valori certe ale literaturii de mîine, îi rog pe corespondenții noștri să se adreseze cu aceeași insistență unor reviste literare în al căror profil intră tocmai afirmarea valorilor tinere. Poeta Ana Blandiana, de exemplu, susține o rubrică de Poșta redacției, în revista Familia din Oradea. Celor cărora le-am rămas dator voi încerca să le mijlocesc apariția într-o revistă literară. Și în măsura în care va fi posibil — voi continua corespondența personală cu cei care îmi vor scrie în continuare. Vă mulțumesc.

Nedelea Laurențiu : Dacă vreți să scrieți versuri, interesați-vă de experiența celor care scriu azi. Nu se poate face abstracție de nivelul de performanță la care au ajuns cei din jur.

Trifu Mariana : În tot ce faceți e o răsucire evidentă de poezie (mai puțin în Cîncizeci de cruci). Dar poemul dvs. rămîne înafara contextului liric actual. Dacă vă interesează istoria, trebuie să intrați pe pista de zgură, la antrenamente. Începeți cu poezia apărută la noi după '80. Ați citit ultima carte a Marianei Marin ?

Ghiță Viorel : Din Karma, doar versul „Acum sînt zei nervoși” e poezie, iar din Aș. „În citeva lumi am murit”. Restul, doar locuri comune !

Ioana Slăniceanu : Poemele trimise sînt reflexe de lectură, care nu și-au conturat o zonă puternic personalizată, numai a dvs., de neconfundat în istorie. Colecției dvs. de mirări, adăugați-i, vă rog, mirarea mea.

Marius Antonie Novăcescu : Expresiile rămîn șocante fără să provoace poezia : „valorile limbi-mi îndrăgostite îmi sfîșie gura”, „ca o simfonie mi te mulezi pe sudoare”, „musca dragostei fără umbră și fără gînduri” etc. Doar un poem e publicabil : Da, primăvara-i aici.

Daciana : un grupaj de poeme publicat într-o revistă nu rezolvă, oricum, un destin. Viața trebuie luată continuu de piept indiferent unde ai trăi-o. Vă spun ceva pentru totdeauna : visele provoacă realitatea, previziunile programează realul. Prin urmare, sînt oameni al căror destin depinde în bună măsură și de puterea personală de a imagina.

Dora Constantinescu : În preajma unui om care visează iarba crește mai înaltă, pomii rodesc mai bogat, copiii sînt mai copilăroși, moartea mai neputincioasă, spunea un înțelept. Orice violență umană, înainte de a provoca dezechilibrul real, a trecut mai întîi ca imagine (sau cuvînt) prin creier. Vă propun să ne programăm destinul cu propoziții bune, demne de sfîrșitul acesta neiertător de mileniu.

C. Viadu Siana : Semne evidente de poezie, dar și alunece de teren pe măsură. „Bucuria de care să te temi” e aproape. Nu depinde decît de dvs. să înțelegeți modul actual de a concepe poemul nu ca un fir desfășurîndu-se, ci ca un țesut mai complicat de fire.

Ștefan Sebastian : „Timpul e o cioară / și tu o spețioare”. Nu pot să cred că scrieți poeme pentru... ciori. Le-ați speria rapid cu ortografia dvs.

Maria Anegroaie : Vă voi răspunde acasă.

Matei Florin : Da, merită să continuați cu condiția să vă centrați pe o formulă literară proprie, inconfundabilă, singura cu adevărat reprezentativă.

ION ZUBAȘCU ■

În contul Libertatea

— e liniște cetățeni ai chinei !
e ora abstractă a româniei !
Spune o voce decolorată
— biletele la control, biletele la control !
inventează alta nevertebrată
Și refrenul orbecăiește brusc prin noaptea corectă
STAI ! STAI STAI
apoi un cartuș nicomahic împerechinîndu-se
cu materia mea cenușie
neagră aproape de zilele
trîndave stivuite clandestin
buzele unei fete restabilind ordinea în cartier
dar o, deșteptule, postmortemule
tu n-ai buletinul la tine
tu n-ai igrasia daco-latînă pe piele
nu ești bun de tipar !
pe strada Sugariu a venit întîi poliția.
apoi pompierii, armata, vecinii. E.G.L.-ul.
taximetriștii. minierii. sanepidul. pînă și
absenții erau prezenți. se holbau cu toții
la noaptea aceea perfectă ce se bascula
dintr-o oră în alta
iar eu îi vindeam la suprapreț
hălcile înșingerate

16 aprilie 1990

eu plîng la ușa ta
ca un bomfaiet într-un lacăt prezidențial
eu sînt made in italy
unesc fair-play-ul florilor de măr
cu buimăcilele mingi de ping-pong
ale trupului tău
marș — marș autohton prin ziua de mîine
îmbrăcată în blugi carerra
și prespălată cu amon
deodată eu nu mai plîng la ușa ta
deodată eu nu mai sînt invinețit
de caruș triumfal al medicinei legale
— coate insuficient de jackson
păr castaniu — înălțime pînă la pieptul
notei do
și cam ăsta aș fi
la semnalul următor

ȘTEFAN DORU DÂNCUȘ

PENTRU EROI, NICI SUPA SĂRACILOR!

În timp ce dinuipătură și fripturi, de ocazie (cei mai mulți dintre ei cocoloși în Frontul Sfidării Naționale) abia reușesc să încapă, cu familiile lor, în vellele fostei nomenclaturi, Fundația Revoluției din România nu mai are mult până să poată ajunge în stradă. În clădirea fostului MICM a început un război al repartițiilor, din care cei aruncați pe drumuri sînt puținii care au mai rămas să se îngrijească de cultul eroilor. Incredibilele documente pe care le-am văzut cu ochii noștri dovedesc că sînt, în această țară, unii burci ai pămîntului, cărora nu le pasă de nimic, cu atît mai puțin de lege, ordine, dispozițiuni. Cît timp va mai fi aici codrul Vlăsiei?

Războiul repartițiilor

Fundația Revoluției — Decembrie 1989 este, încă, angrenată în disperate eforturi de organizare. Chiar din primul semestru al anului 1990, ea a solicitat un sediu. L-a primit în imobilul din Calea Victoriei 135. Din 05.06.1990 există aprobarea în acest sens, semnată de primul-ministru de atunci, Petre Roman. La data de 26.06.1990 s-a precizat că spațiul aprobat este cel de la parter și etajul I din clădirea fostului MICM. Adresa ulterioară (din 29 noiembrie '90), pe care o puteți vedea în fotocopia alăturată, stabilește însă că este vorba de „Calea Victoriei nr. 135, parter, aripa Lemnea și subsolul mic aferent acesteia”. Dar, în mod paradoxal, contractul cu ICRAIUL nu s-a realizat. De ce? ICRAIUL nu a vrut să încheie nici un astfel de contract. Lucrurile s-au tărăgănat (fără nici un motiv plauzibil) pînă la data de 15.02. '91, încît la 11.02. '91 apare un nou ordin de repartizare (cu numărul de ordine 15) prin care d-nul primar Viorel Oproiu repartizează spațiul respectiv Registrului Comercial. Primăria Municipiului București reușește să emită, pînă la urmă, trei repartiții pe același spațiu din localul sus-amintit. Apoi ICRAIUL Herăstrău, ignorînd cele două ordine legale, dă în judecată cu o adresă din 21.VI. '91 reprezentanții Fundației Eroilor Revoluției din Decembrie.

După ce emite 3 repartiții, Primăria majorează chiria!

La înfățișarea din 27.VI.1991, au fost prezenți la tribunal reprezentanții Fundației Revoluției, în plus și doctorul Tănăsescu, președintele Comisiei de sănătate și probleme sociale. În schimb, nu s-au prezentat cei de la Registrul de Comerț. Fundația era direct interesată de rezultatul litigiului deoarece investițiile pe care acestea le făcuse în imobilul cu pricina depășeau, la ora aceea, 200.000-

450.000 de lei. În plus se simțea lezată de faptul că se trecuse peste ordinul Secretariatului Guvernului. Mai tirziu, prin decizia 366 din 30.V.1991, se găsește de cuviință să se majoreze chiria plătită pentru fostul local MICM (aripa Lemnea); și nu oricum, ci de 11 ori! Un fel de „vedeți ce se-ntîmplă dacă nu sînteți cumînți, v-am spus noi!” F.R. a depus banii (reprezentînd chiria) la CEC pe recipise de cont-semnate. D-nul Constantin Dinescu (vicepreședinte) și colonelul Iordan Rădulescu, președintele F.R., au încercat să ajungă la d-nul Viorel Oproiu, primarul Capitalei (atunci), să discute cu acesta, însă fără succes. N. Viorel Oproiu i-a refuzat metodic. Recipisele de consemnare ale plății chiriei le-au fost returnate. C. Dinescu și I. Rădulescu l-au acuzat pe d-nul Oproiu că nu respectă dispozițiile fostului primar. Urmează, apoi, ceva ce poate ține de o „lovitură de teatru”: judecătoria sectorului I își declină competența, „pă-sind” cauza la Judecătoria Municipiului. Prin adresa-citație nr. 4847/91, Fundația Revoluției din România — Decembrie 1989 e chemată în instanță, în calitate de pîrită în procesul cu ICRAIUL Herăstrău, pentru ordonanța prezidențială de evacuare.

Va face Fundația Eroilor trotuarul?

Ce se cerea în adresă? Să se dispună anularea comunicării nr. 238 din 25.XI.1990, emisă de Primăria sectorului I, privind spațiile de la parter și subsol — aripa Lemnea. Și, în fapt, evacuarea ocupanților acestui spațiu. S-a mai invocat faptul că Primăria Sect. I a emis un al doilea ordin de comunicare în care se spunea că Registrul Comercial nu poate să-și desfășoare activitatea din cauza spațiului ocupat abuziv de către Fundație. Lucrurile nu s-au oprit, însă, aici. Fundația Revoluției a trimis către instanță adresa cu nr. 149/18 iunie 1991, care s-a atașat, ulterior. Dosarul judecătoresc cu nr. 4847/1991. Ajunși în criză de cauză, d-nul C. Dinescu și Iordan Rădulescu, reprezentanții Fundației Eroilor, au fost în audiență chiar la Președintele României, dl. Ion Iliescu, primul „emanat” al Revoluției din decembrie 1989. Dl. consilier prezidențial Galin a vorbit telefonic, în prezența celor de la F.R., cu d-nul primar general al Capitalei, Nicolae V. Oproiu, dîndu-i dispoziție „să se rezolve situația”.

Cînd un primar general se înfurie

Dl. Viorel Oproiu l-a chemat de urgență pe dl. Cambrea, iar apoi l-a primit și pe cei doi lideri ai F.R. Cu acest prilej a găsit de cuviință să le repete

„tema”: cum că „nu o să meargă treaba cu cantina-restaurant”. Dl. Iordan Rădulescu a replicat că Fundația a făcut investiții costisitoare în imobilul în dispută. La care ex-primarul a fost prompt: le-a promis că-i va amenda că au lucrat fără aprobare. Și, mă rog, în ce anume lucraseră fără aprobare? În amenajarea cantinei la care se putea oferi, pentru eroi, o „supă a săracilor”? Președintele Fundației Revoluției a răspuns că organizația pe care o conduce va suporta și amenda. În final, Viorel Oproiu a fost de părerea (categorică), în ceea ce-i privește pe interlocutorii săi, că nu trebuie ca a-

cestia să mai insiste — și să părăsească spațiul ocupat. În plus, le-a atras atenția (culmea cinismului sau a ironiei?) „să respecte legile statului de drept, că oricum dînsul a hotărît ca spațiul în discuție să fie repartizat Registrului Comercial”. Ocazie cu care colonelul Rădu-

lescu a replicat că anume pentru aceasta au luptat eroii: să se respecte statul de drept. Că stat de drept înseamnă ca toți, indiferent de funcție, să fie egali în fața legilor.

Cum poți fi dat pe ușă afară de la Primărie

„Ceea ce am încercat să aflăm de la Primărie — mi-a spus d-nul Dinescu — a fost cînd s-a repartizat altui beneficiar spațiul în care ne aflăm”. Rezultatul a fost că primarul Oproiu s-a înfuriat foarte tare și a răspuns cu precizie: „de mult”. Partea adversă a obiectat: „cît de mult?”; apoi a scos la masa tratativelor toate documentele pe care le posedă, cele legale, cerînd, în schimb, să poată vedea măcar un document legal care să ateste atribuirea spațiului altcuiva — moment în care organizația ar părăsi imediat spațiul cu toate cheltuielile de rigoare. Răspunsul lui Oproiu a fost sec: așa a hotărît el cu o lună în urmă. Precum se vede, ex-primarul avea „buzunarul plin cu argumente tari”. În urma discuției acesteia, reprezentanții eroilor au fost poțitiți afară din birou și fostul primar le-a mai comunicat că „persoana care cu mult timp în urmă a obținut spațiul va veni să intre în posesia lui”. Menționăm că faptele consemnate aici concordă cu cele menționate în adresa oficială către instanță, nr. 149/18.06.1991, a Fundației.

Și eroii rămîn flămînzi

La început, intenția celor de la Fundație a fost ca, la parterul aripii Lemnea să amenajeze o cantină pentru săraci. Zis și făcut: au început investițiile, au băgat bani buni în lucrările începute. Inițial, s-a convenit să se ofere 2 mese. După 15 iunie a.c. au început înscrierile. De „tratament” trebuiau să beneficieze eroii pauperi ai Revoluției (că restu' intraseră în FSN sau se aciuaseră pe ici, pe colo, printr-un post de conducere, pe unde putuseră și ei), răniții și urmașii eroilor Revoluției. Pe 26 iunie, cînd au văzut că nu-și pot onora promisiunile, deoarece situația spațiului cantinei era neclară, au făcut niște „pachete cu hrană rece” pentru cei înscriși pe listă, ca „să-și curețe obrazul”. După calculul estimativ la parterul aripii Lemnea încăpeau cam 20 de mese, capacitatea totală a cantinei fiind de circa 80 de persoane pe serie. Și în provincie, prin diverse filiale ale Fundației, se organizase ceva asemănător. Fondul alocat fiecărei mese (de persoană) era cam de 120 de lei, deci nu chiar foarte modest. Capacitatea era, oricum, limitată de buget și de spațiu. Față în față cu greutățile (neobișnuite) întîmpinate s-a căzut de acord să se ofere, în prima perioadă, mesele de 2 ori

pe săptămînă, urmînd ca apoi să se generalizeze. Ca să se amenajeze o cantină corespunzătoare, din clădirea fostului MICM s-au scos vagoane întregi de gunoi, s-au reparat cablurile de telefon smulse, s-au pus la loc firele instalațiilor deteriorate. Fundația a mai organizat o tabără gratuită pentru copii (urmași) ai celor care au căzut în revoluție.

Pînă la urmă, „rămîne ca-n tren”?

La ultima întrevvedere cu d-nul Dinescu, am vrut să aflăm care este ultimul stadiu al litigiului. Am aflat: un fel de metastază. Judecătoria, la ultima înfățișare, s-a pronunțat la modul: „Dom'le, de vreme ce sînteți în spațiu, de ce vă faceți probleme? Rămîneți acolo!” Însă ceea ce doresc membrii organizației este ca, din punct de vedere al sediului, să intre în legalitate Judecătoria, mai departe, și-a declinat competența. Vicepreședintele s-a mai adresat d-lui Atanasiu, vice-primar al Capitalei, care l-a sfătuit „să aștepte hotărîrea”. D-nul director Eana, de la fostul DGDAL, se menține încremenit pe poziții și nu vrea să discute în alți termeni: „Nu putem face nimic, cum am hotărît, așa rămîne”. Încît d-nul Dinescu este adus la exasperare: „Nu știu unde să mai ajungem, lă' care Judecătoria, la Tribunalul Suprem, unde? Noi plătim chiria, dar nu sîntem considerați ca aflîndu-ne în spațiul nostru! Cît privește cantina, am investit destul în ea, și-acum, din cauza 'neclarității situației, stăm cu spațiul gol. Va veni în curînd iarna și fiindcă acolo este neterminat, există pericolul să plesnească și caloriferele, care vor îngheța. Din cauza unui astfel de accident, toată clădirea poate rămîne fără încălzire. Din cauza neglijenței unor oameni. Fostele ICRAI și DGDAL nu vor să recunoască valabilitatea semnăturii fostului prim-ministru. Primarul Doru Pană nu are, față de toate acestea, nici o poziție. Nu ne rămîne decît să așteptăm hotărîrea instanței. Oricum, la cantină s-au mai înscris pe listă, dar nu vrem să le dăm iluzii deșarte”. Toate acestea denotă că impresiile vicepreședintelui C. Dinescu și ale președintelui I. Rădulescu sînt adevărate: împotriva organizației Fundația Revoluției — Decembrie 1989 se duce un război surd, tacit, cu armele perfidiei — și care le întinde acestora nervii la maximum. Pentru cine reprezintă sus-numita Fundație un atît de colțuros os în gît?

MIHAIL GALĂȚANU ■

Benzina, cozile și rușinea!

Cît stă și așteaptă cetățeanul în fața stațiilor de benzină? Depinde. În București, de la 20 minute pînă la cîteva ore. În

provincie, timpul pierdut se măsoară în zile și nopți irosite la cozi kilometrice. Cine pleacă la Craiova, Sibiu, Iași, la dis-

tanțe de peste 200 kilometri, este obligat să-și ia cu el rezerve de carburant. La fel ca pe vremea Odiosului. Altfel se

întoarce cu trenul sau pe jos. Furia, nedumerirea și sentimentele de amară umilință devin dominante mai ales cînd omul nostru pășeste dincolo de granițele țării. El constată, stupefiat, că în Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, Iugoslavia, țări lipsite de zăcăminte importante de țitei, benzina curge din abundență iar alimentarea se face prompt, fără calvarul cozilor. În schimb, în România, unde se extrag anual 10-12 milioane de tone de țitei, la care se adaugă imensele cantități importate, benzina continuă să fie o problemă pentru cetățeanul de rînd.

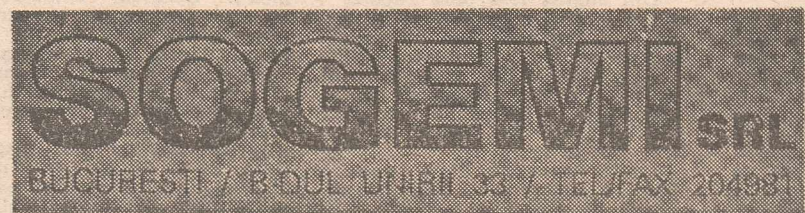
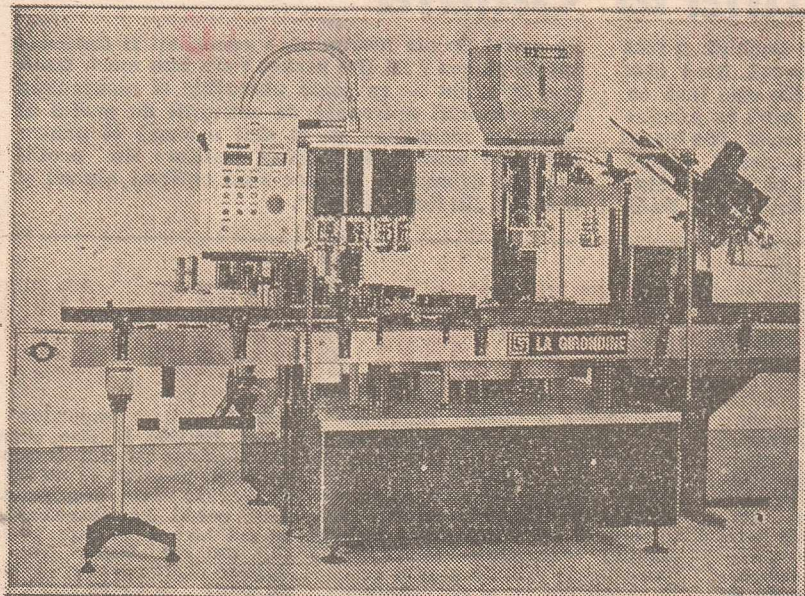
Calitatea de ziarist m-ar obliga să caut izvorul acestor anomalii, să ascult din nou vîlcăreli și motivații. Ei bine, n-am s-o fac! Preluînd of-ul miilor de cetățeni, am să admit că nici o explicație, de la orice nivel ar veni ea, nu scuză situația de fapt. Cum se face că în ogrăzile vecinilor, unde civili-

zația s-a clădit pe un pămînt lipsit de petrol și unde fiecare litru se plătește în valută forte, există carburant din belșug? E singura întrebare ce avem dreptul să ne-o punem și să o adresăm mai departe altora.

Un dușman al nației noastre a spus despre România că e un pămînt al paradoxurilor. Ticălosul a avut dreptate. Griul putrezește pe cîmp, apele minerale se varsă în riuri, iar turiștii străini vizitează Balatonul și munții golași de la Zakopane, ocolindu-ne litoralul, Delta și splendorile Carpaților. N-avem lapte și benzină într-o țară cu pășuni și pungi de țitei. N-avem căldură, lumină, cînd soarele ancestral a încălțat în cărbune și gaz metan energiile uriașe.

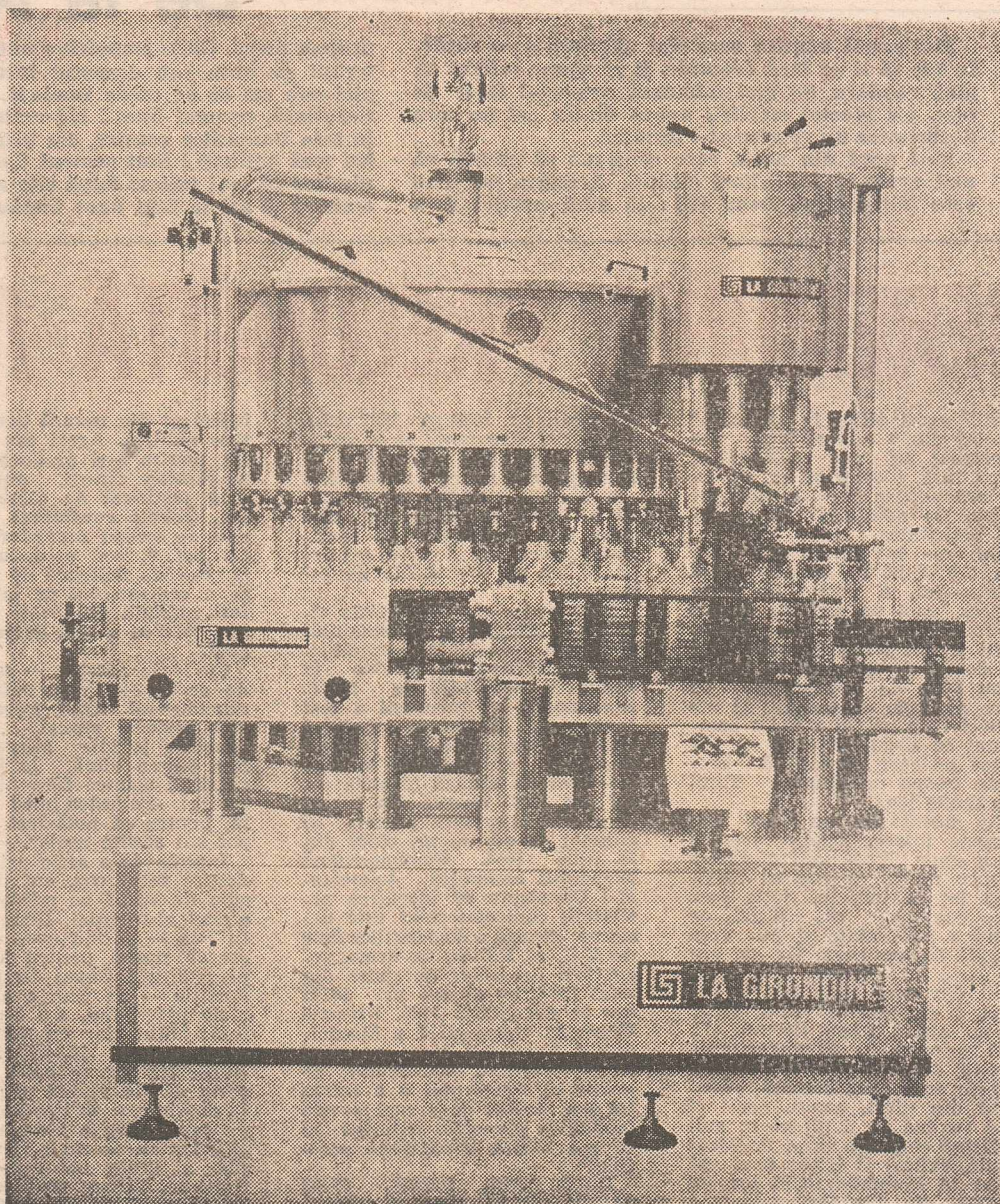
Numai că Ilya Ehrenburg n-a cunoscut România antebelică. Iar noi știm că n-am fost mereu așa. Dar cît va mai trece, Doamne, ca să curățăm țara de leneși și profitocrați, de cei care, puțini, își află bucuriile în necazul celor mulți.

LIVIU TIMBUS ■
Fotografie de
GIG MOTOIANU ■

Vă invită să consultați ofertele noastre

- LINII DE PANIFICAȚIE
- MORI DE CEREALE
- LINII DE IMBUTELIERE
- MOBILE - capacitate 1 500-3 600 sticle/oră
- FIXE - capacitate 1 500-3 600 sticle/oră
- APARATE DE DOZAT ȘI DISTRIBUIT BĂUTURI RĂCORI-TOARE (CAFEA EXPRESSO, INGHEȚATĂ)
- BĂUTURI ALCOOLICE
- ȚIGĂRI

PARIUL ÎNTREPRINZĂTORULUI

Bunuri gospodărești prin:

METCHIM BUCOVINA

— Domnule director Viorel Aciubotăritei, pentru început vă rog să definiți prin obiectul de activitate, Societatea Comercială „MET-CHIM BUCOVINA” S.A. cu sediul în Suceava.

— Ne ocupăm de comercializarea produselor metalo-chimice, electronice, electrotehnice pe care le aducem în loturi mari, vagonabile, și pe care le livrăm în rețeaua cu amănuntul.

— Care sînt aceste produse ?

— Concret, este vorba despre televizoare, aparate de radio, aparatură electronică, apoi frigider, mașini de spălat precum și produse chimice de la vopsele pînă la detergent. Sîntem interesați și în livrarea produselor de uz gospodăresc, atât pentru gospodăriile satești, cîrora le procurăm pluguri, sape etc., cit și pentru beneficiarii de la orașe. Marfa pe care o procurăm de la furnizorul producător o desfacem pe teritoriul a două județe, respectiv județul Suceava și județul Botoșani.

— Ați încercat să vă extindeți raza de activitate ?

— Am vrea din toată inima să ne extindem, dar deocamdată facem destul de greu față cererilor din județele pe care le deservim. În ordinea solicitărilor, cererea cea mai mare este la frigider și apoi la televizoare. Întîmpinăm mari greutăți cu aducerea fondului de marfă și asta din mai multe motive...

— Am intrat la capitolul dificultăți ?

— Da. Să le enumăr : Noi sîntem situați cam în locul unde se agită harta în cui, deci în partea nord estică a țării și, de aceea, cheltuielile cu transportul sînt extraordinar de mari, fapt ce ne afectează fondurile ge-

nerale ale societății. În aceeași măsură, tarifele de transport au sporit imens, dată judecăm că s-au multiplicat de 12 ori față de perioada de dinainte de 1 noiembrie 1990. În altă ordine de idei, produsele pe care le considerăm noi „de bătaie” se obțin foarte, foarte greu...

— Și nu întotdeauna pe căi ortodoxe...

— Trebuie să recunoaștem și acest aspect. Dar problema este că se exportă în detrimentul populației României. Frigiderul, de exemplu.

Din această cauză de multe ori sîntem pașați de furnizori, ajungînd ca în multe situații să mergem la noroc. În urma apariției Hotărîrii Guvernului 464, repartițiile guvernamentale au picat, furnizorii producători invocă motivul că nu au nici o obligație să respecte anumite cote ale județelor și livrează mărfurile unde cred de cuviință.

— Desigur, aveți și propuneri de făcut.

— Se vor materializa ele, oare ? În primul rînd ar trebui să se facă o reducere substanțială a loturilor care merg la export. Apoi ar fi cazul ca tarifele de transport să fie diminuate. Ne-am propus, de asemenea, ca activitatea de depozit să fie sporită ; o mare parte din produsele care ajung la beneficiarii noștri vine prin tranzit. Asta înseamnă o linie între furnizor și beneficiar, nouă revenindu-ne doar partea de contract, ceea ce nu ne aduce nici un venit.

— Dar o cooperare cu firmele din străinătate, nu v-ar suride ?

— Cum să nu ! Ne-am gîndit să participăm și noi la licitațiile organizate de Banca Națională, să fim prezenți la cursul de echilibru interbancar, să obținem valută și să ne aducem o parte din fondul de marfă din străinătate. (A.L. M.).

PARIUL ÎNTREPRINZĂTORULUI

MOBSTRAT S.A.

Recunoscuți de Germania, Olanda, Franța

— Pentru toți cei care nu știu „MOBSTRAT” S.A. Suceava este doar un simplu nume dat unei societăți comerciale ; ce se ascunde sub acest nume, urmează ca dumneavoastră să ne lămurii, domnule director Viorel Popescu.

— Societatea Comercială „Mobstrat” are actualmente în componență 8 secții de fabricație ; pe platforma societății aflată în Valea Sucevei se prelucroază lemnul în plăci, P.F.L., plăci înobilate, furnire, mobilă și scaune, iar din apele reziduale facem drojdia furajeră. În același timp, ca sortimente secundare, putem aminti lădițele pentru fructe pe care le facem, precum și panourile cofraj.

— În una din secții produceți și mobilă...

— Da. Mobila produsă în cadrul societății este în exclusivitate pentru export. Pentru partenerii noștri tradiționali din străinătate, adică firmele din Germania, Olanda, Franța, livrăm dormitoare, sufragerii și piese separate de mic mobilier. Pentru piața internă, avînd în vedere că în jurul nostru sînt fabrici de mobilă, producem scaune ce intră în componența mobilei realizate la Rădăuți sau Botoșani, de exemplu.

— Contractele cu firmele din străinătate confirmă, presupun, și calitatea mobilei care pleacă de la „MOBSTRAT” S.A.

— Asta în primul rînd ; piața externă este foarte exigentă, așa că am avut în vedere un efort sporit pentru realizarea unei calități superioare. Ce să vă spun ? Producătorii din străinătate sînt deja deranjați că mobila românească intră pe piața lor, iar faptul că produsele noastre rezistă este semnificativ pentru indicii de calitate.

— Vă confrunțați și cu unele probleme care, pînă în prezent, nu și-au găsit rezolvarea ?

— Problemele noastre acute la ora asta sînt cele legate de aprovizionarea tehnico-materială și, în primul rînd, ceea ce ne doare foarte mult este imposibilitatea de a aduce în procesul de producție lemnul de care avem nevoie. Efectiv, datorită unor dereglări și datorită unor spargerii, așa-zise, de structuri, la ora aceasta suferim acut de lipsă de lemn.

— Ați căutat și soluții, nu ?

— Am căutat modalități de aprovizionare cu materia primă, drept pentru care ne-am întins antenele pînă în URSS, de unde sperăm să aducem lemn. De asemenea, sîntem într-un contact permanent cu firme din Polonia, tot pentru lemn, și căutăm tot felul de variante pentru a ne putea menține capacitățile de producție pe care le avem. Facem pe care o avem și pe care am calificat-o. Forța noastră de muncă înseamnă o avuție și de aceea nu putem sub nici un eforturi susținute pentru a nu disponibiliza forța de muncă chip renunța la ea. Și nu vom renunța ! (A.L. M.).

Vote de călătorie: De la Anna la Caiafa

Mai există oameni care sînt plimbați de-a surda. În loc să li se facă dreptate, li se spune mîeros să aibă răbdare. Se mai mimează respectul față de lege. Cu efectul strivirii unora dintre cei pe care Securitatea nu reușise să-i termine.

Sînt unul din aceia care continuă să creadă că mai avem și judecători cinstiți. Acestora nu li se cere imposibilul. Doar atât: să aibă curajul de-a

profesa onest. Chiar împotriva unor confrăți. A fost teribil de greu sub despotul întunecat. Nu-i ușor nici sub cel ce se crede luminat. Nu este însă cu neputință, oameni buni! Mă-nclin pînă la pămînt în fața Domniilor voastre, dar înțelegeți atîta lucru! Nu mai aminați! Sînt semeni de-ai noștri care-i uimitor că mai trăiesc după cîte au pățit. Unii sînt aminați și azi în fața unor bunăvoințe false. Dacă

un astfel de om murea pînă acum, ați fi condamnat pe cineva? Să fim serioși: era bun mort. Dacă mai este viu — cu toate aberațiile și nemernicia unor judecăți patronate de activiștii de partid ai „Justiției socialiste” — ei sînt o șansă și pentru Domniile voastre. Reabilitați justiția! Nu ocoliți cazurile dramatice în care s-au cultivat abuzul și ticăloșia „în limite legale”.

CEREMONIA PRELUNGITĂ A STRIVIRII UNUI OM

Sub acest titlu, în „Flacăra” nr. 32, din 4 august 1990, am prezentat un caz tulburător. Care, însă, tocmai pe cei datori să reacționeze nu i-a tulburat deloc. De neînțeles? Dimpotrivă. Veți vedea.

Cu vreo opt ani în urmă, un om era alungat abuziv din munca lui. A urmat un prim proces, apoi un șir de dosare la multe instanțe din București și din țară. Aproape 150 de dosare și dosărele au tezurizat foile de observație pe care moașele Securității și ale tîlhăriei de partid i le-au completat cu sirguința unui om sănătos pe care doreau să-l prezinte ca pe un ciurnat. Totul „în limite legale”.

La dorința sa, nu l-am dat numele întreg. Zilele trecute mi-a spus: „Dacă veți mai scrie despre mine, vă rog să rămi-neți tot la inițiale. Soția mea este convinsă că, altfel, ar suna a publicitate și nu vrea s-audă de așa ceva. De opt ani de cînd sînt șomer, m-a sprî-jinit din toate punctele de vedere și nu merită asta: chiar să nu iau în seamă dorința ei”. Voi respecta și eu rugămîntea acestei doamne care a avut tîr-ria nu doar să-l crească, strîngînd din dinți, copiii, dar și să-l susțină pe soțul ei în anii nefirești cînd era vinat de Securitate, ridicat și izolat cînd veneau în România mari oameni de stat din alte țări, pentru a nu încerca să-l dea vreo scri-soare lui Ceaușescu. (Nici dic-tatorul nu trebuia să afle ce fac băieții. Pînă și de el se temeau. Gîndiți-vă, atunci, cum l-au tratat pe acest om!). Cer res-pectuos îngăduința Domniei Tale, Iubite Cititorule, să-l spun aici SĂRUT MÎNA acestei rare Doamne, care multe va fi îndurat, tîcînd, ca să mai poată să-l fie reazim soțului ei lovit și alungat de prin locurile unde își căuta zadarnic serviciu fi-îndcă-l ajungea din urmă bra-țul care îl lovea.

Iată, extrem de sintetic, doar cîteva puncte de reper de pe drumul spre statul de drept pe care acest om l-a parcurs mai dureros decît cei mai mulți dintre noi.

Prin decizia nr. 157, din 7 iu-lie 1984, directorul I.C.E. Ro-mănoexport București a dispus desfacerea disciplinară a con-tractului de muncă al lui I.A., economist principal la serviciul import bumbac. (Doctorat în științe economice — 1981. Ex-pert tehnic în fibre naturale-bumbac, din 1968, specializat în Polonia și Egipt). Ulterior, prin decizia nr. 197, din 14 septem-brie 1984, semnată de directo-rul aceleiași întreprinderi, s-a dispus anularea deciziei de des-facere a contractului de mun-că, motivîndu-se că, în august 1984 i s-a acordat lui I.A. trans-fer în interesul serviciului. O-mul a formulat contestație îm-potriva deciziei nr. 197, din 1984, arătînd că acel „transfer era nedrept și ilegal, ca să nu mai vorbim de faptul că nici nu s-a realizat. Prin sentința civilă nr. 2083, din 11 aprilie 1987, Judecătoria Constanța a admis contestația sa, a dispus anularea deciziei nr. 197 din 1984 și reintegrarea în funcția avută la data înlăturării din muncă. Tribunalul Județean Constanța, prin decizia civilă nr. 649, din 16 iulie 1987, a ad-mis însă recursul declarat de întreprindere împotriva acestei sentințe, pe care a modifica-t-o, în sensul respingerii con-testației.

Abia după revoluție, la dis-poziția Curții Supreme de Jus-țiție, întregul proces este reviz-uit de Tribunalul Județean Constanța care, prin decizia ci-vilă nr. 226, din 20 martie 1990 — conform art. 322, pct. 5 Cod procedură civilă și art. 13 din Decretul-Lege nr. 35/19 ianu-a-rie 1990 — desființează decizia civilă nr. 649 din 1987, pronun-țată de același tribunal, rejudecî și respinge recursul declarat de întreprindere împotriva sentin-

ței civile nr. 2083 din 1987 a Ju-decătoria Constanța și — men-ținînd respectiva sentință — îl reintegrează pe cel nedreptățit „la aceeași unitate ce urmea-ză a-i plăti despăgubirile dis-puse prin sentință și în conti-nuare, pînă la efectivă reinte-grare, cît și cheltuielile de ju-decată”.

Stau scrise clar în decizia ci-vilă nr. 226/1990 a Tribunalului Județean Constanța următoa-rele: Hotărîrea cu privire la încetarea activității la I.C.E. Romănoexport București a fost luată cu încălcarea Codului muncii. Dar explicația acestei defaceri disciplinare, a con-tractului de muncă (decizia nr. 157 din 1984) rezultă din cores-pondența ulterioară purtată și anume: cu adresa nr. 08580 din 26 iulie 1986, Romănoexport București comunică Judecăt-oria Constanța că încetarea ac-tivității contestatorului este ur-marea directă a dispozițiilor date de C.C. al P.C.R., în urma ve-rificării dosarelor de cadre din anul 1984; cu adresa nr. 16749 din 31 decembrie 1985, Direcția Generală Comercială a Munici-piului București face cunoscut că secretariatul comitetului de partid al Sectorului 3 a retras lui I.A. avizul de a mai presta muncă în comerțul exterior și că s-a dispus destituirea ace-s-tuia.

IATĂ CINE, UNDE, CUM ȘI PE CE MOTIVE A DEZ-LÂNTUIT ACEASTA NEDREP-TATE PE CARE JUSTIȚIA SO-CIALISTĂ TREBUIA S-O CONSACRE.

Ca urmare — continuă deci-zia de revizuire de la Constăn-ța — în mod abuziv, cu încăl-carea prevederilor art. 130 lit. 1 Codul muncii, care a fost însă invocat, s-a procedat la desfa-cerea contractului de muncă, întemeiat pe dispozițiile date de fostele organe de partid, cu putere de decizie pe linie de cadre. Dar o asemenea putere de decizie nu era prevăzută de lege. În aceste condiții, sînt incidente prevederile art. 13 din Decretul-Lege nr. 35 din 19 i-anuarie 1990, intrucîi I.A. a fost

înlăturat din muncă pentru mo-tive politice. Acest act norma-tiv, pentru a-și produce efecte-le juridice firești, dîrîte în mod justificat de către legiu-lor, trebuie considerat ca act nou, în sensul prevederilor art. 322 pct. 5, cod procedură civi-lă. Decizia nelegală de desfa-ce-re a contractului de muncă a fost anulată de însăși unitatea amintită cu o altă decizie nele-gală.

Cu toate acestea — sau chiar de aceea — firma refuză să-l reprimească. Anul trecut, așa cum scriam atunci, „Domnul consilier juridic Mircea Ste-lian (de-o viață, la Romăno-export) spunea fără nici o re-ținere: «Povestea nu-l încheia-tă, pentru că hotărîrea asta nu pot s-o accept așa!»”.

Înainte de-a scrie prima dată despre acest caz, am ținut să stau de vorbă cu ministrul de atunci al Justiției. Domnul Teo-fil Pop — cîrînd avea să pără-sească postul pentru a deveni președintele Curții Supreme de Justiție — de cum a auzit nu-mele petentului, s-a luminat la față: „Știu, dar nu numai eu, cred că toți judecătorii din București cunosc acest caz”. A cerut să fie văzute urgent toa-te dosarele și să i se facă o notă de prezentare a întregului liti-giu, iar eu să revin. Un exem-plar al acelei note se află la redacție. Ea se încheie astfel: Decizia nr. 226/1990 a Tribuna-lului Județean Constanța este definitivă, și, deci, executorie. Unitatea are obligația să-l re-integreze pe contestator, iar, dacă refuză nejustificat să ex-ecute hotărîrea, este pasibilă de plată de daune, cum s-a și dis-pus prin decizie. Concluzie pe care domnul ministru a ținut s-o întărească și verbal. Dar mi-a mai spus: „Totuși, eu zic că n-ar fi bine să scrieți des-pre treaba asta. E o poveste atît de complicată... Eu nu m-aș băga”.

În faptul că am ignorat acest indemn discret să stea oare ex-plicația refuzului ministerului de-a comunica ulterior vreo o-pinie redacției? Oricum, ace-

eași tăcere a Curții Supreme de Justiție — intrate sub mina aceluiași blind sfătuitor — poa-te avea același înțeles. Nu am motive să caut alt substrat nici amănuntului că miercuri 16 oc-tombrie și joi 17 octombrie 1991 domnul Președinte al Curții Supreme de Justiție a avut gri-jă să nu pot vorbi cu domnia sa și să înțeleg clar că mă evi-tă cu orice chip.

Din august 1990 pînă acum, situația lui I.A. n-a devenit mai bună ci mai rea. Deși cel care poartă războiul cu el nu mai găsește sprijin la alde Maria Bobu, au descoperit, totuși, cine să-l ajute și au obținut recurs extraordinar împotriva deci-ziei 226 de revizuire.

La 16 octombrie, șefa de ca-binet a domnului Teofil Pop: „Stați de vorbă cu consiliera dumnealui, că e ocupat tot timpul!” Doamna „consilieră” mai face un pas, sub rezerva caracterului particular al dis-cuției: „Sînt consultant juri-dic, nu consilier! (Apoi, după o scurtă documentare): La noi, practic, s-a cam judecat tot ce era de judecat. În vreo 20 de zile se va redacta soluția re-cursului extraordinar. Omul a fost primit azi de domnul Pre-sedinte și a fost mulțumit. Se manifestă înțelegere deplină față de cazul lui. Dar în limite legale. Trebuie să avem răb-dare”.

Ulterior, am stat din nou de vorbă cu I.A. (În fața tuturor instantelor, el însuși a fost sin-gurul său avocat.) Iată ce mi-a spus:

Recursul extraordinar invo-că în argumentație decizia nr. 157/1984, dar ea nu este în do-sar. S-a dat termen pentru a fi adusă. Nu s-a depus. Aceeași argumentație mai invocă lipsa de procedură, împotriva deci-ziei civile 226/1990 a Tribunalu-lui Județean Constanța. N-a avut nici o importanță pentru cei de la Curtea Supremă de-cizia civilă nr. 620/1990 a ace-luiași Tribunal Județean Con-stanța care a respins contesta-ția în anulare, pe același motiv al lipsei de procedură, formu-

lată de unitate împotriva de-ciziei 226/1990. În fine, recursul extraordinar își mai descoperea un temel în aceea că nu mi s-ar fi acordat toate drepturile. A-dică, vedeți dumneavoastră, cei ce mă lovesc, de fapt mă apă-ră, îmi vor binele. (Nu mai lipsește decît mirarea că omul nu cîntă „cu entuziasm”, sau, dacă vreți, „cu însuflețire”: „Șomer am fost, șomer sînt încă”). Recursul extraordinar nu este semnat de procurorul general, așa cum prevede îm-perativ legea. A fost semnat de domnul procuror Cochinescu, A-dică de un om care șapte ani a pus concluzii de respingere a cererilor mele. Concluzii ba-zate pe indicații, pe instruc-țiuni, ca să nu zic mai mult. Motivele acestui recurs extra-ordinar au caracter formal, nu vizează conținutul (legalitatea, temeinicia) deciziei împotriva căreia se îndreaptă. Apoi, com-pletul care a judecat acest re-curs extraordinar la Curtea Su-premă de Justiție era format din judecători care, de-a lun-gul anilor, s-au mai pronunțat în această cauză. Legal și onest era să se abțină singuri. N-au făcut-o. I-am rugat să țină sea-mă de aceasta. S-au făcut că n-au. Au refuzat să primească la dosar cererea de recuzare. Am încercat s-o depun ulterior, dar, peste tot, funcționarii tu-seseră avizați și au refuzat să mi-o primească.

Pe aceste temeuri și în acest mod s-a judecat recursul extra-ordinar?

Este chiar de neluat în seamă ce spune acest om? Ce ar fi trebuit să facă el pentru ca jus-țiția să-l repună în drepturi?

Supunem atenției noului nos-tru ministru de justiție ansam-blul acestui caz pe care, din-tr-unul particular, zeloșii cu musca pe căciulă l-au transfor-mat într-o fațetă a cazului, mult mai grav, de supraviețuire, cu orice mijloace, a unui sistem de corupție.

DORIN GHERGHINESCU ■

MINOLTA ROMANIA SRL

Str. Finlanda No:12, București

Tel. 33-14-91, 79-63.31

Fax. 79-63-31

Firma noastră are plăcerea sa va invite sa ne vizitați pentru a va prezenta gama de aparatura de birou MINOLTA

- COPIATOARE
- TELEFAXURI
- IMPRIMANTE LASER

Va informam ca echipamentele MINOLTA sînt asistate complet de rețeaua proprie de service la instalare, în garanție și post garanție pe tot teritoriul României.

De asemenea, oferim și o gamă completă de materiale de consum inclusiv pentru utilizare în domeniul grafic al copiatoarelor MINOLTA.

MINOLTA

PUNE LA DISPOZIȚIA AGENȚILOR ECONOMICI INTERESAȚI :

- Pompe tehnologice
- Utilaje și piese de schimb pentru :
 - industria cimentului și azbocimentului
 - industria ceramicii
 - industria celulozei și hârtiei
 - industria minieră
 - industria exploatarei și prelucrării lemnului

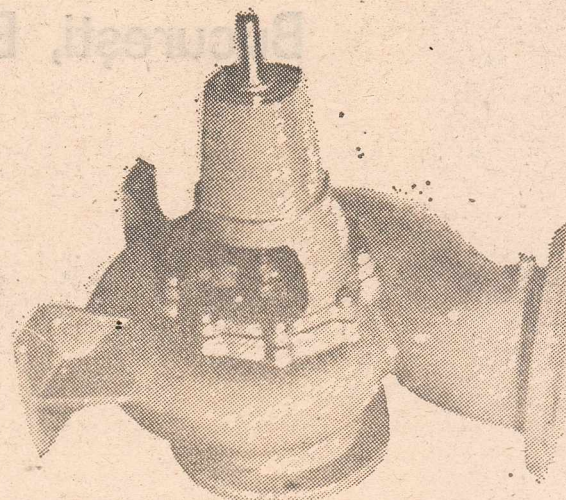
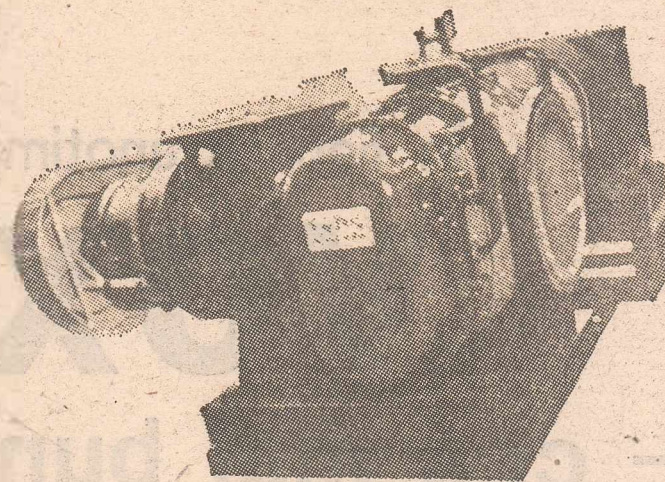
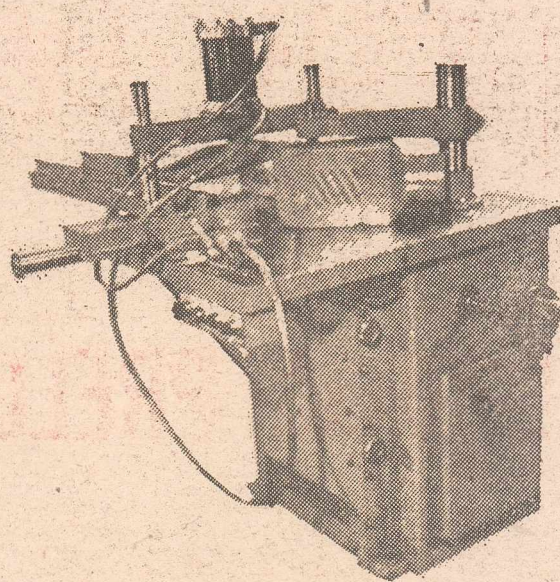
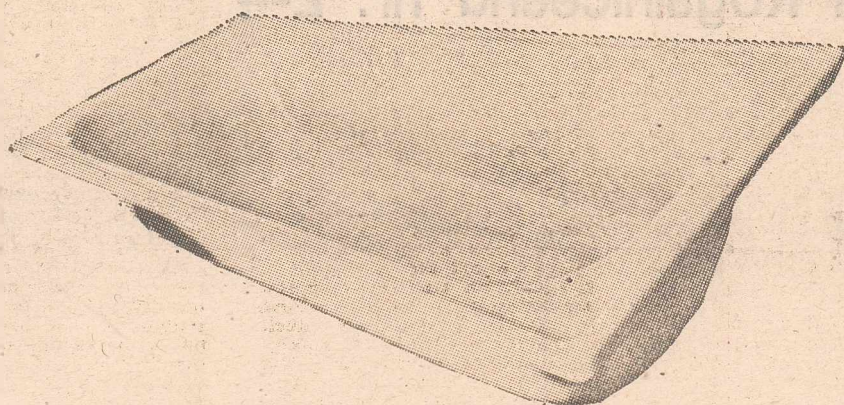
S.C. ROMUPS S.A. Suceava execută la comandă pe bază de proiect orice scule, dispozitive și utilaje tehnologice.

S.C. ROMUPS S.A. dispune de o turnătorie de fontă și oțel în care puteți comanda piese turnate din oțel (de la 50 kg la 4 t în diverse mărci de oțeluri aliate și slab aliate, rezistente la mare uzură, precum și oțeluri rezistente la o temperatură de peste 1000°) și din fontă (piese între 5 kg și 1 t în gama fontelor slab aliate cu grafit nodular și orice rețetă la comanda beneficiarului).

S.C. ROMUPS S.A. livrează celor interesați căzi de baie și obiecte sanitare realizate într-o gamă coloristică deosebit de atractivă și la prețuri cu mult scăzute celor practicate pe piața internă.

Doritorii își mai pot procura matrițe pentru injectat mase plastice, iar în curând electrostivuitoare și motostivuitoare.

NU UITAȚI : S.C. ROMUPS S.A. Suceava este un desăvârșit partener de afaceri.

„AMBRO“ S. A.

SUCEAVA

Calea Unirii Nr. 24
(fost C.C.H.)

Produce și livrează la prețuri convenabile și la parametrii calitativi recunoscuți pe piața mondială următoarele produse :

- Hirtii ambalaj și saci ;
- Hirtii filtrante auto ;
- Hirtii înnebilate ;
- Saci și punți din hirtie ;
- Mucavale ;
- Cutii din carton ondulat și mucava ;
- Filtre auto ;

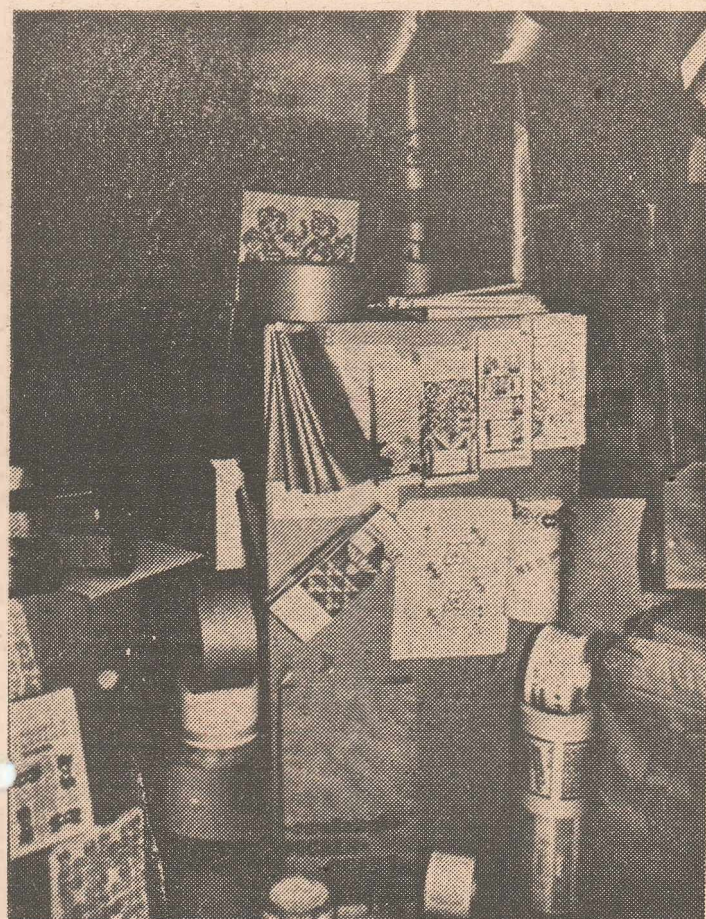
Firma „AMBRO“ S.A. — o firmă de prestigiu pe toate meridianele globului.
Firma „AMBRO“ S.A. asigură licențe, tehnologie și consulting în domeniul fabricației celulozei și hârtiei.

Firma „AMBRO“ S.A., este un partener credibil, solid și ideal pentru afacerile dumneavoastră.

Deviza noastră

Sinceritate, loialitate, respect pentru parteneri și pentru marca noastră.

Ambro S.A.
SUCEAVA

În fiecare anotimp puteți cunoaște vraja mării la

VOX MARIS

– cea mai bună discotecă din țară –

București, Bd. Mihail Kogălniceanu nr. 2-4

Primăvară în vreme de toamnă

Api și Icai

În vecinătatea super-magazinului Bucur Obor exista până nu demult un pasaj subteran care făcea legătura între cele trei mari artere de circulație — Șoseaua Colentina, Calea Moșilor, și Șoseaua Mihai Bravu. Era bine gândit, dar puțini din cei care treceau pe acolo se încumetau să-l folosească datorită mirosurilor care-ți reprimau orice dorință de-a traversa civilizat această intersecție.

Dar oamenii întreprinzători și, desigur, și cu bani, au transformat acest loc în Galeriele comerciale API și ICAI. Sint adunate aici câteva magazine tip consignația, bine luminate în adincul pământului, pereții sint frumos împodobiți cu plante agățătoare și reproduse care amintesc de locuri unde ai putea să-ți petreci concediul, la noi și aiurea, într-un cuvânt nimic nu-ți mai amintește de locul acela respingător. Gama produselor desfăcute în magazinele deschise acolo nu diferă foarte mult de cea a dușenelor răspindite prin tot Bucureștiul: confecții, încălțăminte, cosmetice, aparatură electronică, mărfuri venite de la Înalta Poartă. Prețurile sint la fel de hitre ca în rest. Treci, zimbști, și, eventual, dacă ai bani, poți cumpăra.

Dacă treceți prin zona Bucur Obor nu evitați Galeriele comerciale API

și ICAI, oferindu-vă astfel priveliștea plăcută a unui spațiu bine amenajat. (Andrei Ștefănescu, Șos. Colentina nr. 4).

Stimată redacție

Sintem o Asociație de locatari foarte mică, formată din douăsprezece familii, majoritatea avind copii minori. Imobilul în care locuim este situat pe strada Dealul Mitropoliei la numărul 19. Aceeași clădire mai are o intrare și prin Enăchită Văcărescu nr. 22 D, adresă prin care sintem arondați la Regia Autonomă de Salubritate cu sediul în strada Tudor Vladimirescu nr. 35, Sect. 5. Vă comunicăm toate aceste amănunte deoarece ele au legătură cu situația pentru care ne-am adresat revistei dumneavoastră. Pentru a trăi în condiții cit de cit civilizate am construit un spațiu adecvat de depozitare a gunoierului menajer. Strădănia noastră ar fi putut avea succes dacă ne-am fi bucurat și de consursul societății mai sus amintite. Dar, cei de la salubritate vin să ridice gunoierul la interval de o lună, chiar și două luni, pretinzind locatarilor pentru prestația făcută suma de 800 de lei. Ultima oară cind au venit ne-au somat să mutăm pubelele la o distanță de 300 de m de gheana amenajată că altminteri...se supără. Supărindu-se au lăsat și celelalte case cu

gunoierul în față, astfel că miasme grele infestază întreaga zonă. Ne punem și vă punem întrebarea: Care ar fi rezolvarea? O mască de gaze? Să ne adresăm Primăriei, Să ne adresăm Să ne facem singuri dreptate obligându-l pe gunoier, atunci cind îi întilnim, desigur, să trăiască cel puțin o zi în condițiile în care trăim datorită lor? Întrebările sint, bineînțeles, retorice. Noi vă rugăm să publicați aceste rînduri fiind convinși că în felul acesta problema noastră se va rezolva. Vă mulțumim.

Revenim la alimentația ceașistă?

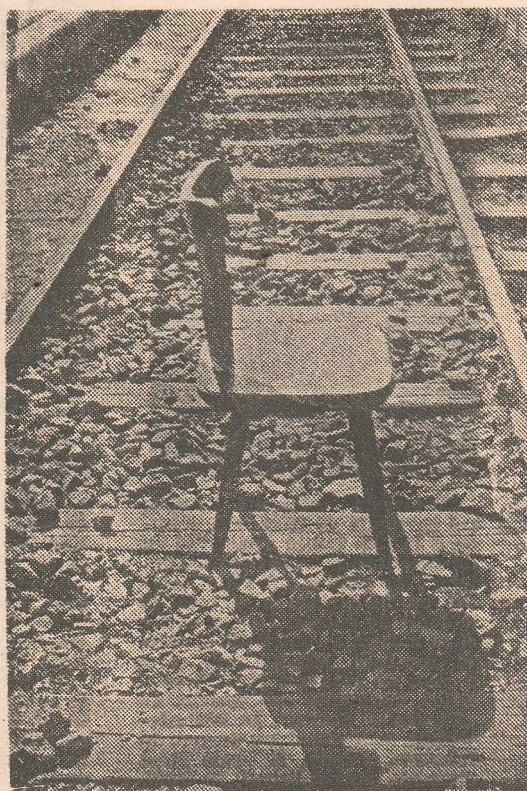
În alimentația „Dieta” din municipiul Rm. Vilcea este afișat un tabel viu colorat ce prezintă numărul de calorii necesar într-o zi pentru diferite categorii de vîrstă. Dacă ar fi existat alături și o reclamă cu „Nici o masă fără pește oceanic” am fi crezut că „odiosul și sinistru” au format noul guvern de întredeschidere națională. Alimentația „Dieta” ne contrazice. În galeantare se găsesc numai „cărnuți” la prețuri piperate. (P.B.)

Premieră

Vineri, 11 octombrie a.c., la Casa de Cultură a Sindicatelor din Rm. Vilcea a avut loc premiara piesei „Democrația” de Iosif Brodski realizată de Teatrul „Anton Pann” din localitate, în regia cunoscutului regizor Alexandru Dabija. Spectacolul este un tulburător moment de meditație propus de regizor asupra temelor majore ale Estului post-comunist. (P.B.)

În articolul „Dați orfanilor o șansă” din numărul nostru trecut s-a strecurat o eroare de redactare. Sir James Spicer, membru al Parlamentului și Pady Ashdown, membru al Parlamentului și lider al Partidului Social-Democrat sint numele și funcțiile corecte a doi dintre membrii fondatori ai asociației „Romanian orphanage trust”.

Din tainele K. G. B. -ului

Mulțumim, Adrian Păunescu!

Mulțumim poetului Adrian Păunescu pentru urările pe care ni le-a adresat prin revista „Totuși, iubirea” cu prilejul împlinirii a 80 de ani de la apariția „Flăcării”. În legătură cu invitarea la sărbătorire, precizăm că ea a fost făcută luni, 21 octombrie a.c., la ora 16.00. Secretarul nostru general de redacție, Eugen Mihăescu, s-a dus la domiciliul poetului. Negăsind pe nimeni acasă, a depus cele două invitații, pentru Adrian Păunescu și Andrei Păunescu, în cutia de corespondență. Regretăm că, din motive pe care nu le cunoaștem, invitațiile n-au ajuns la timp în minile adresanților. Transmitem, la rîndul nostru, colegilor de la „Totuși, iubirea” urările noastre de bine.

CURIER JURIDIC

ANTON GUSĂCEANU, Urziceni, jud. Ialomița: 1. E necesar să faceți un punctaj comun cu unitatea C.E.C. Giurgiu, prin care să verificați calculele făcute privind plata apartamentului.

2. În caz că veți constata că unitatea C.E.C. v-a reținut mai mult decît îi datorati, solicitați-i în scris, restituirea sumei respective.

3. Dacă refuză restituirea sumei încasate fără drept, solicitați judecătorei, obligarea sa la plată.

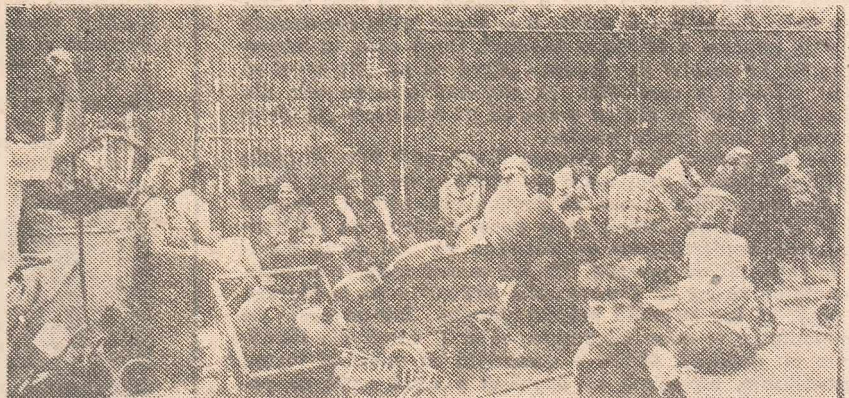
LAVINIA COTUNESCU, Ploiești: Dacă tatăl dv. poate dovedi că invaliditatea s-a produs din cauza persecuției la care a fost supus, urmează să beneficiaze de drepturile acordate, de Decretul-lege nr. 118/1990, persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945. Astfel, perioada imposibilității de încadrare, determinată de invaliditatea generată de privarea de libertate de către organele de represiune, va constitui vechime în muncă, se va lua în considerare la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi ce se acordă în funcție de vechimea în muncă.

MARIN CLUCAN, sat. Broșteanca, jud. Teleorman: 1. Construcția unor adăposturi în cadrul unei ferme zootehnice pe un teren arabil duce la folosirea acestuia în alt scop decît producția agricolă.

2. Vă este deci necesară aprobarea folosirii terenului în scop neagricol aprobare care, potrivit art. 73 al Legii nr. 18/1991 privind fondul funciar, este de competența Oficiului de cadastru și organizarea teritoriului județean Teleorman.

VASILE MIULESCU, com. Scărișoara, jud. Olț: În art. 607, Codul civil precizează că arborii care cresc înalți se plantează la distanța stabilită prin dispozițiile normative speciale sau de obiceiurile constante și recunoscute, iar în lipsa acestora, la depărtare de doi metri de linia despărțitoare a celor două proprietăți.

CORNELIU OLTEANU

Toamna. Au început clăcile

La Peri numai plopul face pere

Scriu cu tristețea celui care are dreptate. La Peri, localitatea maramureșeană de dincolo de Tisa (RSS Ucraineană), unde șezum și plinsem pentru prima dată în

limba română, românii de dincolo de riul despărțitor nu mai au voie să ajungă. Și asta în anul de grație 1991, cind barierele stalinismului totalitar par a se prăbuși una după alta. Recent, cu ocazia Simpozionului de etnologie, prilejuit de împlinirea a 600 de ani de scris românesc, oficialitățile locale din Sighetu Marmăției, oamenii de cultură din Maramureșul de pe ambele maluri preconizau ca de Ziua Crucii să se facă un pelerinaj și pe locul fostei stavropighii din Peri unde au apărut acum mai bine de șase veacuri primele scrieri românești. Grănicerii români și cei sovietici au fost inițial de acord, spre bucuria participanților la Simpoz. on. oeste 150, printre care domni Gheorghe Focșă ori Vasile Ciobanu din Chișinău, alături de invitați din Franța, Bulgaria, Japonia, etc. Bucurie de scurtă durată. Pentru că după o așteptare la graniță de peste două ore, de dincolo de podul de fier și de sîrmă ghimpată a venit doar o vorbă care ne mai dă frisoane și azi: Niet! Inutil de descris simțămintele românilor care, iar „șezum și plinsem” pentru neîngăduința de a ne ruga în limba română pe pămînt românesc. Tări se pot lăți, se pot ciunti, dar Cuvîntul nu-i cum! Stimăți poeți și critici literari, cultivați CUVINTUL! Se pare că înspiră frică mai mare decît tunurile, ca orice minune care n-are moarte. (ION BURNAR).

Către redacția „Flacăra”

Subsemnatul, Stan Avramescu, pensionar, domiciliat în B-dul 1 Mai, nr. 156, sc. B, ap. 36, sector 1, vă aduc la cunoștință următoarele: locuiesc împreună cu soția mea, amîndoi bătrîni și bolnavi, la parterul blocului, într-o garsonieră. Deasupra locuinței mele, la etajul I, ap. 40, locuiește familia Angheloiu care în ultimii trei ani îmi tot udă plafonul și pereții camerei astfel că, în prezent, sint plini de apă și igrasie. Specialiștii de la ICRAL-Pajura, chemați la fața locului, au constatat că sursa acestor inundații repetate este de la instalația grupului sanitar. Reapariția acestei defecțiuni, ce necesită spargerea pardoselii și a pereților, nu o permite familia Angheloiu.

Am făcut numeroase intervenții la forurile în drept, ICRAL Pajura și Grivița, dar fără rezultat. Ultimele audiențe la ICRAL-Pajura au fost în data de 14 02 1991 cu revenire în 28 02 1991, cu trimitere spre rezolvare la dl. Stroe, dar din nou fără nici o rezolvare. Față de această situație disperată vă rugăm, domnule Director, să interveniți pentru a se rezolva această problemă, publicația dvs. ajutînd prin intervenția colectivului redacțional la rezolvarea multor cazuri limită. (Cu mulțumiri, Avramescu Stan).

POȘTA REDACȚIEI

IULIAN VĂRĂDEAN-sat Hălăliș, com. Săvirșin, jud. Arad: Sinteti un asiduu corespondent al revistei noastre. În virtutea acestui lucru ne străduim, de fiecare dată, să vă dăm lămuririle trebuitoare. Oficiul Județean de Expertiză Medicală, str. Ghe. Lazăr, nr. 20, prin doamna director Georgeta Szentpetery, este competent să facă lumină în misteriosul Ordin nr. 4454/1991 al Ministerului Muncii. Adresați-vă cu încredere acestei instituții.

TOADER ION CIUSTITU-com. Tărcău, jud. Neamț: Ați prăpădit de pomană banii pe timbre. Pentru a vă putea ajuta trebuie să ne scrieți încă o dată, dîndu-ne amănunte despre problema dvs.

IULIA MIHAIL-Lugoj, bl. 24., ap. 5, jud. Timiș: Ne-ați trimis o scrisoare ce reprezintă o chintesență a încercărilor prin care ați trecut. Necazul este că literaturizînd prea mult ați omis cu bunăștiință niște date concrete, fapt ce ne împiedică să acționăm. Ca producție literară misiva dvs. nu poate intra în paginile revistei noastre. Titlul ni s-a părut foarte bun. Reveniți.

ELENA GRECESCU

Pagină realizată de ELENA GRECESCU

Păduchele filosof

În jocul oricui, un păduche mai puțin este un fapt îmbucurător. Cu excepția împrejurării în care păduchele, odată ieșit în lume, începe să se facă pe filosoful și să pună țara (țările) la cale. Atunci se naște părerea de rău că păduchele a fost lăsat să scape. Este cazul lui Molnár Gusztav, un ungur fugit din România și stabilit — ați ghicit — la Budapesta.

Într-un interviu acordat nu de mult săptămânalului budapestan „Hetí Magyarország”, Molnár se ocupă de multe, dar cel mai tare îl doare România. Mai bine zis existența României ca stat. Și de aceea se străduiește să demonstreze cât de normal și de util ar fi ca România să se desfacă la loc în cele trei părți care au avut cindva statalitate proprie. După ce invocă pe Titu Maiorescu și pe Eminescu în sprijinul tezei privind „autonomia de drept” a Transilvaniei, Molnár scrie: „În cadrul elitei spirituale românești, în special în cea din Transilvania și din Moldova (deci mai puțin în cea din Muntenia, mai apropiată de Sтамbul și de Levant n.n.), a existat de mult dorința ca, rupindu-se de contextul relațiilor balcanice (unde și au loc doar muntenii n.n.), să se integreze în Europa centrală. În momentul în care se va trece la organizarea integrării parțiale central-europene, în mod sigur și din partea românilor din Transilvania se va manifesta o intenție puternică de a se alătura, evident, nu Ungariei, ci Europei centrale în curs de integrare”.

În continuare, transfulgul reglementează treburile basarabenești. Că se pronunță împotriva revenirii Basarabiei la România e de la sine înțeles. Dar el merge mult mai departe, dînd avertismente și proferînd amenințări. Mai întîi, Republicii Moldova, care ar trebui să stea în banca ei, să nu ceară de la Ucraina restituirea nordului și sudului Basarabiei. „Republica Moldova — afirmă rîtos și sigur pe el Molnár — nu va primi nimic înapoi de la Ucraina, dimpotrivă, ar putea să piardă și teritoriul unde populația nu este majoritar română”. În al doilea rînd, României, care ar putea să piardă și partea de Moldova pe care o are în prezent: „În schimb, dacă apreciem că imperiul sovietic se va mai menține cîțiva ani, atunci Moldova de peste Prut, cu statalitatea ei separată, ar putea exercita o foarte mare forță de atracție asupra celeilalte părți a Moldovei, care pînă în prezent a trăit în umbra Bucureștiului, și ar putea întări eventualele tendințe de refacere a Moldovei istorice”. După care, se întoarce, dialectic, la punctul de plecare: „Cred că nu este cazul să mă refer separat la corelațiile acestei probleme cu cele ale Transilvaniei”. Adică și aici ar putea să se manifeste „tendințe de refacere” a Transilvaniei istorice.

Cum se va realiza dezmembrarea României? Prin răscoala minorităților. Cîtăm în continuare din gîndirea lui Molnár Gusztav: „Cei care doresc acum să domine alte națiuni, grupuri etnice și, în plus, au ambiții de a pune stăpînire pe noi teritorii (această perifrază pare a-i desemna pe „cei de la București”, în înțelesul „de munteni, fiindcă numai astfel s-ar justifica imputarea că vor să domine „alte națiuni” — pe moldoveni, adică n.n.), își fac instabilă propria situație. Într-un astfel de stat, minoritatea — orice minoritate, chiar și evreii din România, care nu depășesc 20 000 — reprezintă cu adevărat factori de destabilizare, reprezintă cu adevărat o sursă reală de pericole”.

Și cum „finis coronat opus”, lată și concluzia lui Molnár: „Nu există altă soluție decît ca — cu pompa și cu cinstirea corespunzătoare — statul național, care intrupează uniunea mistică dintre națiune și stat, să fie înmormîntat (citește: România să fie desființată n.n.). Să fie înmormîntat, desigur, alături de perechea sa, adică alături de statul federal „internaționalist”, care servește drept paravan strălucitor care îi ascunde caracterul inuman (citește: Iugoslavia să fie desființată n.n.). Și astfel, un păduche adaptează harta Europei răsăritene la trebuințele Budapestei.

În general, ciupiturilor unui păduche nu trebuie să li se acorde cine știe ce atenție. Cînd însă păduchele este purtătorul microbului de tifos exantematic (cazul lui Molnár Gusztav), treaba este serioasă și DDT-ul nu trebuie economisit.

ION D. GOIA ■

S-a întors mașina lumii

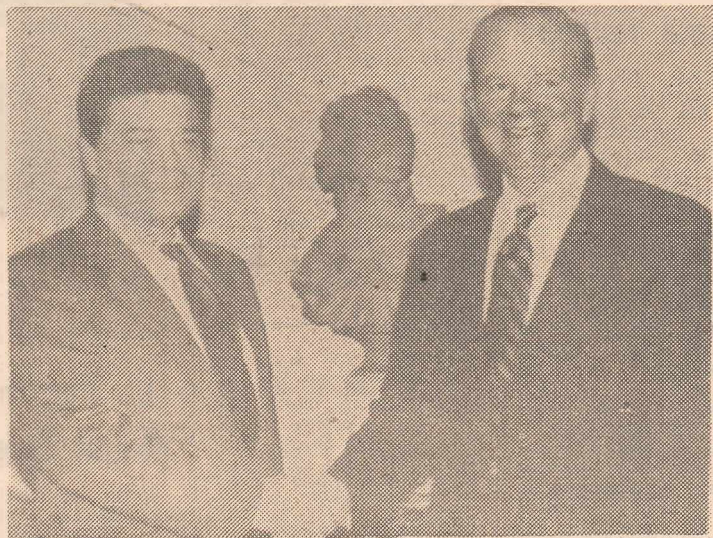
**Bulgaria
după alegeri!**

Noi ne-am dat mereu mari cînd a fost vorba de comparația între români și bulgari. Dar din decembrie 1989 încoace, bulgarul au fost, trebuie să o recunoaștem bărbătește, cu cel puțin un cap deasupra noastră. El au izbucnit să alcătuiască repede o opoziție credibilă, au ales ca președinte pe liderul opoziției. Recent, au avut loc alegeri parlamentare. Opoziția a cîștigat și aceste alegeri. O lecție mare pentru noi, românii. Iată un fragment dintr-un comentariu al agentiei BTA cu privire la rezultatele recentelor alegeri: „La 13 octombrie, în Bulgaria nu a existat ceva mai important decît lichidarea pentru totdeauna a conducerii insolente, absolut neschimbate a comuniștilor. Orice altceva — partide care să funcționeze normal, un parlament activ, o legislație modernă, un organ executiv eficient și o justiție onestă — constituie o problemă a unui viitor dificil. Un viitor pentru care U.F.D. (Uniunea Forțelor Democratice, coaliția opoziției, care a cîștigat alegerile n.n.) își asumă responsabilitatea. Din nefericire, unii analiști occidentali încearcă să speculeze problemele etnice chinuitoare ale țării, la unison cu comuniștii, incapabili să-și recunoască înfrîngerea cu demnitate. Numai astfel pot fi interpretate afirmațiile unor corespondenți potrivit cărora Mișcarea pentru Drepturi și Libertăți a etnicilor turci ar fi adevăratul cîștigător al alegerilor. Există, într-adevăr, cetățeni bulgari care pînă acum doi ani erau striviți și înșelați de regimul comunist. Ei au dreptul la un loc pe sce-

na politică. Prin hazardul istoriei, ei trăiesc de secole alături de bulgari. Ceea ce nu le place în Bulgaria sînt comuniștii, care au comis împotriva lor mirăvii revoltătoare. Orice altceva reprezintă speculații ale fostului partid comunist, care se agață de naționalism ca de o ultimă salvare. Este firesc ca, fidel tradițiilor sale, partidul comunist să încerce a manipula poporul, stîrnind panică în fața viitorului. Degeaba, comunismul s-a dus și din Bulgaria. În sfîrșit!”. Pe cînd un comentariu așa de frumos și al agentiei Romspre care, la plecarea de pe scena politică românească a dlui Ion Iliescu și a F.S.N.-ului, să constate cu bucurie și ușurare: „Comunismul s-a dus și din România. În sfîrșit!”. (I.D.G.).

**Robert Maxwell,
agent
al Mossadului?**

Politicienii britanici au cerut deschiderea unei anchete asupra unor presupuse legături între magnatul Robert Maxwell și serviciile israeliene de informații. Conservatorul Rupert Allason — binecunoscut ca istoric în domeniul spionajului sub numele de Nigel West — și laboristul George Galloway, ambii membri ai Parlamentului, au ridicat problema implicării editorului străin al principalului ziar al lui Maxwell, „The Daily Mirror”, în tranzații israeliene cu arme și în răpirea savantului israelian în domeniul nuclear Mordechai Vanunu. Grupul „Mirror” a declarat că acestea sînt „absolute invenții” și a anunțat că a înaintat o plîngere pentru calomnie în această problemă.

„Nașii” Conferinței de pace pentru Orientul Mijlociu care se deschide astăzi la Madrid: ministrul de externe sovietic Boris Pankin și secretarul de stat american James Baker

**Ucraina subcarpatică
la Ceho-Slovacia?**

Guvernul cehoslovac nu poate iniția convorbiri privind alipirea Ucrainei subcarpatice la R. F. Cehă și Slovacă, intrucît aceasta ar echivala cu o imixtiune în afacerile interne ale Uniunii Sovietice și Ucrainei, a subliniat Egon Lanski, purtător de cuvînt al Ministerului de Externe, într-un interviu acordat agenției CSTK. Dacă însă, în cadrul prefacerilor democratice din Uniunea Sovietică și cu consimțămîntul instituțiilor guvernamentale sovietice și ucrainene, locuitorii Ucrainei subcarpatice ar manifesta interes pentru alipirea la RFCS, noi am veni în întîmpinarea lor — a continuat E. Lanski. Purtătorul de cuvînt a menționat interesul guvernului R. F. Cehă și Slovacă pentru dezvoltarea unor cit mai bune raporturi culturale, comerciale și civice la nivel regional cu această zonă a U.R.S.S.

E. Lanski a reamintit că zona subcarpatică a fost inclusă în componența Cehoslovaciei în urma Acordului de Pace de la Saint-Germain din 1919. Conform acestui document, aceasta și-a obținut autonomia în martie 1938, în cadrul Republicii Cehoslovace de atunci. Cu toate acestea, în martie 1939, ea a fost ocupată de Ungaria horthistă. După război, guvernul cehoslovac condus de Benes a încheiat cu Uniunea Sovietică un acord în baza căruia zona subcarpatică a trecut la Ucraina.

Totodată, purtătorul de cuvînt a menționat prevederea Actului final de la Helsinki, care stipulează intangibilitatea frontierelor postbelice, act semnat atît de Cehoslovacia, cit și de Uniunea Sovietică. Noul acord interstatal, parafat recent de ministri de externe ai U.R.S.S. și R.F.C.S., stipulează și el caracterul intangibil al frontierelor actuale și faptul că cele două state nu au nî un fel de pretenții teritoriale reciproce. Însă în cazul cînd asemenea schimbări ar avea loc pe cale democratică și pașnică, s-ar crea o situație cu totul nouă, care nu ar contraveni obligațiilor internaționale menționate mai sus, a precizat E. Lanski.

Referindu-se la consecințele eventualei dezintegrări a R. F. Cehă și Slovacă, purtătorul de cuvînt a subliniat că Ucraina subcarpatică ar putea constitui un magnet care să atragă Slovacia în sfera de influență a Ucrainei sau a Uniunii Sovietice. În orice caz, a conchis el, situația Slovaciei autonome s-ar complica serios.

croclape se poate alege capitolul dorit, iar citirea discului se face printr-o rază laser. Deocamdată interesanta „carte electronică” este comercializată numai în Japonia, la „modesta” sumă de... 58 000 yen.

Minicopier

Dacă minicopierul din imagini nu este cel mai mic creat pînă în prezent, în schimb el este cel mai simplu. Este suficient să se așeze fereastra din sticlă pe porțiunea din document ce urmează a fi reproducă, pentru ca un „cititor” să culiseze apoi automat pe suprafața încadrată să realizeze copia în alb-negru. Timpul mediu pentru copierea unui act este de 15 secunde, putîndu-se efectua 25 de copii pe

fiecare „șarjă”. Dimensiunea maximă de imprimat este de 96 x 165 milimetri. Aparatul are mărimea de 157 x 307 x 48 milimetri și cîntărește 1,3 kilograme.

AUREL DIANU ■

Micromagazin „Flacăra”

**Detector de buzunar
pentru identificarea
bancnotelor false**

Minidetectorul „Roulomat” a fost realizat pentru a se stabili dacă biletele de bancă, aflate în circulație, sînt false. Marele său avantaj constă în faptul că nu depășește mărimea unui pachet de țigări, motiv pentru care poate fi purtat în buzunar sau în poșetă. Capul electronic, fo-

losit în citire, recunoaște prezența sau absența cernelei magnetice, aflată pe o parte a suprafeței biletelor de bancă, în special acolo unde se află imprimat codul-serie. Dacă cerneala magnetică lipsește se aprime un becul, semnalizîndu-se astfel falsul.

Ambalaje comestibile

Cîte probleme nu ridică ambalajele, după ce conținutul lor a fost consumat? Stringerea lor din cele mai diverse locuri unde sînt aruncate, transportul și mai ales distrugerea ridică probleme. Iată, însă, că oamenii de știință de la „Institutul federal de cercetări și prelucrare a cerealelor și cartofului”, din Republica Federală Germania, au propus folosirea mazărei, cartofului, porumbului și griului pentru producerea... ambalajelor. Studiile de laborator au dat rezultate bune, ele fiind testate, în prezent, la nivel industrial. De acum înainte supra la pachet va fi preparată cu ambalaj, bomboanele ronțite cu inveliș, iar plasele în care s-au transportat fructele pentru complot vor intra în compunerea... compotului. Astfel noile ambalaje comestibile vor reduce enorm, în viitor, deșeurile menajere.

Sandra

Cîntărețea germană Sandra, azi în vîrstă de 29 de ani, a cucerit în 1985 lumea cîntecului cu un disc intitulat „Maria Magdalena”, iar pînă azi se poate mîndri cu înregistrarea a încă 14 melodii de succes. La cuceririle ei în muzică a contribuit și soțul ei, românul Mihai Crețu, care a știut să creeze o muzică specifică, cunoscută sub numele de „Sandra — Sound”. În 1989 cîntărețea a efectuat un turneu la Moscova, unde, la cele cinci concerte, au participat, în total, peste 250 000 de admiratori.

Cățărare liberă

Sportivul german Stefan Glowacz, azi în vîrstă de 25 de ani, de la 14 ani a simțit atracție pentru practicarea unui sport mai deosebit: cățărarea liberă. Azi el este un profesionist în acest domeniu, unde se cere un curaj ieșit din comun. În luptă cu forța gravitațională Glowacz se bazează numai pe forța mușchilor săi, cățărîndu-se, milimetru cu milimetru, tot mai sus. Frînghia care îl ține legat de mijloc servește ca să-l salveze, în cazul unui pas greșit, la o cădere în gol. În luna octombrie 1991, la primele campionate mondiale ale acestui gen de sport, ce se vor desfășura la Frankfurt pe Main, sportivul german speră să cucerească titlul suprem.

Carte electronică

Creată de firma Sony, din Japonia, „cartea electronică”, de fapt un minicalculator, de 20 de centimetri lungime, cu o serie de adaptări, permite să se obțină informații, ce ar cuprinde peste 3 600 de pagini. Această „cărțică” poate înlocui, foarte bine, o enciclopedie, sau un dicționar în care să se găsească la cuvîntul dorit originea și etimologia lui, aplicații, precum și traducerea în una sau mai multe limbi. Datele sînt înregistrate pe disc, care se schimbă în funcție de natura informațiilor ce se solicită, respectiv din domeniul lingvistic, tehnic, științific etc. Cu ajutorul unei mi-

Au fost alături de noi la sărbătoarea FLACĂRA
— 80 de ani, REBUS — 60 de ani, următoarele
firme :

- SOGEMI
- CLUB BUCUREȘTI BAVARIA 2000
- MAGAZINUL NIC MINI MARKET
- PEPSI
- Discoteca VOX MARIS
- ZAREA
- VINEXPORT

Vizitați MAGAZINUL NIC MINI MARKET !

Cumpărați din MAGAZINUL NIC MINI MARKET !
În strada Aviator Radu Beller nr. 6 din București
MAGAZINUL NIC MINI MARKET

— vinde sucuri, băuturi, țigări din import, alte mărfuri de folosință
curentă ;

Din MAGAZINUL NIC MINI MARKET puteți cumpăra ulei de motor
marca TEXACO !
Nu uitați !

Numai mărfuri de cea mai bună calitate la NIC MINI MARKET !

Nici o petrecere fără firma

„ZAREA“!

Binecunoscuta firmă bucureșteană „ZAREA“
este alături de dumneavoastră, oferindu-vă
o bogată gamă de licori.

Înaltă calitate !

Nu uitați ! ZAREA !

Societatea comercială CLUB BUCUREȘTI BAVARIA 2000

SRL vă oferă prin

Laboratorul de cofetărie NORD

— produse de cofetărie și patiserie pe bază de comenzi
pentru cofetării particulare sau pentru diferite ocazii

Adresa : Calea Griviței nr. 143, sector 1 București, telefon

50 68 30

Martor ocular la Cupele Europene de fotbal

Un gol cît două

Dinamo București se prezenta la confruntarea din prima manșă a turului doi al „Cupei U.E.F.A.” aureolată de frumoasa performanță a eliminării lui Sporting Lisabona și de poziția de lider incontestabil în campionatul intern. Dar, fie că au acuzat lipsa unor meciuri tari (recentele adversare, F.C. Argeș și în special F.C. Brașov nu le-au pus probleme desebite, ultima fiind mai mult un comod partener de antrenament), fie că întreruperea campionatului pentru disputarea partidei cu Scoția i-a scos cumva din priză pe jucătorii dinamoviști. Așa se face că în întâlnirea de la Genova, de pe stadionul „Luigi Ferraris” (în fața unei galerii a gazdelor de factură giuleșteană la pătrat), deși au ieșit pe teren, pentru acomodarea cu atmosfera, cu 25 minute înainte de ora oficială a jocului, aceștia ne-au produs o neplăcută surpriză prin inconsistența replicii date partenerilor lor de la Genoa 1893. Ju-

cătorii noștri păreau timorați în general și preocupați excesiv de prezența în atacul gazdelor a unui gigant cum este cehul Skuhravy, pentru anihilarea căruia au adoptat atât tactica jocului la ofsaid, cât și măsuri suplimentare în apărare, ceea ce, paradoxal, le-au dereglat întregul sistem de joc. Se contura o înfrângere grea, mai ales că „furia” italienilor se concretiza-se prin golurile marcate în minutele 15 (uruguayeanul Aguilera) și 21 (brazilianul Branco), localnicii avînd și alte ocazii de a înscrie, în timp ce Dinamo nu a tras nici un șut pe poartă în prima repriză ! La reluare, reprezentanța noastră pare o altă echipă, care joacă acum ceea ce poate și știe într-adevăr, echilibrind mult jocul. În minutul 58 va interveni însă arbitrul suedez Laif Sundell, care dictează penalty, apreciind prea drastic drept fault la duelul aerian dintre Matei și Skuhravy. Aguilera transformă și la 0-3 Dinamo chiar că nu mai

are ce pierde, jucătorii săi sînt mai mult prezenți în terenul advers, iar drept urmare Cheregi și Mihali se află la un pas de a înscrie. Avea s-o facă în min. 88 Dorinel Munteanu, la șutul acestuia mingea fiind deviată în poartă de Signorini. Un gol cu valoare dublă, calificarea dinamoviștilor nemaifiind doar de domeniul teoriei : un scor de 2-0 (dar realizat în doar 90 de minute) este perfect posibil, ei luînd pulsul cu adevărat al genovezilor, care ni s-au părut totuși vulnerabili în sistemul defensiv. La șansele de succes se adaugă și posibilele prezențe în partida retur ale lui Mihaescu, Selimesy (și-a efectuat suspendarea de 3 etape în cupele europene) și Demollari (a cărui lipsă s-a resimțit în economia jocului echipei). Dinamo trebuie să ia un al doilea start în această toamnă și să ajungă la o formă maximă pentru manșa a doua de la 6 noiembrie.

POMPILIU L. DUMITRESCU

● Același scor și în disputa dintre Gloria Bistrița și Oțelul Galați ● Dacia Unirea Brăila obține victoria prin golurile marcate în minutele 45 și 46, după ce F.C. Bacău înscrisesse în min. 4 din 11 m ● F.C. Brașov (4-1 cu Corvinul) acuză indiferența spectatorilor, deși intrarea la meci a fost liberă ! ● Singura remiză din această rundă : „Poli” Timișoara — F.C. Farul 1-1 ● În clasament, Dinamo își menține invincibilitatea și și-a consolidat primul loc (18 p), urmat de Petrolul (15 p), Steaua și Univ. Craiova (13 p). (P. L. Dumitrescu).

de arbitru Dan Petrescu, pe „Ghencea” Steaua a acuzat oboseala partidei de la Gijon, Sportul Studențesc cedînd abia în min. 77 prin golul lui Vlădoi ● La Pitești, F.C. Argeș întreprinde seria Petrolului, cîștigînd cu 2-1 ● Universitatea Craiova învinge pe F.C. Inter Sibiu prin două penaltyuri transformate de Badea ● În derbyul promovatorilor : A.S.A. Electromureș — Electroputere Craiova 1-0

Etapa pe scurt

Cea de-a 10-a etapă a campionatului primei divizii ne-a oferit constatarea unor comportări diferite ale „europenilor” noștri : în timp ce Dinamo a cîștigat în „Giulești” cu un sever 3-0 în fața unui Rapid care s-a zbatut mult în teren, dar fără eficiență, urmăriți și de ghinion (vezi autogolul lui Cirstea sau pasa lui Vameșu care a condus la al doilea gol al oaspeților), dar și

Schimbarea la față

Steaua ne-a arătat în meciul cu Sporting Gijon o altă față, aceea pe care o așteptăm și în care am crezut, în ciuda meciurilor mai slabe de la începutul acestui campionat. A fost prima partidă în care băieții au jucat cu ardoare, încrincenat, pe

alocuri la sacrificiu, așa cum îmi mărturisea Stingaciu, după întâlnirea cu Anorthosis, că și-ar dori să joace steliștii. Ilie Dumitrescu, Panduru, Bucur Bogdan și Stingaciu au făcut un joc de zile mari, iar ceilalți le-au ținut isonul în această grea încercare din care au ieșit cu fruntea sus. După reușita din Spania va fi foarte greu să se mai accepte altceva decît un al doilea pas pe drumul unei noi campanii europene. așa că, atenție la jocul de la București, ați dovedit că puteți !

Succes, Cristian Gațu!

Am stat de vorbă sau mai bine spus l-am ascultat vorbind despre ce crede că va fi, despre ce ar vrea să se întîmple în sportul românesc, vineri seara, chiar în ziua oficializării numirii domniei sale în funcția de ministru al sportului. Era încă ușor emoționat și obosit, dar încordat, ca de obicei, ca un arc. Îl cunoșcusem acum mai puțin de un an de zile, în Sala Floreasca, urmînd în picioare, pentru că nu avea răbdare să stea jos, meciurile echipelor clubului Steaua, club de care a dorit să se despartă, trecînd în rezervă, ca o condiție a primirii postului de ministru, pentru a înlătura din start suspiciuni și pentru a avea neutralitatea necesară unei asemenea funcții. Mărturisesc că acolo, pe marginea terenului, mi-a fost o dată frică pentru soarta lui, deoarece pur și simplu ardea, se consuma peste limitele firești, vizavi de jocul derulat în fața ochilor noștri, așa cum o făcuse și ca jucător, acum 20 de ani. Mi-a spus să nu mă tem, pentru că nu poate trăi la o altă intensitate spectacolul sportiv, așa s-a obișnuit.

De cele mai multe ori nu a apucat să se bucure de lucrurile făcute, trebuînd să o ia de la capăt, cu altceva, mereu și probabil că această amărăciune este parte din destinul său. S-a hotărît de unul singur să intre

în noua și marea încercare, care poate, fi decisivă pentru viața de acum încolo, nedorind să implice pe nimeni în acest pas.

Despre sportul condus de sportivi, de oamenii care îl cunosc și îl iubesc, despre sportul fără vreo culoare politică, sportul, cu care ne putem face mai repede și mai bine cunoscuți, în Europa și în lume, despre echipa pe care o va construi cît mai curînd în jurul său, despre prima victorie a acestei echipe, care ar urma să fie adoptarea Legii Sportului de către Parlament, lege care să includă și sponsorizarea atât de necesară sportului, despre prima satisfacție în noua funcție și anume, obținerea primei medalii la Olimpiadă, despre sportul școlar și importanța lui, ca și despre ajutorul pe care îl așteaptă din partea presei, ajutor fără de care nu crede că are mari șanse de reușită — despre toate acestea mi-a vorbit cu pasiune și suflet, vineri seara, Cristian Gațu. Îi dorim o echipă pe măsura sa, sperăm să aibă luciditatea unei asemenea construcții. Cristian Gațu este o șansă pentru sportul românesc și am vrea ca de această dată să aibă bucuria a ceea ce va face, împreună cu noi.

Mihai Săndoiu

MIHAI SANDOIU

- Developare automată și execuție de fotografii color în minilaboratoare computerizate.
- Filme color.
- Aparare de fotografiat cu blitz încorporat.
- Baterii alcaline.
- Alte materiale și servicii fotografice.

**TOATE ACESTE LE PUTETI GASI
IN MAGAZINELE PURTIND EMBLEMA**

Kodak

Așteptam oferte din partea celor mai bune
magazine pentru a deveni distribuitori.

Kodak

**IN ATENTIA PARTICIPANTILOR LA
CONCURSUL "SLOGAN Kodak"**

Raspunzind solicitarilor dvs., anuntam
prelungirea concursului nostru pina la data
de **30 nov. '91**

Propunerile dvs. pentru concursul nostru pot
fi expediate printr-o simpla carte postala
pe adresa distribuitorului exclusiv al firmei

Kodak in Romania:

HEWLETT PACKARD ROMANIA

Pentru CONCURS "SLOGAN Kodak"

Str. Luterana no.2-4 etaj 7 ap.21 sc.D2

Tel. 12. 03. 86. 12. 03. 87. Fax 12. 03. 85

HEPARDIMPEX

Aut: 407089

Reprezentanta autorizata HEWLETT PACKARD pt.ROMANIA
BUCURESTI - Sect.6, Str. Apusului Nr. 35, Bl.D3 Ap.9 * Cod postal 77568
Telefon: 697080 * Fax: 120294 * Telex: 10440 hepar

**HEWLETT
PACKARD**

ANGAJEAZĂ PRIN CONCURS

Director adjunct

CONDITII DE INDEPLINIT:
- experiență în conducere și business,
- cunoștințe tehnice de specialitate (electronică, tehnică de calcul),
- cunoștințe limba Engleză,
- ținută prezentabilă,
- limită de vîrstă 40 ani.

Secretare

PENTRU REPREZENTANȚA
ȘI SERVICE
CONDITII DE INDEPLINIT:
- prezentabile,
- cunoștințe limbă Engleză și dactilografie,
- posesoare carnet de conducere,
- vîrstă limită: 30 ani.

Ingineri electroniști

DEPANARE APARATURA
ELECTRONICĂ MEDICALĂ
ȘI INSTRUMENTE DE MĂSURĂ
ȘI CONTROL

CONDITII DE INDEPLINIT:
- cunoștințe limba Engleză,
- posesori carnet conducere,
- vechime în specialitate.

**PUBLICATIILE
Flacăra**

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) - 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București
Cont (dolari) - 47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia
Secretar general de redacție:
Eugen Mihăescu

REDACȚIA: Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Alexandru Mihailă, Gig Motoianu, Oltea Mutulescu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Dorin Sălăjan, Paul Vinicius, Ion Zubașcu.

Telefoane: 2002 - secretariat director, 2558 - redactor șef, 2143 - secretar general de redacție, 1700 - eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 - cultură, 2528 - fotoreportaj.

FLACĂRA BIS

Liana Tatos, Liviu Timbus

REBUS

Redactor șef:
Tudor Octavian
Secretar general de redacție:
Alexandru Păsărin
REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

TEHNIC (2123, 1453, 2072): Marla Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

Compartiment economic-juridic: Nicolae Botin, Corneliu Olteanu

PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

FAX - 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 - 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

Administrația: Editura „Presă Națională” S.A. (ec. Ioan Ciucescu, ing. Stan Pelteacu).

Tiparul: Imprimeria CORESI București